

ਸੋ ਬੂੜੇ ਜਿਸ ਆਪ ਬੁੜਾਏ

ਮਾਗ - ਪ

(ਨਿਹਕਲਂਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਮੰਡਾਰ ਵਿਚੋਂ)

ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਣ੍ਠੂਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਣ੍ਠੂਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

ਪਪਾ : ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਕਢਾ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਨਦਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਿਉੱ ਟੈਂਕੇ ਅਗੇ ਲਗਗਾ ਠਢਾ, ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਠਢਾ, ਠਢੇ ਦਾ ਠਾਕਰ ਨਜਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੇ ਕੋਈ ਵੇਰਵੇ ਲਾਂਮਾ ਉਚਵਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਤਕਕੇ ਗਢਾ, ਨਿਕਕਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਕਾ ਵੇਖਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮ਼ਬਰਾਂ ਤੋਂ ਸ੃਷ਟੀ ਵਿਚ ਪਵਾਯਾ ਰਵਾ, ਰਿਟਨ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਈਆ। ਤੇ ਜੇ ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤਕਕ ਇਕਕੋ ਦਸ਼ਾ ਦੇਂਦਾ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦਾ ਟਘਾ, ਫੇਰ ਟਿੱਧੀ ਬਿੰਦੀ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹਨਦੀ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਚਖਣਡ ਬਹ ਕੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮ਼ਬਰਾਂ ਤੱਤੇ ਲੋਕਮਾਤ ਰਕਖਦਾ ਰਿਹਾ ਛਘਾ, ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਡਰਾਈਆ। ਪਚੀ ਅਕਰਵਰ ਬਣਾ ਕੇ ਪਚੀ ਪ੍ਰਕ੃ਤੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾ ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਖੀਰ ਛੱਭੀਆਂ ਬਣਾਈਆ ਪਪਾ, ਪਘੇ ਵਿਚ ਪੂਰਨ ਦਿਤਾ ਸਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਫਪਫਾ ਬਣ ਸਭ ਦਾ ਮਾਰਨਾ ਫਕਕਾ, ਬਬਾ ਬਕਕਰੇ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਭਬਾ ਹੋ ਕੇ ਮਿਅਂਕਰ ਦੇਵੇ ਧਕਕਾ, ਮਮਾ ਮਛਲੀਆਂ ਜਲਾਂ ਵਿਚ ਤਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮ਼ਬਰ ਯਥੇ ਦਾ ਬਣਾ ਕੇ ਧਕਕਾ, ਰਾਰਾ ਰੇਲ ਤੱਤੇ ਚਢਾਈਆ। ਔਂਦੇ ਗਏ ਕੋਟਨ ਵਾਰ ਲਕਖਾਂ, ਲਲਾ ਲੇਖ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ। (ਵਾਵਾ) ਵਤਨ ਵਾਲਾ ਬੇਵਤਨ ਹੋ ਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬਣਧਾ ਪਕਕਾ, ਜੋ ਆਯਾ ਸੋ ਗਿਆ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਡਾਡਾ ਕਹੇ ਹੁਣ ਡਾਡ ਮੇਟੇ ਪ੍ਰਭ ਬਣ ਕੇ ਸਿਧਾ ਜਡਾ, ਜਟਾ ਜੂਟ ਧਾਰੀ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਅਕਰਵੀਂ ਪਾ ਕੇ ਘਟਾ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ। ਸਵਾਲ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਸਮਝਾਯਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਬਟਾ, ਇਸ਼ਾਰੀਏ ਕਸਰ ਸਾਰੇ ਦਿਤੇ ਤਡਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਨਾਂ ਨੂੰ ਲਗਣ ਦੇਵੇ ਕਦੇ ਨਾ ਵਡਾ, ਵਟਾਂਦਰੇ ਵਿਚ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮ਼ਬਰ ਸਾਰੇ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰ ਕੇ ਪੂਰਾ ਪਟੇਦਾਰੀ ਦਾ ਪਡਾ, ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਹੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਲਾ ਲਗਦਾ ਹੋਊਗਾ ਠਕਕਾ, ਸਾਰੇ ਲੇਫਾਂ ਤਲਾਈਆਂ ਵਲ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਏਹ ਵੀ ਵਾਅਦਾ ਸੀ ਪਿਛਲਾ ਪੂਰਾ ਪਕਕਾ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੰਦੰਦੀ ਤੇ ਮੈਂ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਲਵਾਂ ਨਾਂਗਾ, ਨਾਂਗਾ ਹੋ ਕੇ ਖੁਲੀ ਮਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰਧਾ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। (੨੧ ਮਾਘ ਸ਼ ਸਂ ੩)

पटना : प : पुररव सुलतान सुलतान, सति सरूप अखवाया। ट : टिल्ला उच्च मकान, गोबिन्द गढ़ सुहाया। न : निरगुण खेल महान, निज घर वेरव वरवाया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, पटना लेख लिखाया।

प : पुस्तक पाठ, पूजा वेरव वरवाईआ। ट : दुद्धा साथ, ना कोई संग रखाईआ। न : निरगुण खेल त्रैलोकी नाथ, लोआं पुरीआं रिहा भवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, घर पटना वेरव वरवाईआ।

प : पिता इक्क परवान, परम पुररव सुलतान। ट : टिक्का मस्तक महान आप लगाए श्री भगवान। न : निरगुण बैठ शब्द बिबाण, फिरे फिराए दो जहान। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, पटना वेरवे जगत दुकान।

प : प्रितपाल सर्ब सुखदाया। आपे शाह आप कंगाल, मंगणहार आप अखवाया। आपे जोती नूर अकाल, शब्द धुन आप उपजाया। आपे दीनां बंधप दीन दयाल, दया निध आप अखवाया। आपे काल होए महांकाल, कूड़ पसारा मेट मिटाया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, दर साचे होए सहाया।

प : पूरन जोत धर, निर्मल नूर करे रुशनाईआ। आसा मनसा पूर हरि, हरि गोबिन्द विच्च समाईआ। गोबिन्द हाजर हजूर दर, दर दरवेसा आप अखवाईआ। नाता तोडे कूड़ो कूड़, गढ़ हँकार रहण ना पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आप आपणी अलरव जगाईआ।

आप आपणी अलरव जगा, गुर गोबिन्द उठाया। सम्बल नगरी डेरा ला, साचा धाम सुहाया। अमृत जल इक्क भरा, साचा ताल सुहाया। शब्दी शब्द लिआ उपा, शब्दी जोड़ जुड़ाया। जोती नूर डगमगा, दिवस रैण करे रुशनाईआ। आप आपणा वेरव वरवा, आप आपणा रूप वटाया। बसतर शस्त्र तन सजा, एक अस्त्र रिहा दौड़ाया। चिढ़े असव आसण ला, सोलां कलीआं वेरव वरवाया। नीले वाला आप हो जा, जोती शब्दी मेल मिलाया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, सम्बल नगरी डेरा लाया।

सम्बल नगर सच गराँ, गोबिन्द मिली वडयाईआ। गुर गोबिन्दा बैठा साचे थां, हरि साचा होए सहाईआ। निर्मल बाती इक्क जगा, चार कुण्ट करे रुशनाईआ। एका शब्द रिहा पढ़ा, चार वरनां इक्क पढ़ाईआ। एका रंग रिहा रंगा, रंगणहार आप अखवाईआ। गुरमुख साचे लए उपा, आप आपणी बूझ बुझाईआ। प : पौड़ा पैहला ला, चौथे घर बहाईआ। साचा पद इक्क वरवा, सो पुररव निरञ्जन दया कमाईआ। हँ हंगता दए मिटा, हउमे रोग गवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, गुर गोबिन्द वेरव वरवाईआ।

गुर गोबिन्द हरि बलवान, एका एक रखाया। रसना चिल्ला तीर कमान, सोहँ खण्डा हत्थ फड़ाया। अगम्म अगम्मा वेरव मार ध्यान, नाड़ी चंमा दिस ना आया। मरया ना जम्मा विच्च जहान, आवण जावण खेल रचाया। धर्म झुलाए इक्क निशान, आप आपणे हत्थ रखाया। उपर लिखया लेख महान, ना कोई मेटे मेट मिटाया। ब्रह्मा विष्ण शिव सारे राह तकाण, कलिजुग वेला अन्तम आया। गुर गोबिन्दा ना करे कोई पछान, पन्थ खालसा बैठा मुख छुपाया। आपे होया जाणी जाण, जानणहार सृष्ट सबाया। प : पुरखे गुण निधान, परखण वेला अन्तम आया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा धर्म रिहा सुहाया।

सम्बल नगर साचा पौड़ा, प्रभ आपणा आप लगाया । सस्से उपर इक्क होड़ा, निरगुण सरगुण मेल मिलाया । जोती शब्दी जोड़या जोड़ा, विछड़ कदे ना जाया । हरि का शब्द साचा घोड़ा, जुग जुग रिहा दुड़ाया । प्रगट होया पूत सपूता ब्रह्मण गौड़ा, वेद व्यासा गिआ लिखाईआ । सम्बल नगर साढे तिन्न हत्थ लंमा चौड़ा, पुरख अबिनाशी आप बणाया । गुर गोबिन्दे आत्म अन्तर लग्गी औड़ा, प्यास आस इक्क रखाया । पुरख अबिनाशी आया दौड़ा, साचे मन्दर डेरा लाया । लक्ख चुरासी वेरवे पररवे जीव जंत साध सन्त मिठ्ठा कौड़ा, जूठ झूठ रहण ना पाया । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, लेरवा गोबिन्द वेरव वरवाया ।

ट : टुट्टे माण गढ़ हंकारया । मनमुख भुल्ले जीव निधान, विच्च संसारया । गोबिन्द गुर ना कोई मात पछान, मिल्या मेल ना मीत मुरारया । वेले अन्त सर्ब पछतान, छडुणा मन्दर गुरुद्वारया । पुरी अनन्द सर्ब तज जाण, फतह अकाल ना कोई जैकारया । सर अमृत ना दिसे कोई निशान, खेले खेल हरि निरंकारया । पटने वेरवे मार ध्यान, चढ़या चन्न जगत सतारया । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, लिखया लेरव वेरव वरवाया ।

न : निरगुण रूप हरि भगवन्त, जुग जुग जोत जगाइंदा । गुरमुख मेला नारी कन्त, सन्त साजण मेल मिलाइंदा । मनमुखां माया पाए बेअन्त, अन्त ना गणत गिणाइंदा । भरम भुलाए जीव जंत, हउमे रोग वधाइंदा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देवे नाम वर, शब्द संदेश इक्क सुणाइंदा ।

गुर गोबिन्दा जोत जगा, लोकमात करे रुशनाईआ । सम्बल नगरी डेरा ला, आपणी रचन रचाईआ । शब्द सुनेहड़ा रिहा सुणा, भुल्ल रहे ना राईआ । सम्मत पंदरां चरन दए टिका, दर दवारे आवे फेरा पाईआ । कलगी तोड़ा सीस इक्क चमका, नाम दस्तार इक्क चमकाईआ । बसतर शरन्त्र इक्क सजा, शब्द रवण्डा हत्थ उठाईआ । तन गातरा इक्क वरवा, दर घर साचा वेरव वरवाईआ । पहली कत्तक कर्म कमा, किरती कर्म कमाईआ । निहकलंका डंका शब्द वजा, कलिजुग सोए रिहा उठाईआ । दवार बंका दए सुहा, दर ठांडा इक्क वरवाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिँघ विष्णुं भगवान, गोबिन्द मेला सहज सुभाईआ । (पहली मध्यर २०१४ बि)

पैती अक्खर : ऊड़ा अक्खर आप उपा, त्रैलोकां आप वेरव वरवाया । ऐड़ा लेरवा रिहा लिखवा, एका अक्ख खुलाया । ईड़ी इष्ट आप बणा, आपणा रूप बणाया । सस्सा किला दए सुहा, सतिगुर घेरा पाया । हाहा हरिजन लए बहा, दूसर कोई नेड़ ना आया । ककका कर्म रिहा कमा, रवक्खा रवेल रचाया । गग्गा गोबिन्द लए उठा, घग्गा घोड़ा नाल लिआया । ड डिआन दए सुणा, चच्चा चित दए सुहा, सम्मत चौदां वेरव विखवाया । छछा छप्पर इक्क बणा, जज्जा जहाज लए बणा, गुरमुख साचे विच्च चढ़ा, झज्जा झेड़ा दए छिड़ा, निहकलंकी जामा पाया । जजा जन्म रिहा वरवा, गुरमुख साचे जन्म दवाया । टैका टल्ल आप वजा, सोहँ हत्थ रखाया । ठड्हा ठोकर दए ला, लोआं पुरीआं रिहा हिलाया । डड्हा

डाल रहे तुड़ा, लकरव चुरासी रिहा रखपाया। ढङ्गा ठोलक इक्क वजा, अनहद सेवा लाया। णाणा आपणा कर्म कमा, आप आपणा भेरव वटाया। तत्ता तिलक इक्क रखा, गुरमुखां जोत जगाया। थथ्था थिर घर दए बहा, ना कोई बाहर कढाया। ददा दुःख दए मिटा, गुरसिख सच सुच्च समाईआ। धद्वा धवल झोली पा, आत्म दात रिहा वधाईआ। नन्ना निरगुण खेल रचा, सरगुण मेल मिलाईआ। फफका फल फुलवाड़ी मात लगा, हाढ़ सतारां खुशी मनाईआ। पप्पा पूत सपूता लिआ उपा, खेले खेल हरि रघुराईआ। बब्बा बन्द दए करा, नौ दर वेरव वरवाईआ। भब्बा भुल्लयां मार्ग पा, एका चरनां राह वरवाईआ। मम्मा मोहणी रूप वटा, मनमुख जीवां रिहा भुलाईआ। यया यार इक्क अखवा, सज्जण मीत आप हो आईआ। रारा रेखा दए मिटा, हरिजन साचे लए तराईआ। लल्ला लहणा देणा मूल चुका, आप आपणे अंग लगाईआ। ववा विष्नुं वेस वटा, जोती नूर संग रलाईआ। सोहँ डंक इक्क वजा, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, नाउं रखाईआ। डाड़ा अकर्वर राह रिहा तका, दर दवारे वेरवे नेत्र नैण उठा, दोवें मुख पारब्रह्म दी बैठ कुकरव, चारों कुण्ट वेरव वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, गुरमुख साचे लए तराईआ। (१८ हाढ़ २०१४ बि)

पुरख अकाल : रूप अगम्म अपर अपार, पुरख अकाल अखवाईआ। ना कोई नर ना कोई नार, ना कोई कन्ता नार वखाईआ। पुत्तर धी ना कोई प्यार, बंधन बंध ना कोई रखाईआ। इक्क इकल्ला एकँकार, आप आपणा लए उपाईआ। आप आपणी करे विचार, आप आपणा मता पकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आप आपणा वेरव वरवाईआ। (२४ मध्घर २०१४ बि)

पुरख अकाल कहे मैं नीकन नीका, रूप रंग रेख नजर किसे ना आईआ। मेरा नित्त नवित्त वक्खरा तरीका, तरतीब समझ किसे ना आईआ। मैं मालक खालक लकरव चुरासी जंत जीव का, शहनशाह बेपरवाहीआ। मैं लहणा देणा जाणा साढे तिन्न हत्थ सींअ का, तन वजूद माटी वेरव वरवाईआ। मैं अमृत बरसां धुर दे मेघ मींह दा, भंडारा मुहब्बत नाम वरताईआ। जुग जुग रस्ता बदलां धरनी वाली नींह का, लाइन आपणी आप समझाईआ। मेरा नाता जगत नहीं पुत्तर धी का, जन भगतां संग वरवाईआ। मेरा खेल धर्म धार वसीह का, हृदां वंड ना कोई वंडाईआ। मेरा हुक्म संदेसा तर्जीह का, अदला बदली आपणी खुशी वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, लेरवा पूरा करे पैगम्बर वसीह का, अवतार गुर बच्या रहण कोई ना पाईआ। (२६ जेठ श सं द)

पुरख अकाल कहे मैं आदि जुगादी वड्हा, वड वड्ही मेरी वडयाईआ। आपणा आपणे नाल लडावां लड्हा, निरगुण निरगुण खुशी बणाईआ। आपणा सच निशाना आपे गड्हां, सचरवण्ड साचे आप झुलाईआ। रूप दरसावां सदा मास नाड़ी हड्हां, जोती जाता डगमगाईआ। आपणी धार विच्चों शब्दी धार कड्हां, आदि दी बण जणेंदी माईआ। साची यद्व बणाई यद्वा, यदप खेल रखलाईआ। हुक्मे अन्दर आपणा आप बध्धा, बन्दन आपणा भेव विरवाईआ। नूर अलाही बण

के रब्बा, मेहरवान महबूब सोभा पाईआ। आपणी आप लगा के सभा, सच संदेशा इक्क सुणाईआ। मेरा खेल होणा हब्बा, हम साजण हो के वेरव वरखाईआ। मैं वेस वटाउणा आदि अन्त मधा, आपणी कल धराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आपणा भेव दस्से किसे ना वजा, वजूहात समझ किसे ना आईआ। (२६ जेठ श सं ट)

पुरख अकाल कहे मैं वसां सदा उहले, जग नेत्र नजर किसे ना आईआ। मेरा शब्द दुलारा अगम्मी बोले, नाद अनादी धुन करे शनवाईआ। सिफ्ती साचे गाए ढोले, तूं मेरा मैं तेरा राग अलाहीआ। गुर अवतार पैगम्बर बणाए गोले, दर ठांडे सेव कमाईआ। जुग चौकड़ी खेले होले, सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग आपणा रंग रंगाईआ। निरगुण हो के सरगुण धार मौले, मौला हो के आपणी मेहर कराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आदि अन्त सभ दा तोल तोले, तोलणहार इक्क अखवाईआ। (२६ जेठ श सं ट)

पुरख अकाल कहे मैं ऊँच अगम्म, बेअन्त अथाह इक्क अखवाईआ। गगन रहावां बिन थम्म, थान थनंतर दिआं वडयाईआ। हरख सोग मिटावां गम, चिन्ता चिखा रहे ना राईआ। जन भगतां सवारां जुग जुग कम्म, कूड़ कामनी परे हटाईआ। लेरवे लावां पवण स्वासी दम, दामनगीर आप हो जाईआ। भेव खुलावां काया माटी चंम, चम्म दृष्टी दिआं बदलाईआ। नूर चमकावां इक्क ब्रह्म, पारब्रह्म हो के वेरव वरखाईआ। सच दरसावां इक्को धर्म, दूजी वंड ना कोई वंडाईआ। निहकरमी हो के कमावां कर्म, कर्म कांडां दा डेरा ढाहीआ। गुरमुखां लेरवे लावां जरम, जन्म आपणे रंग रंगाईआ। अन्तर रहण ना देवां भरम, भाण्डा भरम भाउ भन्नाईआ। झगड़ा मेट के वरन बरन, इक्को नूर दिआं दरसाईआ। आपणा नाऊं धरा के तरनी तरन, तारनहार इक्क अखवाईआ। हरिजन लिआ के आपणी सरन, सिर सिर आपणा हत्थ टिकाईआ। गेड़ मुका के मरन जन्म, दरगाह सच दिआं वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आदि जुगादी सभ कुछ करनी करन, करनहार करतार इक्क अखवाईआ। (२६ जेठ श सं ट)

पुरख अकाल कहे मैं आदि निरञ्जणा, आदि जुगादी बेपरवाहीआ। दीन दयाल दर्द दुःख भय भञ्जणा, मेहरवान वड वडयाईआ। सच स्वामी धुर दा सज्जणा, सगला संग निभाईआ। चरन धूड़ करावां मजना, दुरमत मैल मिटाईआ। नेत्र नाम पावां अंजणा, अन्ध अन्धेर रहे ना राईआ। शब्द डौरू डंका हो के वज्जणा, दो जहान करां शनवाईआ। ब्रह्मण्ड खण्ड इक्को दीपक जगणा, पुरी लोअ करे रुशनाईआ। आदि जुगादी अकाल मूरत मदना, मधसूदन आप अखवाईआ। पंज तत्त माटी नहीं बदना, जोती जाता इक्क अखवाईआ। जिस दी आदि जुगादि इक्को रंगणा, दूसर रंग ना कोई रंगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जिस दा लेरवा नाल आहला अदना, अदल इन्साफ आपणे हत्थ रखाईआ। (२६ जेठ श सं ट)

पुरख अकाल कहे मेरा खेल अजीब, अजब निराला आप कराईआ। जुग जुग सदा देवां तरतीब, तरीका आपणे हथ्य रखाईआ। गुर अवतार पैगम्बरां दरस दिखा के धुर दी दीद, दीदा दानिस्ता करां रुशनाईआ। सुत दुलारे बणा अजीज़, लोकमात मात वडयाईआ। नाम कलमे दी दे तामीज, धुर दी सिख्या इक्क समझाईआ। निरगुण हो के सरगुण करां रीझ, सिर सिर आपणा हथ्य टिकाईआ। चार जुग दे शास्त्र मेरी सिफती सिफत रसीद, अकर्वर अकर्वरां नाल वडयाईआ। लहणा देणा लेखा पूरा करां कुरान मजीद, मुजाहिद वेरवा थाउँ थाईआ। सम्मत शहनशाही नौं मेला करना नाम मुजीब, तेग बहादर आसा पूर कराईआ। मुहम्मद दी लेखे लाउणी ईद, ईद फितर नाल मिलाईआ। जो शरअ छुरी कीते शहीद, शहनशाह हो के दिआं माण वडयाईआ। अवतार पैगम्बर गुर वेरवण ला के नीझ, बिन नैणां नैण तकाईआ। सदी चौधवीं आसा मनसा पूरी करां उम्मीद, तृष्णा पूरब रहे ना राईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सभ दी गफलत खोलै नींद, आलस निंदरा जगत जहान कूड़ क्रिया दए जगाईआ। (२६ जेठ श सं द)

पुरख अकाल कहे मैं बेनजीरा, नजरीं नजर किसे ना आइंदा। मेरा रूप लातशीरा, मुसवर तसवर कर ना कोई समझाइंदा। मेरा गृह इक्क अरक्षीरा, जिस दा अन्त कोई ना पाइंदा। मेरा नां गुणी गहीरा, गहर गवर वंड वंडाइंदा। मेरा लेखा नाल भगत कबीरा, कबरां तों बाहर मेल मिलाइंदा। मैं तोङ्नहारा शरअ जंजीरा, कड़ी कड़ी नाल बदलाइंदा। बदलणहारा जगत जमीरा, जिमी असमानां खोज खुजाइंदा। वरोलणहारा समुंद सागर नीरा, धरनी धरत धवल खाक पर्दा लाहिंदा। मैं लेखा जाणा गरीब अमीरा, शाह सुलतानां लहणा झोली पाइंदा। मैं बदलणहारा तकदीरा, तकबरां डेरा ढाहिंदा। मैं लेखे लाउणा वाला रविदास कसीरा, कौड़ी कीमत आपे पाइंदा। मैं खोहणहारा जगत जंजीरां, जागरत जोत वेस वटाइंदा। मैं रखड़काउणहारा जगत शमशीरां, शरअ शरअ नाल टकराइंदा। मैं घत्तणहार वहीरा, सतिजुग त्रेता द्वापर पान्धी जगत भवाइंदा। मैं मालक खालक पीरन पीरा, पारब्रह्म पतिपरमेश्वर इक्को इक्क वडिआइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सद मेटणहारा पिछलीआं लकीरां, लीक उलीक अगला राह खवाइंदा। (२६ जेठ श सं द)

पुरख अकाल कहे मेरा नाउँ हरि गोबिन्दा, गोबिन्द गोबिन्द गोबिन्द खेल खलाईआ। मेरी लहर धार सागर सिंधा, गहर गम्भीर गवर वड वडयाईआ। निरगुण धार सारे मेरी बिन्दा, नूर जोत जोत रुशनाईआ। आदि अन्त जुगा जुगन्त नित नवित लहणा सभ नूं दिन्दा, देवणहार इक्क अरखवाईआ। अमृत धार बख्खां शब्दी सुरपत इन्दा, इन्दरासण दिआं वडयाईआ। जगत जहान दा मेरा वज्जा जिंदा, कुफल खोलै कोई ना राईआ। मैं वेरवणहारा जीओ पिण्डा, ब्रह्मण्ड खोज खुजाईआ। खेल खलावां जेरज अंडा, उत्भुज सेतज वंड वंडाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सभ तों उत्तम आपणा नाम रक्खे छिन्दा, प्यार मुहब्बत मोह मेहर वाला दृढ़ाईआ। (२६ जेठ श सं द)

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਤਿ ਸਚ ਦਾ ਦਾਤਾ, ਦਾਨੀ ਧੁਰ ਦਾ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਕਖਾਂ ਨਾਤਾ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਹਰ ਘਟ ਥਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਦਾ ਹੋਵਾਂ ਜਾਤਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਬਣ ਕੇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ, ਬਿਧ ਆਪਣੀ ਇਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਸਾਂਦੇਸਾ ਦੇਵਾਂ ਸਤਿ ਸਚ ਸਾਤਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ। ਭੇਵ ਖੁਲਾਵਾਂ ਪੰਡਾ ਆਪਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਪੰਡਾ ਉਹਲਾ ਖੋਲਾਂ ਤਾਕਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾਵਾਂ ਮਾਟੀ ਖਾਕਾ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਵਜੀ ਵਧਾਈਆ। ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੇਰਖਾਂ ਖਾਤਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮ਼ਬਰ ਗੁਰ ਬਣਾ ਕੇ ਸ਼ਾਰਖਾ, ਸ਼ਨਾਰਖਤ ਆਪਣੀ ਇਕ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਏਥੇ ਓਥੇ ਬਣ ਕੇ ਰਾਖਾ, ਰਖਵਾ ਕਰੇ ਥਾੱਡੀ ਥਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਨੌਜਵਾਨ ਛੋਹਰਾ ਵੇਰਖਾਂ ਬਾਂਕਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰਧਾ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਿਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਜੁਗ ਦੀਆਂ ਮੇਟੇ ਵਾਟਾਂ, ਪਿਛਲਾ ਪਨਥ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। (੨੬ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਾਂ ਦ)

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਅਨੂਪ, ਰੰਗ ਰੇਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਮਹਿੰਮਾ ਅਨੂਪ, ਕਥਨੀ ਕਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਧੁਰ ਦਾ ਭੂਪ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਮੰਜ਼ਲ ਰਕਖਾ ਹਕ ਮਕਸੂਦ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਸਚ ਸੁਹਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਏਕਾ ਦ੍ਰੂਜ, ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅਗਮ ਸੂਝ, ਅਭੁਲ ਭੁਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸਮਯੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹਫੂਦ, ਅਰਥ ਫਰ਼ ਕਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਹਰ ਘਟ ਸਦਾ ਮੌਜੂਦ, ਥਾਨ ਥਨਨਤਰ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵਾਂ ਨੇਸਤੋ ਨਾਬੂਦ, ਜਡ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਖਡਾਈਆ। ਮੇਹਰ ਮੁਹਵਿਤ ਵਾਲਾ ਮਹਬੂਬ, ਮਹਵ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰਧਾ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਿਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਅਰਥ ਅੱਖਾਂ, ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। (੨੬ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਾਂ ਦ)

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਚ ਰਹੀਮਾ, ਰਹਮਤ ਹਕ ਹਕ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਆਦਿ ਅਨਾਦਿ ਜੁਗ ਕਦੀਮਾ, ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਦੀ ਹਫੂਦ ਹਫੂਦ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸੀਮਾ, ਅੱਨ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਇੰਦਾ। ਉਹ ਵਸਣਹਾਰਾ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਦਰਗਾਹ ਸਚ ਅੜੀਮਾ, ਸਚਰਖਣਡ ਦਰਗਾਹ ਸਚ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਨੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਕਰਾਈ ਤਕਸੀਮਾ, ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮ਼ਬਰ ਗੁਰ ਨਾਮ ਕਲਮੇ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ। ਉਹ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨਰ ਮਦੀਨਾ, ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪੰਡ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਠਾਂਡਾ ਕਰੇ ਸੀਨਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ। ਸਭ ਦਾ ਵੇਰਖਣਹਾਰਾ ਮਰਨ ਜੀਣਾ, ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤਕਕੇ ਰਖਾਣਾ ਪੀਣਾ, ਰਾਜਕ ਰਿਜਕ ਰਹੀਮ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਝਾਗੜਾ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਮਜ਼ਬਾਂ ਦੀਨਾਂ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਪਨਥ ਮੁਕਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰਧਾ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮੇਹਰਵਾਨ ਮਹਬੂਬ, ਮਹਬਾਨ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਅਰਥ ਅੱਖਾਂ, ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਯੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪੰਜ ਭੂਤ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਰਖਾਕ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਅਗਮ ਕੂਟ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਮੇਰਾ ਦਾਏ ਸਬੂਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮ਼ਬਰ ਢੋਲੇ ਗੀਤ ਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਜਾਣਾ ਦੀਨ

ਦੁਨੀ ਕਲਬੂਤ, ਕਾਧਾ ਕਾਅਬੇ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹਰ ਘਟ ਸੌਜੂਦ, ਗ੍ਰਹ ਗ੍ਰਹ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਤਾਣਾ ਪੇਟਾ ਸੂਤ, ਸੂਤਰਧਾਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੇਰਾ ਇਕਕੋ ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਦੂਲਾ ਸ਼ਬਦੀ ਦੂਤ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮੰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਪ੍ਰਯੋਜ, ਪ੍ਰਯੋਜਸ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਵੇਰਵਣਹਾਰਾ ਧਰਮ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਸੱਚ ਦੀ ਕੂਟ, ਕੁਟੀਆ ਦੋ ਜਹਾਨ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। (੨੬ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੮)

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸੁਹਜਣਾ ਸਦਾ ਵਕਤ, ਵਾਰ ਥਿਤ ਘੜੀ ਪਲ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਖੇਲਾਂ ਵਿਚਚ ਜਗਤ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਣਨਾਈਆ। ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤ, ਸ਼ਾਖਸੀਅਤ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਾਵਾਂ ਬੁੰਦ ਰਕਤ, ਧੁਰ ਮੇਲਾ ਮੇਲਾਂ ਸਹਜ ਸੁਮਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਬਣ ਕੇ ਸਾਚੇ ਭਗਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਛੁਆਈਆ। ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਤਪਰ ਧਰਤ, ਧਰਨੀ ਧਵਲ ਧੌਲ ਸੁਹਾਈਆ। ਰਹਮਤ ਕਰ ਕੇ ਉਤੇ ਅਰਥ, ਅਰੰਗ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋ ਕੇ ਮਿਲਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਚੁਕਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਢਾਂ ਕਰ ਕੇ ਤਰਸ, ਫਾਸੀ ਜਮ ਨਾ ਕੋਈ ਲਟਕਾਈਆ। ਮੇਘ ਅਗਮਾ ਦੇਵਾਂ ਬਰਸ, ਬੁੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਇਕ ਟਪਕਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਟਾਂ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਕੂੰਡ ਦਿਆਂ ਗਵਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰਾਂ ਫਰਜ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਹੋਵਾਂ ਸਹਾਈਆ। ਖੇਲ ਦਸ਼ਾਂ ਅਗਮ ਅਸਚਰਜ, ਪਦਾ ਤਹਲਾ ਆਪ ਤਹਾਈਆ। ਸ਼ਰਅ ਛੁਰੀ ਖੋਹੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਰਦ, ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ ਦਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਸੁਹਿਤ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਅਰਜ, ਆਰਜ੍ਝੂ ਸਭ ਦੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਤੂਂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਦਸ਼ਾਂ ਤਰਜ, ਸੋਹੱਡੀ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਸਾਂਦੇਸਾ ਦੇਵਾਂ ਗਰ੍ਝ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਬਤੀ ਦਨਦ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਕੁਝ, ਮਕਲਬ ਹੋ ਕੇ ਲੇਖਾ ਦਿਆਂ ਚੁਕਾਈਆ। ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਮਰਦਾਨਾ ਬਣ ਕੇ ਮਰਦ, ਮਦਦ ਕਰਾਂ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਧਾਂ ਵੰਡਾਂ ਦਰਦ, ਦੁਰਖੀਆਂ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਹਰਜ, ਪੂਰਬ ਲਹਣਾ ਲੇਖਾ ਧਰਮ ਧਾਰ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। (੨੬ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੮)

ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਹਾਰਾਜ ਪੂਰਨ ਸਿੱਧ ਜੀ : ਪੂਰਨ : ਵੀਹ ਸੌ ਇਕ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪਾਰੀ। ਕੀਤੀ ਅਸਾਂ ਖੇਲ ਨਿਧਾਰੀ। ਜੇਠ ਪਹਲੀ ਮੰਗਲਵਾਰੀ। ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਆਕਾਸ਼ਾਂ ਉਤਾਰੀ। ਦੋ ਜੇਠ ਨੂੰ ਖੇਲ ਰਚਾਯਾ। ਪੂਰਨ ਸਿੱਧ ਵਿਚਚ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਯਾ। ਹੋਈ ਸੰਘਧਿਆ ਪਾਈ ਫੇਰੀ। ਕਲਿਜੁਗ ਦੀ ਢਾਹੀ ਢੇਰੀ। ਸਾਡੇ ਸੱਤ ਦਾ ਹੋਧਾ ਵੇਲਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਪਾਧਾ ਫੇਰਾ। ਐਸੀ ਅਸਾਂ ਕਲਾ ਵਰਖਾਈ। ਪੂਰਨ ਸਿੱਧ ਦੀ ਨਬਜ਼ ਹਟਾਈ। ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈ। ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਲਗਾਈ। ਛੇਤੀ ਆ ਜਾ ਘਰ ਅਸਾਡੇ। ਭਾਣਾ ਵਰਤਧਾ ਸਤਿਗੁਰ ਢਾਹਡੇ। ਭੇਤ ਅਸਾਡਾ ਕਿਨ੍ਹੇ ਨਾ ਪਾਧਾ। ਹਾ ਹਾ ਕਰ ਕੇ ਸ਼ੋਰ ਮਚਾਧਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਪ੍ਰਗਟਾ ਕੇ। ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਜਗਾ ਕੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਨਾਮ ਰਖਾ ਕੇ। ਐਸਾ ਦੇਹ ਨੂੰ ਵਟ ਚਢਾ ਕੇ। ਐਸਾ ਵਟ ਏਹਨੂੰ ਚਢਾਧਾ। ਸਾਰੀ ਖ਼ਲਕਤ ਨੂੰ ਰਖਾਕ ਰਲਾਧਾ। ਜੋਤ ਨੇ ਫੇਰ ਜੋਰ ਸੀ ਪਾਧਾ। ਸਿਰਵਾਂ ਤਾਈ ਫੇਰ ਤਹਾਧਾ। ਪੰਜਵੀਂ ਜੇਠ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ ਆਧਾ। ਸਾਂਗਤਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਮਾਣ ਦਵਾਧਾ। ਚਾਰ ਜੇਠ ਥਿਤ ਵਾਰ ਲਿਖਾ ਕੇ। ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਧਾ ਘਵਿੰਡ ਵਿਚਚ ਆ ਕੇ। ਛੱਭੀ ਪੋਹ ਨੂੰ ਸੀ ਦੇਹ ਤਜਾਈ। ਝੂਠੀ ਦੇਹ ਭਸਮ ਕਰਾਈ। ਐਸੀ

ਭਸਮ ਏਸ ਦੀ ਹੋਈ। ਹਾਹਕਾਰ ਸੂਣੀ ਰੋਈ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾ ਕੇ। ਦਿਤਾ ਦਰਸ ਆਪ ਆ ਕੇ। ਐਸੀ ਵਰਤਾਈ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ। ਦਿਤਾ ਬਾਣੀ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਭੰਡਾਰਾ। ਸੋਲਾਂ ਪਹਰ ਫਿਰ ਆਪ ਖਲੋ ਕੇ। ਪੂਰਨ ਵਿਚਵ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੋ ਕੇ। ਐਸੀ ਰਸਨਾ ਅਸਾਂ ਚਲਾਈ। ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਾਣੀ ਅਲਾਈ। ਚੌਦਾਂ ਸੌ ਤੀਹ ਅੰਕ ਦੇ ਤਾਈ। ਬਾਣੀ ਪਢ ਪਢ ਸੱਗਤ ਕਨਨ ਪਾਈ। ਅਠਾਰਾਂ ਧਿਆਏ ਗੀਤਾ ਦੇ ਗਏ। ਮੁਰਖਾਂ ਏਸੇ ਬਚਨ ਸੁਣਾਏ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਚਲ ਕੇ ਆਏ। ਸਭ ਮੁਲੇਖੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਲਾਹੇ। ਕੁਰਾਨ ਮਜੀਦ ਅੜ੍ਜੀਲ ਦੇ ਤਾਈ। ਮੁਹਮਦ ਈਸਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਿਖਤ ਕਰਾਈ। ਏਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਹੁਣ ਮਾਣ ਹਟਾਯਾ। ਸੋਹੱ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਚਲਤ ਕਰਾਯਾ। ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਜੈ ਕਰਾਈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਦੀ ਕਰੀ ਸਫ਼ਾਈ। ਏਸਾ ਨਾਮ ਸਿਰਵਾਂ ਕੋ ਦੇ ਕੇ। ਆ ਬੈਠਾ ਹੁਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ। ਮੇਰੀ ਜੋ ਬਣਾਈ ਸੋ ਢੇਰੀ। ਓਥੋਂ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤ ਸੀ ਮੇਰੀ। ਏਸਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਖੇਲ ਰਚਾਯਾ। ਜਾ ਕੇ ਫੇਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਯਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ। ਤਜੀ ਦੇਹ ਜੋਤ ਪ੍ਰਗਟਾਈ। ਜੋਤ ਵਿਚਵ ਮੈਂ ਜੋਤ ਸੱਖਾ। ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਵਜਾਵੇ ਭੂਪਾ। ਆਪਣਾ ਆਪ ਆਪ ਤਪਾ ਕੇ। ਘਵਿੰਡ ਵਿਚਵ ਖਲੋਤਾ ਜਾ ਕੇ। ਏਸਾ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਸ਼ੇਰ ਹੈ ਹੋਧਾ। ਰਾਮ ਕ੃ਣ ਦਾ ਤੇਜ ਹੈ ਹੋਧਾ। ਏਸਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸੁਣਾਯਾ। ਵਿਝਨ੍ਹ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਾਯਾ। ਸਿਰਵਾਂ ਤਾਈ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਯਾ। ਘਵਿੰਡ ਵਿਚਵ ਪਲਲਾ ਫਿਰਵਾਯਾ। ਕਲਿਜੁਗ ਦਾ ਨਿਹਕਲਕਂ ਆਯਾ। ਮਨਮੁਰਖਾਂ ਤੋਂ ਮੂਹ ਭਵਾਯਾ। ਮਨਮੁਰਖ ਏਥੇ ਠੌਰ ਨਾ ਪਾਵੇ। (੧੪ ਭਾਦਰੋਂ ੨੦੦੬ ਬਿ)

ਰੰਗ ਰੂਪ ਨਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ। ਪੂਰਨ ਵਿਚਵ ਰਿਹਾ ਸਮਾਏ। ਜੋਤ ਜਗਤ ਦੀ ਆਪ ਜਲਾਏ। ਆਪਣਾ ਭੇਤ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਤਾਏ। ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਆਪ ਜਣਾਏ। ਆਪ ਆਪਣੇ ਵਿਚਵ ਸਮਾਏ। ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚਵ ਏਹ ਕਰਮ ਕਮਾਏ। ਛੜ੍ਹੀ ਦੇਹ ਜੋਤ ਰੂਪ ਹੋ ਆਏ। ਪੂਰਨ ਸਿੱਧ ਦੀ ਦੇਹ ਵਿਚਵ ਪ੍ਰਭ ਗਿਆ ਸਮਾਏ। ਕੁਕਰ ਮਾਤਾ ਦੀ ਸਫਲ ਕਰਾਏ। ਪਾਲ ਸਿੱਧ ਤੇ ਦਿਆ ਕਮਾਈ। ਹੋ ਕ੃ਣ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈ। ਬਾਲ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭ ਲੁਬਾਣਾ। ਭੁਲਲਾ ਸਿਰਖ ਫਿਰੇ ਅੰਜਾਣਾ। ਬਿਨਾ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਸਚ ਟਿਕਾਣਾ। ਜੋਤ ਜਗਵਾਵੇ ਸਿੱਧ ਹੈ ਮਾਹਣਾ। ਬਚਨ ਅਸਾਡੇ ਸਦਾ ਸੁਣਾਏ। ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਦਾ ਸਿਰਖ ਕਹਾਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਦੀ ਜਿਨ ਸਰਨੀ ਪਾਯਾ। ਓਸ ਤੋਂ ਸੁਣਿਆ ਬਚਨ ਆਯਾ। ਆਪ ਤੁਢਾ ਸਚਵਾ ਦਾਤਾਰ। ਹੋ ਕੇ ਆਯਾ ਕ੃ਣ ਮੁਰਾਰ। ਪਾਲ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਤਾਰ। ਏਸੀ ਸਤਿਗੁਰ ਬਣਾਈ ਥਾਟ। ਜੋਤ ਜਗਾਈ ਵਿਚਵ ਲਲਾਟ। ਜਾਚਕ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਏਹ ਦਾਨ। ਪਾਲ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਉਤਸਮ ਜ਼ਾਨ। ਜਿਸ ਸੁਹਾਯਾ ਏਹ ਸੋਹਣਾ ਥਾਨ। ਗੁਰ ਦਰਸ ਦਾ ਵਜ਼ਾ ਬਾਣ। ਦਰਸ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਹੈ ਲੋਡੇ। ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਸੰਗ ਮਨ ਨੂੰ ਜੋਡੇ। ਦਿਆ ਧਾਰ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਦਿਖਾਯਾ। ਨਿਯਾਨਦ ਪ੍ਰਭ ਵਿਚਵਾਂ ਵਰਖਾਯਾ। ਓਸ ਨੇ ਸੀ ਏਹ ਕਰਮ ਕਮਾਯਾ। ਸਿਰਵਾਂ ਨੂੰ ਸਰਨੀ ਪਾਯਾ। ਉਸ ਦਾ ਮਾਣ ਅਸਾਂ ਰਖਾਯਾ। ਚੀਵੀ ਚੇਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੌ ਸਤਾਨਵੋਂ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਬਠਾਯਾ। ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਜ਼ਰੀ ਆਯਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਸਦਾ ਸਵਾਯਾ। (੧੭ ਮਧਘਰ ੨੦੦੬ ਬਿ)

ਵੇਰਵੇ ਸੁਣੇ ਪਰਰਵੇ ਵੇਰਵੇ ਪਰਰਵੇ। ਬਿਨ ਨਾਡੀ ਏਹ ਪਿੰਜਰ ਰਖਡਕੇ। ਆਪਣਾ ਸੰਸਾ ਸਾਰੇ ਲਾਹੋ। ਪੂਰਨ ਸਿੱਧ ਦੀ ਨਬਜ਼ ਨੂੰ ਹਤਥ ਹੈ ਲਾਓ। ਐਸੀ ਏਹ ਚਲੀ ਚਾਲ। ਨਬਜ਼ ਨਾ ਚਲੇ ਆਪਣੀ ਚਾਲ। ਭੇਤ ਨਾ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ ਰਖਾਯਾ। ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਯਾ। ਸਚਵਾ ਤਰਖਤ ਗੁਰ ਸਚਵੇ ਬਣਾਯਾ। ਸਿੱਧਾਸਣ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ ਰਖਾਯਾ। ਸਿੱਧਾਸਣ ਉਪਰ ਪ੍ਰਭ ਬੈਠਾ ਆਏ। ਕਲਿਜੁਗ ਤਾਈ ਦਾਏ ਤਲਟਾਏ। ਐਸੀ ਦਿਤੀ ਇਸ ਨੂੰ ਹਾਰ। ਮੂਹ ਕਾਲਾ ਦੁ਷ਟ ਦੁਰਾਚਾਰ। ਕਰਮ ਧਰਮ ਇਸ ਵਿਚਵ ਰਖਾਅਾਰ। ਲਜ਼ਜ਼ਾਧ

ओस ने दिती उतार। प्रगट होया आप करतार। कलिजुग दा हुण कीता काल।
(१८ मध्यर २००६ बि)

जोत निरञ्जन जगत में आई। कलिजुग विच्च किसे भेद ना पाई। विच्च त्रेता राम रघुराई। विच्च द्वापर कृष्ण धनधाई। होया महाराज शेर सिंघ जोत प्रगटाई। सोहँ शब्द प्रचलत कराई। बाकी सभन दा माण गवाई। साची लिखत गुर साचे कराई। आदि अन्त सर्ब रिहा समाई। धार खेल प्रभ जोत प्रगटाई। साध संगत बिन कोई भेत ना पाई। आवे जावे थिर ना रहाई। लोभी मनुआ कित खोजण जाई। हरि की जोत हरिमन्दर आई। विच्च सिख प्रभ जोत प्रगटाई। पैज इस दी आप रखाई। नबज्ज चलणों बन्द कराई। प्रगट कीती आप वड्डिआई। धन्न सिख धन्न इस दी माई। धन्न पिता जिस दात एह पाई। घनकपुरी विच्च सेव कमाई। जोत प्रभू दी पूरन विच्च आई। प्रगट पिआ प्रभ रघुराई। दीना नाथ सर्व सुखदाई। घनी शाम कल जोत जगाई। कलू काल विच्च खेह मिलाई। सतिजुग सति सति वरताई। सोहँ शब्द दी लिखत कराई। चार जुग होवे सहाई। महाराज शेर सिंघ विच्च एह वड्डिआई। उनीं सौ पंजाह बिक्रमी विच्च जोत सी आई। घनकपुरी जै जैकार कराई। देवी देवते फुल्ल बरसाई। घनकपुरी नूं मिली वधाई। जिथे महाराज जोत जगाई। महाराज शेर सिंघ नां रखाई। मनी सिंघ नूं दरस दिखाई। जोत निरञ्जन नजरी आई। होया शांत दरस प्रभ पाई। भूरी वाले तृखा मिटाई। गुर पूरे दी कीती वड्डिआई। साध संगत संग सेव कमाई। सर अमृत दिता पुचाई। सारी खेल आप कराई। बाणी अरजन दी सच कराई। मंजी सहिब उत्ते दिता बहाई। गुर धाम सचखण्ड बणाई। महाराज शेर सिंघ चरन टिकाई। महंतां हाहाकार मचाई। भेद किसे ना जाणया राई। हरिमन्दर हरि जोत है आई। महाराज शेर सिंघ आप रघुराई। (८ फगण २००६ बि)

पूरन जोत पूरन विच्च आई। पाल सिंघ दी बिन्द तराई। सेवा सफल विच्च जगत कराई। धन्न सिख जिस गुर जोत समाई। झूठी देह मिट्ठी विच्च रलाई। जोत सरूप प्रभ विच्च रहाई। जैसी देह विच्च खाक लिटाई। सारी सृष्टी पुट रखाई। जोत रूप एह कला वरखाई। धार देह ना करी लड़ाई। उलटी मति जीवां विच्च पाई। अलोप बैठ वेरवे लिव लाई। भगत जनां नूं दिता समझाई। कलिजुग विच्च महाराज जोत प्रगटाई। विच्च संसार हाहाकार मच जाई। बिन देह तों प्रभ नजर ना आई। गुरसिखां नूं प्रभ दे बुझाई। दे दर्शन विच्च छिन अलोप हो जाई। सोहँ शब्द सभ दा होवे सहाई। मनी सिंघ हत्थ देवां वड्डिआई। (५ चेत २००७ बि)

प्रगट भइओ आप निरँकारा, ऐसा दरस प्रभ आण दिखाइओ। चकर चिहन जिस दा कोई ना जाणे, जोत सरूप प्रभ विच्च देह समाइओ। कलिजुग आण जोत प्रगटाई, सतिजुग साचा राह बताइओ। मेरा नाडँ सर्व सुख दाता, सोहँ शब्द गुर ज्ञान दिवाइओ। रवण्ड ब्रह्मण्ड सर्व में वसयो, सर्व प्रकाश आप रघुराइओ। ब्रह्मा विष्ण महेश सर्व का दाता, तीन लोक प्रभ जोत जगाइओ। विच्च पाताल प्रभ बाशक सेजा, चरन झास्सण लछमी लाइओ। विच्च

ਅਕਾਸ਼ ਪ੍ਰਭ ਜੋਤ ਨਿਰਘਣ, ਜਗੇ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਇਆਂ। ਉਨਜਾ ਪਵਣ ਚਵਰ ਸਿਰ ਹੋਤੇ, ਜੋਤ ਅਡੋਲ ਨਾ ਕਿਸੇ ਛੁਲਾਇਆਂ। ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤ ਮਾਤ ਵਿਚਵ ਆ ਕੇ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਨਾਮ ਰਖਾਇਆਂ। ਛੁਝ ਦੇਹ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭ ਜੋਤ ਸਰੂਪਾ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਜਗਤ ਅਖਵਾਇਆਂ। ਨਿਹਕਲਂਕ ਹੋ ਜਗਤ ਪ੍ਰਭ ਘਾਲੇ, ਪਾਪੀ ਅਪਰਾਧੀ ਨਰਕ ਮੌਜੂਦਾ ਪਾਇਆਂ। (੨ ਭਾਦਰਾਂ ੨੦੦੭ ਬਿ)

ਜਾਂਗਲ ਬੇਲਾ ਆਪੇ ਫੋਲੇ, ਢੂੰਘੀ ਕਾਂਦਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਉਚੀ ਕੂਕ ਆਪਣੀ ਗੜ੍ਜ ਆਪੇ ਬੋਲੇ, ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਤੜ੍ਜ ਸਮਝ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਤੁਰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਦਿਸੇ ਓਹਲੇ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਨੌਂ ਖਵਣਡ ਪ੃ਥਮੀ ਜੀਵ ਜੱਤ ਪਾਇਣ ਰੈਲੇ, ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਲਾ ਨੇਡੇ ਰਿਹਾ ਆਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਭਾਰ ਕਰੇ ਹੌਲੇ, ਜੂਠਾ ਝੂਠਾ ਭਾਰ ਮਿਟਾਈਆ। ਕਰ ਕੇ ਗਿਆ ਆਪਣੇ ਕੌਲੇ, ਕੀਤਾ ਕੌਲ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਫਰਕਨ ਡੌਲੇ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਲਏ ਧਰਾਈਆ। ਸਿੱਧ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਰੇ ਏਕਾ ਚੌਲੇ, ਚੌਲਾ ਆਪਣਾ ਲਏ ਬਦਲਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਏ ਸਾਚੇ ਢੌਲੇ, ਏਕਾ ਢੌਲਾ ਸਾਚਾ ਮਾਹੀਆ। ਗੁਰੂ ਚੇਲਾ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਣਨ ਵਿਚੋਲੇ, ਵਿਚੋਲਾ ਗੁਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ। ਗੁਰ ਗੁਰਸਿਰਖ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਣਨ ਤੋਲੇ, ਸਾਚਾ ਕੰਡਾ ਇਕ ਤਠਾਈਆ। ਗੁਰੂ ਗੁਰਸਿਰਖ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਸਣ ਤਹਲੇ, ਕਦੀ ਗੁਰੂ ਕਦੀ ਸਿਰਖ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਪੰਜ ਤਤਤ ਕਾਧਾ ਵੇਰਖ ਜੀਵ ਜੱਤ ਸਭ ਰਸਨਾ ਪੂਰਨ ਬੋਲੇ, ਪੂਰਨ ਮਨਦਰ ਪੂਰਨ ਲੁਕਧਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਆਪਣੀ ਧਰਤੀ ਆਪੇ ਮੌਲੇ, ਸਾਚੇ ਮਨਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿੱਧ ਸ਼ੇਰ ਜਾਂਗਲ ਬੇਲੇ ਫਿਰੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। (੧੫ ਜੇਠ ੨੦੧੮ ਬਿ)

ਸਿਰਖਾਂ ਘਰ ਅਨੰਦਰ ਵੜਨ ਦਾ ਸਚਾ ਰਾਹ, ਪੈਹਲਾ ਘਰ ਵਰਖਾਈਆ। ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਦਿਸ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਰਯਾ ਰਖੇਲ ਅਗਮਮ ਅਥਾਹ, ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੇ ਕੋਈ ਨੇਤ੍ਰ ਵੇਰਖੇ ਪੰਜ ਤਤਤ ਨਜ਼ਰ ਜਾਏ ਆ, ਸਿੱਧ ਪੂਰਨ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੇ ਕੋਈ ਅਨੰਦਰ ਵੇਰਖੇ ਬੈਠਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ, ਸਾਚੇ ਤਰਖਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਬਿਨ ਬੇਡਿਉੱਂ ਬਣਧਾਂ ਮਲਾਹ, ਆਪਣੇ ਬੇਡੇ ਲਏ ਚਢਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਦਿਤੀ ਸਲਾਹ, ਦੂਜੀ ਕਰੇ ਨਾ ਫੇਰ ਪਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿੱਧ ਸ਼ੇਰ ਜਾਂਗਲ ਬੇਲੇ ਫਿਰੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। (੩ ਮਿਥੰਗਰ ੨੦੧੮ ਬਿ)

ਸਾਚੀ ਵਿਦਾ ਹਰਿ ਜੂ ਢੌਲਾ, ਏਕਾ ਆਖ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਵਰਖਾਧਾ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋਲਾ, ਸੋ ਆਪਣਾ ਸੁਤ ਨਾਲ ਰਲਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਤੌਲਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕਕੋ ਖੋਲਾ, ਹਰਿ ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਤ ਵਸਾਇੰਦਾ। ਆਪੇ ਬਣਧਾ ਭਾਲਾ ਭੋਲਾ, ਦਿਸ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਪੰਜ ਤਤਤ ਅਨੰਦਰ ਕਰਯਾ ਤਹਲਾ, ਪੂਰਨ ਕਹ ਕਹ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਵੇਰਖੋ ਹਰਿ ਜੀ ਰਖੇਲ ਰਖੇਲਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਭਉ ਚੁਕਾਇੰਦਾ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਪੈਂਦਾ ਰੈਲਾ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਸਿਰਖ ਕਹਨਦੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆ ਕੌਲਾ, ਅਨੰਤਮ ਕਲ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਪਂਡਤ ਕਹਨਦੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੈੜ ਉਚੇ ਟਿਲਲੇ ਪਰਬਤ ਵਸਤਿਆ ਤਹਲਾ, ਆਪਣਾ ਪੱਤਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਮੁਲਲਾ ਸ਼ੇਰਖ ਕਹਨਦੇ ਸਾਡਾ ਮੌਲਾ, ਇਕ ਅਮਾਮ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਸਾਂ ਤਹਲਾ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੁਤ ਸਜ਼ਜਣ ਤੇਰਾ ਕਰੇ ਵਿਹਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਹਰਿ ਸਾਚੀ ਕਾਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਅਗਮਮ ਅਪਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ। (੨੨ ਚੇਤ ੨੦੧੬ ਬਿ)

ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੂਰਨ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਜਾਪ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਢਨ ਕਿਤੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਠ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਬਣਿਆ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਸਾਕ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੂਰਨ ਰਿਹਾ ਪਰਨਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਬਣਿਆ ਵਿਚੋਲਾ ਆਪ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਰੀ ਘਰ ਕੁਡਮਾਈਆ। ਦੋਹਾਂ ਰਲ ਕੇ ਇਕਕੋ ਮਿਲ ਗੱਈ ਜਾਤ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਰਲ ਕੇ ਇਕਠੀ ਕਰਨ ਬਾਤ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਸਲਾਹ ਪਕਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਪਿਛੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਾਈ ਵਫਾਤ, ਆਪਣਾ ਹਕ ਰੈਣ ਫਕਕ ਦਿਤਾ ਕਰਾਈਆ। ਅਨੰਦਰ ਵੱਡ ਗਿਆ ਲੈ ਕੇ ਢੁੰਘਾ ਖਾਤ, ਹਵਾ ਸਾਚਾ ਦਿਤਾ ਖੁਲਾਈਆ। ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੂਰਨ ਦਿਤੀ ਨਜ਼ਾਤ, ਨਿਸ਼ਾਵਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੂਰਨ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ। ਕਿਆ ਕੋਈ ਕਰੇ ਏਥੇ ਵਜਾਹਤ, ਮਿਸਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਰਖਾਈਆ। ਦਫਾ ਹਰਫ ਜੇਰ ਜਬਰ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਲੁਗਾਤ, ਲਗ ਮਾਤਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਿਆਈਆ। ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਅਕਵੁੰਹੋਏ ਪਹਲੀ ਕੇਰ ਪਹਲੀ ਰਾਤ, ਪੋਹ ਛੱਭੀ ਮਿਲੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਮਾਤ, ਸਾਕ ਸਜ਼ਣ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਵਲ ਜੇ ਕੋਈ ਲਾਏ ਝਾਤ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਵੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ। ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਜੇ ਕੋਈ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਪੂਰਨ ਅਗੇ ਹੋ ਕੇ ਬਨ੍ਦ ਕਰਾਯਾ। ਬਿਨ ਪੂਰਨ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਗੇ ਘਾਟ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੂਰਨ ਹਥ ਦਿਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੂਰਨ ਮਿਲਿਆ ਆਯਾ ਖਾਸ, ਖਾਹਿਸ਼ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰ ਕਰਾਯਾ। ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਆਸ, ਆਸ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੂਰਨ ਰਿਹਾ ਕਰਾਯਾ। ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਿਚਚ ਰਚ ਕੇ ਕੀਤਾ ਵਾਸ, ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਫੇਰ ਬਣਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਲਾਏ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਾਂਸ, ਸਾਹ ਸਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਖੇਲ ਪ੃ਥਮੀ ਅਕਾਸ਼, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਗਗਨ ਮਣਡਲ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੀ ਵਿਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰਕਵੀ ਆਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਮਭਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਬਣਿਆ ਸ਼ਾਰਖ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਤ ਡਾਲੀ ਰੂਪ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਕਕੀ ਗਲਲ ਵਡੀ ਕਰ ਵਰਖਾਈਆ।

ਵਡੁੱਚੋਂ ਹੋਈ ਨਿਕਕੀ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਖੇਲ ਰਚਾਯਾ। ਨਿਕੀਉੱਂ ਹੋਈ ਵਡੀ, ਵਡੁ ਵਡਾ ਵੇਖ ਵਰਖਾਯਾ। ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੋ ਜਹਾਨ ਖੇਡਨ ਕਬਡੀ, ਹਵਾ ਆਪਣੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਰਖਾਯਾ। ਪਿਛਲੀ ਕੀਤੀ ਸਭ ਦੀ ਰਦੀ, ਰੰਦਾ ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਫਿਰਾਯਾ। ਅਗੇ ਹੁਕਮੇ ਅਨੰਦਰੇ ਬਧੀ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਯਾ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗਮਭਰਾਂ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਗਦੀ, ਗਦਾ ਚਕਕਰ ਨਾ ਕੋਈ ਫਿਰਾਯਾ। ਅਗੇ ਖਾਣ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਰੋਟੀ ਅਦ੍ਵੀਤੀ, ਮਾਹਲ ਪੂਡੇ ਅਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਯਾ। ਵੇਖਵੇ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਚਲਦੀ ਰਹੀ ਗੜ੍ਹੀ, ਹੁਕਮੇ ਅਨੰਦਰ ਸਰਬ ਫਿਰਾਯਾ। ਅਨੱਤਮ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਹੜ੍ਹੀ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਖਾਕੀ ਖਾਕ ਸਮਾਯਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਪੁਸ਼ਤ ਨਾ ਕੋਈ ਧੀ, ਬੰਸ ਸਰਬਾਂਸ ਨਾ ਕੋਈ ਸਹਾਯਾ। ਸਭ ਦੀ ਬੀਤਦੀ ਗੱਈ ਸਦੀ, ਸਵਾ ਹਰਿ ਜੂ ਘਰ ਘਰ ਆਪ ਸੁਣਾਯਾ। ਪਿਛੇ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਲਿਰਵੀ ਰਹ ਗੱਈ ਬਧੀ, ਜਗਤ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਅਲਾਯਾ। ਅਨੱਤਮ ਖਾਲੀ ਬੈਠੀ ਟੜ੍ਹੀ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਯਾ। ਜਿਸ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਨਤਰ ਆਪਣੀ ਸਿਖਿਆ ਵਿਚਚੋਂ ਆਪਣੇ ਕਢੀ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਖੇਲ ਕਰਾਯਾ। ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਪਾਈ ਜਾਪਫੀ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਾ ਮਾਤ ਚੁਕਾਯਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਕਕੀ ਵਡੀ ਵਡੀ ਨਿਕਕੀ ਗਲਲ ਆਪਣੇ ਵਿਚਚ ਰਖਾਯਾ।

ਨਿਕਕੀ ਕਹੇ ਤੇ ਹੋਏ ਨਿਕਕਾ, ਨਿਕਕਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਆਇੰਦਾ। ਵਡੀ ਕਹੇ ਤੇ ਹੋਏ ਵਡਾ, ਭਯ ਸਰਬ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣਾ ਖੈਫਡਾ ਛੜਾ, ਪੂਰਨ ਜਗਤ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਕੋਈ ਕਹੇ ਬੁਢਾ ਨਢਾ, ਜਵੂ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਕੋਈ ਕਹੇ ਮਾਲਸਾਂ ਕਰੇ ਹੜ੍ਹਾਂ, ਦੁਧ ਪੀ ਪੀ ਸ਼ੁਕਰ

मनाइंदा। कोई कहे घर आवें दितयां सदा, दर दर फेरा पाइंदा। परमेश्वर कहे पूरन सभ दी रक्खे लज्जा, जिस सिर आपणा हथ टिकाइंदा। जिस मेरा पर्दा कज्जा, सो पूरन हर घट नजरी आइंदा। दिने रातीं फिरे भज्जा, गुरमुखां दरस दिखाइंदा। घर घर अन्दर जा के नच्चा, आपणा नाच नचाइंदा। लूं लूं अन्दर तीर निशाना बण के वज्जा, साढे तिन्न करोड़ आपणी झोली पाइंदा। आत्म सेजा बह बह सजा, सच सिँधासण आसण लाइंदा। गुरमुखां दर्शन कर कर रज्जा, आपणी भुकर्ख सर्ब गवाइंदा। परमेश्वर कहे पूरन मेरा बच्चा, बिन बच्चयां पिओ कम्म किसे ना आइंदा। गोबिन्द सूरा होया सच्चा, जो अन्तम मंग मंगाइंदा। हरि का बचन ना होए कच्चा, काया कच्ची वंग रंग चढ़ाइंदा। महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान पूरन परमेश्वर ढालया इक्को संचा, पारस पारस नाल मिलाइंदा। निकका कहे होए निकम्मा, निकर्मण आप अखवाईआ।

वड्डा कहे होए श्री भगवना, भगवन आपणा भेव जणाईआ। पूरन वेख्या इक्को चन्ना, हरि चन्द आप चमकाईआ। निरगुण सरगुण सरगुण निरगुण इक्को हृद इक्को बन्ना, इक्को बंड रिहा बंडाईआ। परमेश्वर नाल पूरन मन्ना, परमेश्वर पूरन सीस झुकाईआ। लोकीं वेखण बैठा अन्नां, अन्दर कोटन कोट ब्रह्मण्ड रिहा छुपाईआ। बिन गुरमुखां कोई राग ना सुणे कन्नां, सरवण सभ दे बन्द कराईआ। वेखो सिर्खो तुहाहु चरन धोवे धन्ना, प्रभ जू देवणहार वडयाईआ। नाम देव आए भन्नां, जिस दी छप्परी छन्न छुहाईआ। हरि संगत तेरा वेख प्यार दर दुआरे उह वी मन्ना, आपणा माण गवाईआ। की होया मैं भोग लवाया छन्ना, सिर्ख गागराँ रहे रुड़ाईआ। जिन्नां पिच्छे होया झल्ला, आपणी झलक वरवाईआ। औह रोंदी आई राणी अल्ला, गल वास्ता रही पाईआ। दरोही मेरा फड़ पल्ला, मेरी लाज ना कोई रखाईआ। चौदां सदीआं कट्टया छिला, तेरी इक्को आस तकाईआ। मेरी मींढी पुष्टे बूरा कक्का बिल्ला, बैठा ध्यान लगाईआ। मैं कह कह थक्की इल लिला बिस्मिला, बिसमल रूप ना कोई वरवाईआ। चारों कुण्ट दिसे फ़नाह फ़िला, फ़सील कोई रहण ना पाईआ। तेरा ऊँचा सोहणा लगे टिल्ला, जिस दुआरे आसण लाईआ। जिवें गुरसिरवां मिलण दा कीता हीला, हलत पलत फेरा पाईआ। तन बसतर पहने काला पीला लाल नीला, चिट्ठा सूहा वेख वरवाईआ। परवरदिगार साहिब सुलतान सच गोसाई तूं छैल छबीला, शाह पातशाह नाउँ धराईआ। जिथे भगत बणाया कबीला, ओथे मैनूं नाल रलाईआ। मैं तक्क के आई पिछला वसीला, चौंह यारां विच्चों एह नाल लैण मिलाईआ। मैं कीता नहीं कोई वकीला, बण निमाणी फेरा पाईआ। तेरे मिलण दा इक्को हीला, फेर हथ किसे ना आईआ। जिउँ वज्जीर किसत देवे शह फीला, बादशाह आपणे हुक्म बन्द कराईआ। मेरे पिच्छे क्यों होइउँ ढीला, आपणा मुख भुआईआ। मैं चौदां लोक चक्की चलौंदी रही पा के पीहण गीला, हथा हथो हथी फिराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे रखेल साचा हरि, निकका वड्डा वड्डा निकका दोहां लगाए आपणा टिक्का, एक इक्को इक्क जणाईआ।

निकका कहे होए नाकारा, निकटवरती ना कोई अखवाइंदा। वड्डा कहे बणे सिकदारा, दो जहानां हुक्म मनाइंदा। दोहां तों कीता आप किनारा, पूरन पुरीआं लोआं ब्रह्मण्डां खण्डां आप वरवाइंदा। एथे ओथे दे सहारा, साहिब साबर वेख वरवाइंदा। हुक्मी हुक्म हुक्म वरतारा,

हाकम हक्र हक्र समझाइंदा । कागद कलम ना लिखणहारा, लेखा लिखत विच्च ना आइंदा । जन भगतां करे सच प्यारा, प्यार भगतां नाल परनाइंदा । बाहरों दिसे जट्ठ गवारा, अन्दर गूङ्गा रंग चढ़ाइंदा । बाहरों दिसे केस सीस दस्तारा, अन्दर नूरो नूर डगमगाइंदा । परमेश्वर पूरन पूरन परमेश्वर वड्यां निकक्यां नाल करे इक्को विहारा, वड्या परमेश्वर निकका पूरन, बिन निकके पूरन परमेश्वर कम्म किसे ना आइंदा । दोहां मिल के करना कम्म संपूरन, पूरना आपणा आपे पाइंदा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, निकका वड्या इक्को राम, वड्या निकका आपणा रूप वरवाइंदा ।

पूरन परमेश्वर कहणा नहीं दोश, परमेश्वर पूरन रंग वरवाईआ । सचखण्ड जो बैठा रिहा खामोश, रखाह मरखाह आपणी कथा सुणाईआ । सृष्ट सबाई टिकाणे लिआ होश, हुशिआर होया सच्चा माहीआ । राजे राणे जंगलां विच्च फिराए रखरगोश, कलिजुग कूँड़ी क्रिया कुते मगर लगाईआ । नौं सौ चुरानवे चौकड़ी पिच्छों चढ़या जोश, आपणा बल धराईआ । खोजयां कोई ना कछु खोज, खोज थककी सर्ब लोकाईआ । किसे हथ्य ना आए रोजयां विच्च रोज, फ़ाके मर मर देण दुहाईआ । जिस दी नानक सोचदा गिआ सोच, सोच सोच ना कोई जणाईआ । जिस दी गोबिन्द रकरवी लोच, दोए लोचण ध्यान लगाईआ । सो साहिब गिआ पहुंच, पूरन पूरन विच्च समाईआ । लेखा जाणे लकरवण करौच, पुशकर जम्बु वेरव वरवाईआ । सान सलमल हंडाए आपणा शौक, शौकीन बणया बेपरवाहीआ । कुशा माणे इक्को मौज, कुशलया बेटा राम आसा पूर कराईआ । करे खेल बिन लशकर फौज, खण्डा तीर ना कोई चमकाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हुक्मे अन्दर हुक्म चलाईआ ।

वशिष्ट कोल गिआ राम, राम पिआ सरनाईआ । राम मंगी दात नाम, नाम राम झोली पाईआ । वशिष्ट कर प्रनाम, प्राणायाम लेरव चुकाईआ । राम कहे दे पैगाम, हुक्म सच सुणाईआ । वशिष्ट कहे राम जिस तैनूं बणया राम, सो राम अन्तम कल आवे वाहो दाहीआ । जिस दा हड्ड मास नाड़ी ना चाम, दसरथ बिन्द ना कोई अखवाईआ । सो राम बेपहिचाण, रूप रंग ना कोई वरवाईआ । मेरी कुशा कर ध्यान, जिस उपर आसण लाईआ । तेरी दिशा करे परवान, दहसिर मार ना कोई वडयाईआ । हुक्मे अन्दर खेल करे हुक्मरान, बनबास कट्टण कोई ना जाईआ । हनवन्त रकरवे ना कोई ध्यान, सुगरीव संग ना कोई रखाईआ । तीर फड़े ना कोई कमान, चिल्ला हथ्य ना कोई लटकाईआ । कर किरपा मारे इक्को बाण, खाणी बाणी सभ दी होश भुलाईआ । आप बणया रहे बेपहचान, पहचान पूरन रूप वटाईआ । जे कोई लभ्ण जाए निशान, निशाना हथ्य किसे ना आईआ । जे कोई कहे विष्णुं भगवान, विष्णुं बण कार कमाईआ । सभ नूं देवे आत्म दान, सोहँ ढोला इक्क सुणाईआ । पैहलों पूरन रूप बण के जाए राम, पूरन राम रूप वरवाईआ । फेर कम्म करे निशकाम, निसचा सभ नूं आप दिवाईआ । परापर परापेगंडा ना करे कोई जहान, साध सन्त दूर जा जा ना करे कोई शनवाईआ । सारयां गुर अवतारां पीर पैगम्बरां कोलों लए लगान, जो आपणी वंडां वंड वंड वंडां गए पाईआ । सचखण्ड बैठा पूरन अन्दर वड के दए फरमाण, सच

संदेशा इक्क सुणाईआ। सारे चरनीं डिग्गो आण, दसरथ बेटा राम भज्जे वाहो दाहीआ। चलो दर्शन करीए श्री भगवान, जिस साडी बणत बणाईआ। गरीब निमाणयां देवे माण, मनसा आपणी ना कोई रखाईआ। बाहरों दिसे मूर्ख अजाण, अन्दर समरथ खेल कराईआ। बिन पूरन कलिजुग अन्त किसे दी ना होवे कल्याण, पुरख अबिनाशी मोहर लगाईआ। फिर के वेखो सारा जहान, साधां सन्तां डेरा रिहा ढाहीआ। सिरफ़ खाली रहि गिआ पीण खाण, अन्दर जोत ना कोई रुशनाईआ। झूठे नैण सर्ब शरमाण, अग्गे अक्ख ना कोई उठाईआ। दूरों दूर सर्व डराण, जे अग्गे आवे ते भज्जण वाहो दाहीआ। कबीर नानक होए हैरान, हरि जू की की रखेल रचाईआ। पवण पाणी नैण शरमाण, रो रो नैणां नीर वहाईआ। अग्नी अग्ग होई कुरबान, करबला मिले ना कोई वडयाईआ। आरबला चुक्की विच्च जहान, आरजू कोई नजर ना आईआ। पूरन परमेश्वर मिल्या आण, आण सभ नूं रिहा पाईआ। सृष्ट सबाई दिसे महाराज शेर सिंघ विष्नूं भगवान, महाराज शेर सिंघ नजर किसे ना आईआ।

वेखो बणया हरि शैतान, शरअ उलटी आप चलाईआ। निरगुण वस्सया आप अमाम, सरगुण पर्दा उत्ते पाईआ। पूरन करया पूरा काम, निहकर्मी कर्म कांड ना कोई जणाईआ। गोबिन्द कीती आप पहचान, पिछला पर्दा रिहा चुकाईआ। सम्बल खेड़ा कर परवान, परवाना घर घर रिहा पुचाईआ। बाला नहु नौजवान, बुँढा आपणा रूप वटाईआ। एका नाइआं हो प्रधान, साल उनीवें खुशी मनाईआ। मुच्छ फुट नौजवान, कुछ कुछ आपणा हाल सुणाईआ। समरथ पुरख पुरख मेहरवान, मेहर नजर इक्क उठाईआ। पूरन परमेश्वर श्री भगवान, जगतेश्वर रहेश्वर महेश्वर तम मम तम अगम निगम निगह आप रखाईआ। मेरे माही स्वम्बर रचया, दो जहान वज्जी वधाईआ। नाता तुटा कुळयां कचयां, कच्ची गंड रहण ना पाईआ। मिल्या मेल गुरसिखां सचयां, जिनां सतिगुर सच्चा मिल्या चाई चाईआ। वेखो माण देवे आपणे बच्चयां, गल फूलण हार पुआईआ। लूं लूं अन्दर वड़ के रचिआ, रच रच आपणी खुशी वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हुक्मे अन्दर हुक्म वडयाईआ।

सवंबर रचे आप निरँकार, निरगुण निरगुण खेल कराइंदा। सरगुण सरगुण कर त्यार, सतिगुर आपणा मेल मिलाइंदा। जोत अकालण कर विचार, शब्द दलालण वेख वरवाइंदा। नार कन्त कन्त नार सोहे इक्क दुआर, दर मन्दर बंक वडिआइंदा। गुरमुख मेला गुरमुख धार, गुरसिख गुर गुर गोर समाइंदा। बण वचोला एकंकार, आत्म परमात्म जोड़ जुड़ाइंदा। साची सरवीआं मंगलाचार, गीत गोबिन्द अलाइंदा। कर किरपा हरि संगत पाया आपणा हार, हरि के पौडे आप चढ़ाइंदा। अग्गे जा के वेखो बहार, शहनशाह आपणा रंग वरवाइंदा। इस्तरी पुरुष नारी नर आपणी गोद लए बठाल, सिर ते आपणा हत्थ टिकाइंदा। ओथे ना कोई शाह ना कंगाल, कंगालां आपणे संग रखाइंदा। वेखो बणया आप दलाल, बिन पैसिउँ बिन वड्हीउँ, बिन रिशवत रच्छया सर्व कराइंदा। जिउँ परदेसी मां पिउ पुत लैण जाए गड्हीउँ, जगत मिसाल दे समझाइंदा। तिउँ सतिगुर सुरत सुआणी विच्चों कहु हड्हीउँ, आत्मा परमात्मा आपणे नाल मिलाइंदा। नाता तोड़े चार खाणी रंडीउँ, कन्त सुहागी इक्क

वरवाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, फूलण हार हरि के हरि जू हरि संगत गल पुआइंदा। (१६ मध्यर २०१६ बि)

गोबिन्द कहे प्रभ जिस वेले आवेंगा। की मेरा मेल मिलावेंगा। किस बिध साचा तेल चढ़ावेंगा। बण सज्जण सुहेल, अंग लगावेंगा। धाम नवेल डेरा लावेंगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, कवण साची खेल खलावेंगा।

जोत सरूप हो के आऊंगा। निहकलंक अखवाऊंगा। गोबिन्द तेरा शब्द रूप वटाऊंगा। सर्सा बब्बा लल्ला वेरव वरवाऊंगा। तिन्नां विचोला आप बण जाऊंगा। पर्दा उहला जगत रखवाऊंगा। पंज तत्त काया माण दवाऊंगा। पप्पा रारा नना परन निभाऊंगा। दो दुलैंकडे दो जहानां वंड वंडाऊंगा। पूरन हो के पतिपरमेश्वर पारब्रह्म अखवाऊंगा। ब्रैणी साक सज्जण सैणी सभ दा लेरवा अन्त मुकाऊंगा। जन भगतां दस्सां साची बहणी, काया मन्दर डेरा लाऊंगा। रसना जिह्वा हरि की कथा ना किसे कहणी, आपणी कहाणी आप सुणाऊंगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, लेरवा चुक्के पिछला बैणी, साची करनी आप कराऊंगा।

सम्बल नहीं मकान कोठा, छप्पर छन्न ना कोई वडयाईआ। पंज तत्त होया परमात्मा जोगा, पूरन रंग रंग विच्च रमाईआ। निर्मल जोत जगी जोता, जोत जोत रुशनाईआ। शब्द अनाद वज्जे नाल शौका, सतिगुर इकको नाद सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल बेपरवाहीआ।

गोबिन्द कहे मेरी इकको नगरी, दूजी नजर कोई ना आईआ। जिस विच्च रक्खे हरि जू आप समग्री, वस्त अमोलक इकक टिकाईआ। जोती जोत जगे इकगरी, इकांत वसे सच्चा माहीआ। नित नवित्त आपणी कथा सुणावे सज्जरी, पिछली कहाणी ना कोई पढाईआ। जुग चौकडी वेरवणहारा सभ दी सत्ता करे पधरी, ऊँच नीच ना कोई जणाईआ। मेरी पूरी होवे सधरी, सध्यर आपणे नाल मिलाईआ। सम्बल नगर दी होवे कदरी, जिस दर आपणा डेरा लाईआ। दो जहानां विच्चों नजर आए वकरवरी, प्रभ वकरवरी दए वरवाईआ। कोई बणाए ना इट्ठां गारा नाल बजरी, उपर छत ना कोई छुहाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सम्बल देवे माण वडयाईआ।

सम्बल बणाया आप, नगर खेड़ा आप वसाइंदा। जिस विच्च गोबिन्द करे जाप, ढोला इकको इकक गाइंदा। पुररव अकाल बण के माई बाप, साची गोद आप सुहाइंदा। तिस मन्दर विच्च ना दिवस ना रात, सूरज चन्द नजर ना आइंदा। ना पूजा ना पाठ, हवन आहूती ना कोई वरवाइंदा। ना भिखारी ना कोई देवणहारा दात, झोली अड्ड ना कोई जणाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सम्बल इकको इकक वरवाइंदा।

इकको सम्बल इकको सतिगुर, इकको खेड़ा रिहा वरवाईआ। इकको लेरवा वरवाए धुर, लेरवा आपणे हत्थ रखवाईआ। जोती शब्दी आपे जुड, मेल मिलावा बेपरवाहीआ। आपे वडया साढे तिन्न हत्थ निककी जेही कुड, जगत नेत्र नजर ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल बेपरवाहीआ।

गोबिन्द कहे सम्बल अन्दर किस तरां वडेंगा। साचे पौड़े किस विध चढेंगा। मेरा पल्लू किस तरां फडेंगा। साचा ढोला किवें पढेंगा। ना जीवेंगा ना मरेंगा। किस आपणी तरनी तरेंगा। भय विच्च कदे ना डरेंगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी किवें करेंगा।

पैहलों गोबिन्द लेरव लिखावांगा। जोती नूर धरावांगा। शब्दी डंक वजावांगा। सम्बल नगर फेर वसावांगा। काया माटी पोच पोचावांगा। सोच सोच के थान सुहावांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची करनी कर वर्खावांगा।

सम्बल नगर जिस वेले बणेगा। सुत दुलारा गुर शब्द प्रभ जणेगा। पुरख अकाल आपणा ताणा तणेगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, इक्क दो इक्क तिन्न तिन्न दो इक्क आपे आप बणेगा।

सतिगुर प्यार सदा अनमुल, अनमुलङ्गी वस्त जणाइंदा। प्रेम भेटा साचे फुल्ल, हरि सतिगुर इक्को मंग मंगाइंदा। दूजी वस्त ना एहदे तुल, अतोल अतुल आप जणाइंदा। जो जन चरन प्रीती गिआ घुल, तिस आपणा आप सर्ब वर्खाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगत भगवान दी इक्क दस्तार, गुरसिरव सिर बंनाए कर प्यार, प्यार बंधन इक्को पाइंदा। (२३ चेत २०२० बि)

शब्द सिँधासण कहे मैं गिआ डब्ब, आपणे चारे पैर जमाईआ। मेरे कोलों कोई भगत बाहर ना जाए नब्ब, फड़ के बाहों अन्दरे रखाईआ। एसे कर के वीह सौ वीह बिक्रमी कीता कब्ब, इकठे इक्को घर वसाईआ। ना कोई शत्तरी ब्रह्मण शूद्र वैश जात पात ऊँच नीच ना कोई दस्सां मित, जो चल आया सरनाईआ। तिन्हां रंगाए आपणी प्रेम रत्त, रंग इक्को इक्क चढ़ाईआ। छोटयां वड्हयां सारयां देवां साची मत, वितकरा विच्च ना कोई रखाईआ। मिलो मेल पुरख समरथ, जिस मिलयां दुःख रहे ना राईआ। जे नेत्र वेर्खो ते खण्डा दिसे हथ, जे अन्दर वेर्खो ते जोत नूर रुशनाईआ। जे बाहरों कहो ते कुछ कहण पूरन जड्ह, जे अन्दर वड़ के वेर्खो पुरख समरथ आपणी कार कमाईआ। जे बाहरों वेर्खो दिसे बाज़ीगर नट, जे अन्दर वेर्खो तां पत साचा रिहा मिलाईआ। जे बाहरों वेर्खो तां वेर्खदयां सारी मारी जाए मत, जे अन्दर वेर्खो ब्रह्म ज्ञान दृढ़ाईआ। जे बाहरों वेर्खो वेर्ख के सारे जाओ नब्ब, जे अन्दर वेर्खो महिमा अकथ करे पढ़ाईआ। जे बाहरों वेर्खो वेर्ख के उबले रत्त, जे अन्दर वेर्खो सच सीतगुर नज़री आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, घर साचे वज्जे वधाईआ। (९ वसाख २०२० बि)

एह तत्त तन दा नहीं नाता, तन पूरन सिँघ अखवाईआ। करे खेल पुरख बिधाता, आपणा हुक्म सुणाईआ। लेरवा जाणे जोती जाता, शब्दी शब्द करे पढ़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, करे खेल साचा हरि, हुक्मे अन्दर हुक्म मनाईआ। (३१ जेठ २०२० बि)

साचे घर करो ध्यान, हरि करता आप जणाईआ। जिन्हां नूं रातीं सुत्यां मिले आण, जोत

प्रकाशी रूप वरखाईआ। पूरन नाल पूरन भगवान, भगवन फेरा पाईआ। सो गुरमुख समझो साड़ी मंजल मुक्की विच्च जहान, अन्धघोर नजर कोई ना आईआ। जिन्हां दे अन्दर वडे आप भगवान, घाटा कोई रहण ना पाईआ। सुत्यां जागदयां दस्स के जाए निशान, मैं उहो सच्चा माहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, बिन दसम दुआरी आपणा डेरा कोई ना लाईआ।

दसम दुआरी डेरा ला के, गुरमुख सुरती लए जगाईआ। उठ सुआणी दर्शन कर आ के, घर आया बेपरवाहीआ। तेरी तृष्णा तृखा जाए बुझा के, अमृत आपणा जाम प्याईआ। फड़ बाहों गले आप लगा के, दुर्खीआं दुःख गवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवे माण वडयाईआ। (२७ पोह २०२०) बि)

चवी चेत कहे इकक मेरी मन्न अर्ज, बेनन्ती रिहा सुणाईआ। किरपा करना प्रभू तेरा फरज, नजर मेहर उठाईआ। प्रीती करनी गुरमुखो तुहाढ़ी गरज, वस्त अमोलक झोली पाईआ। इन्हां दे कर्मा दी वेख के फरद, फँसले सारे दे सुणाईआ। कूँड़ी क्रिया रहे कोई ना गर्द, गुबार दे मिटाईआ। दर्दीआं दा वंड दर्द, दुर्खीआं दा हो सहाईआ। तेरे दरस नूं अगे कोई ना जावे तरस, घर घर खुशी देणी वरखाईआ। जिस कारन आइउँ परत, परमात्म हो के आपणा खेल देणा वरखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, साची बख्ताणी इकक सरनाईआ।

चवी चेत कहे मैं वेखणी उह फुलवाड़ी, जिस दे फुल्ल गुल गुंचे समझ कोई ना पाईआ। मैं पैहले सम्मत दी पहली वेखणी हाढ़ी, हरि दी संगत प्रेम नूर रुशनाईआ। मैं मंगण औणी वाड़ी, दर ठांडे अलख सुणाईआ। तूं रहमत करनी भारी, बरिखाश झोली देणी भराईआ। खुशी होवां खेल वेख के नयारी, निराकार निरँकार बेपरवाहीआ। जन भगतां मिलदी वेखां सरदारी, सचरखण्ड साचे माण वडयाईआ। गुर अवतार पीर पैगम्बर कहण सानूं सोहणी लगणी उह बहारी, जेहड़ी रुत मौल के आपणा रंग बदलाईआ। चिछ्टी धार गुरमुख नजर औण विच्च संसारी, तन बसतर सोहणा रूप वटाईआ। ओस दिवस दी खुशी अपारी, महिंमा अपार दिआं दृढ़ाईआ। जिस दा हुक्म वरतणा दो धारी, ना कोई मेटे मेट मिटाईआ। भगतो जां भगवान दे नाल लग्गी रह जाणी यारी, जां नाते जाणे तुड़ाईआ। एह खेल अजब नयारी, निराकार हो के देणी कराईआ। कूँड़ी क्रिया दी रहण नहीं देणी विच्च बीमारी, बाहरों निर्मल अन्दरों निर्मल देणे बणाईआ। जे पसंद आवे ते फेर रक्खयो मेरे नाल यारी, झूठे यराने दी लोड रहे ना राईआ। मैं फिरना बण के वड संसारी, सवाधान सारे देणे कराईआ। पूरन ना समझयो पूरन जोत निरँकारी, धुर दा हुक्म इकक वरताईआ। शब्द संदेशा करे खबरदारी, बेखबरां खबर पहुंचाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी आपणे हत्थ रखाईआ।

चवी चेत कहे मैं खुशी होवां वेख वेख के सम्मत, समां समां रिहा बदलाईआ। लेखा मुक गिआ ब्राह्मण पंडत, पंज तत्त दिती वडयाईआ। नवीं चढ़ गई रंगत, बख्तो सच सरनाईआ। प्यारी लगी संगत, गुरमुख जोड़ जुड़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नजर नाल तराईआ।

ਚਹੀ ਚੇਤ ਕਹੇ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਉਦਾਸ, ਮੇਰੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਝੋਲੀ ਦੇਣੀ ਪਾਈਆ। ਇਕ ਸੁਣੌਣੀ ਗਾਥ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੂਢਾਈਆ। ਬਚਵਿਧੀ ਸਾਚੀ ਸਿਰਖ ਲਤ ਜਾਚ, ਨਿਕਕਧਾਂ ਵਛੁਧਾਂ ਦਾ ਪਦਾਈਆ। ਜੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੂੰ ਸਮਝੋ ਬਾਪ, ਭਾਈ ਭੈਣ ਸਾਰੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਹਰਿਸ਼ਗਤ ਵਿਚਚ ਪ੍ਰੇਮ ਸਭ ਦਾ ਸਜ਼ਣ ਤੇ ਸਭ ਦਾ ਸਾਕ, ਸਨਬਂਧੀ ਦਿਤਾ ਬਣਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬਣੌਣਾ ਇਤਫਾਕ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚਚੋਂ ਕੂੜਾ ਝਾਗੜਾ ਦੇਣਾ ਕਛੁਈਆ। ਸਤਾਰਾਂ ਹਾਡ ਨੂੰ ਇਕਕੀਆਂ ਦੀ ਬਣਾ ਦੇਣੀ ਜਮਾਤ, ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਕਾਰਾਈਆ। ਜੇ ਨਿਮ੍ਰਤ ਤੇ ਪਕਕੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਏਥੇ ਓਥੇ ਹੋਏ ਜੁਦਾਈਆ। ਵੇਖਵੇ ਹੁਣ ਕਿਹੜੂ ਮਿਲਦੀ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਕੇਹੜੇ ਜਾਂਦੇ ਪਲਲ੍ਹ ਛੁਡਾਈਆ। ਬਚਨ ਸ਼ਬਦ ਹੁਕਮ ਅੱਖੀਰੀ ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਦੇਵੇ ਆਰਖ, ਦੁਹਰਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਾਂ ਅਜੀਜ਼ ਬਣੋ ਜਾਂ ਗੁਸ਼ਟਾਰਖ, ਅੰਦਰਿਚਕਾਰ ਲਟਕਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਾਂ ਜਨਮ ਕਰਮ ਭੋਗੋ ਜਾਂ ਕਰਾ ਲਤ ਮੁਆਫ, ਬਚੀ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਨਵੋਂ ਸਮਮਤ ਦੀ ਨਵੀਂ ਸਿਰਖ ਲੌ ਜਾਚ, ਧਾਚਕ ਬਣ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਨਾ ਤਹ ਪੂਰਨ ਰਿਹਾ ਨਾ ਤਹ ਪੂਰਨ ਵਾਲੀ ਬਾਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਬਣਿਆਂ ਨਾ ਨਾਰ ਕਮਜ਼ਾਤ, ਕੁਲਖਣੀ ਹੋ ਨਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਓਸੇ ਦਾ ਹਿਸਾਬ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਤਹੋ ਗੁਸਾਈਆ। ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਕਿਸੇ ਬਚਨ ਵਿਚਚ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇ ਜਵਾਬ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪੈਹਲਾਂ ਬੇਨਨ੍ਤੀ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣਾ ਪਲਲਾ ਲਤ ਛੁਡਾਈਆ। ਹੁਣ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਅਨਦਰੋਂ ਤਹਲਾ ਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਕਹੋ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਵਾ ਕਹ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਅਨਦਰ ਫੋਲ ਕੇ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖਣਾ ਤਾਕ, ਕਵਣ ਨੇਕ ਕਵਣ ਠਗ ਕਵਣ ਧਾਰ ਕਵਣ ਬਦੀ ਰਿਹਾ ਕਮਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਹਰਿਸ਼ਗਤ ਵਿਚਚ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਝਾਗੜਾ ਫਸਾਦ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਣੀ ਸਿਰਖਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਦਾ ਆਵਾਜ, ਰਾਜ ਰਮਜ ਨਾਲ ਖੁਲਾਈਆ।

(੨੪ ਚੇਤ ਸ਼ ਸਂ ੧)

ਪੱਜ ਜੇਠ ਕਹੇ ਜਿਸ ਕੇਲੇ ਕਕਤ ਹੋਯਾ ਜੀਰੋ ਜੀਰੋ ਜੀਰੋ ਇਕਕ, ਏਕਕਾਰ ਦਿਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਠੋਕਰ ਮਾਰ ਕੇ ਮੇਰੀ ਹਿੜਕ, ਸੁਤਾ ਦਿਤਾ ਤਠਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਦੀ ਲਾ ਕੇ ਰਿਖਚ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਬਿਨ ਅਕਰਖਾਂ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਲਿਖ, ਅਗਮੀ ਕਲਮ ਚਲਾਈਆ। ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈ ਲੋਕਮਾਤ ਵਿਚ, ਵਿਚਲਾ ਪੜਦਾ ਦਿਤਾ ਤਠਾਈਆ। ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਤੁਪਜਧਾ ਹਿਤ, ਆਪਣੀ ਆਸਾ ਲੈਈ ਬਦਲਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕੋਈ ਸਚਵਾ ਨਹੀਂ ਮਿਤ, ਲਗੀ ਤੋੜ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਮਾਈਆ। ਬੇਸ਼ਕ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮ਼ਬਰ ਆਵਣ ਨਿਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਤਨ ਹੰਡਾਵਣ ਹਡ ਮਾਸ ਨਾਡੀ ਕੁੰਦ ਰਿਤ, ਵਜੂਦ ਸਬੂਤ ਬਣਾਈਆ। ਅੰਤਤਮ ਕੋਈ ਨਾ ਰਿਹਾ ਦਿਸ, ਜਾਵਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਓਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਜੇ ਮਨਣਾ ਤੇ ਮਨ ਇਸ, ਜੋ ਸਤੀ ਪੁਰੁ਷ ਦੋਵੇਂ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਰਖਾ ਨਿਰਾਲਾ ਦੂਸ਼, ਦਿਸ਼ਾ ਵਕਰਖਰੀ ਸੋਮਾ ਪਾਈਆ। ਬੁਝਾਵਣਹਾਰਾ ਤੁਰਖਾ ਤ੃ਸ਼, ਤ੃ਣਾ ਦਾ ਮਿਟਾਈਆ। ਗਵਾਵਣਹਾਰਾ ਹਰਖ ਹਿਰਸ, ਹਵਸ ਕਰੇ ਸਫਾਈਆ। ਰਖੇਲੇ ਰਖੇਲ ਅਰਥ ਫਰ਼ਸ਼, ਫਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਮਤ ਦਾ ਪੈਹਲਾ ਚਢ੍ਹਿਆ ਬਰਸ, ਬਿਸਤਰੇ ਸਭ ਦੇ ਗੋਲ ਦੇਵੇ ਕਰਾਈਆ। ਰਤੀ ਵਿਚਚੋਂ ਰਤੀ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਫਰਕ, ਪਤੀ ਵਾਲੀ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਦਾ ਮੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸਾਧ ਸਨਤ ਭਜੇ ਜਾਂਦੇ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਘਰਕ, ਸੌਰਖਾ ਸਾਹ ਲੈਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਅਨਦਰੋਂ ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਤਠੇ ਕਰਕ, ਕੂੜੀ ਦਰਦ ਦਾ ਲਗਾਈਆ। ਅਗੇ ਜੂਨੀ ਰਖਰ ਨਾਲੇ ਖਰਕ, ਖਾਲਸ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਦਸ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਜਾਮੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਦਰਸ, ਕੂੜੀ ਭਟਕਨਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਟਾਈਆ। ਜਾਮਾ ਬਦਲਦੇ ਰਹਣ ਇਕ ਵਾਰੀ ਨਾਰ ਤੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਪੁਰੁ਷, ਪੁਸ਼ਤ

दर पुशत रवेल दए वरखाईआ। जेहडे ने बेगिणत होए दरजणां नालों वध के गुरस, कुरस ओनां दे देवे ढाहीआ। जे कोई थोङ्डी बहुती नाम दी लटक अज्ज उहवी अन्दरों देवे खुरच, नाम खुरचे नाल साफ कराईआ। रात दे साढे नौ वजे सारयां दे अन्दरों धन दौलत माल कर लए कुरक, बिना वरंटां आपणा हुक्म सुणाईआ। कूड़ी क्रिया दी सभ नूं पै जाए खुरक, खारश नाल अगे पिच्छे हत्थ मारन थाउँ थाईआ। तिन्न तिन्न जामे भोगणे पैण घर तुरक, तुरत आपणा हुक्म सुणाईआ। इक कदूजे दी जन्मां विच्च भौण वाली लग्गी रहे बुरद, जम्मण मरन चाई चाईआ। सारयां दा रास्ता बरासता डाकखाना पोस्ट आफ्रिस करे खुरद, एधरों कछु ते ओधरों जूनीआं विच्च भुआईआ। ना जींदे ते ना उह मुरद, बिन लत्तां बाहवां वाले सरप दए वरखाईआ। किसे नूं खाण नूं लभे ना दाल उड्ड, चोगा चुंजां नाल चुगाईआ। मैंडक रूप हो के मारन छाल भुड्डक, सिर मिठ्ठी गारे विच्च दबाईआ। मझ गाँ बण के चोण वेले जाण उड्डक, साई कोलों डंडिआं नाल सिर भनाईआ। जेहडी झूठी जगत नूं दस्सदे जुगत, उह जुगनूं वांग इनां नूं अन्धेरी रात विच्च चमकाईआ। आपणी करनी दी कीती लैणी सभ ने भुगत, प्रभ ने कोई वाधू ना दिती सज्जाईआ। जन भगतो धुर दा हुक्म मन्नणा तुरत, सति सच कर सर्ब समझाईआ। घर बैठयां दर्शन पौणा अकाल मूरत, मल मूरत वाली देह देणी तजाईआ। बाहरों वेख के भुल ना जायो पूरन सिंघ दी सूरत, अन्तर पूरन परमेश्वर आपणा आप टिकाईआ। जेहडा आपणी आप करन आया महूरत, थित वार सोहणी वंड वंडाईआ। नाता तोड के कूड़ो कूड़त, साचे धंदे रिहा लगाईआ। जाण बुझ के बणे रिहो ना मूर्ख मूड़त, मुगध अंजाण ना जगत अखवाईआ। बख्खिश करे सर्ब कला भरपूरत, खाली भंडारे दए भराईआ। जोती जल्वा दे के नूरत, नूर जहूर करे रुशनाईआ। सभ दी बदल देवे जमहूरत, ज्ञामन हो ना कोई छुडाईआ। जोती जोत सख्त हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आपणे हुक्म दा पैहला अंक, लागू करे राओ रंक, त्याग वेवे जगत लोकाईआ।(५ जेठ शहनशाही सम्मत १)

मिठा बोल स्वामी बोले एक, शब्द अगम्मी नाम दृढ़ाईआ। भगतां दे के भावना वाली टेक, भय भउ भरम सर्ब मिटाईआ। जुग चौकडी जन्म कर्म दा बदल देवे लेख, लेखा आपणे हत्थ रखाईआ। आत्म परमात्म खोलू देवे भेत, पर्दा रहण कोई ना पाईआ। रूप दरसाए नेतन नेत, निज नैण करे रुशनाईआ। कलिजुग अगन ना लावे सेक, तत्ती भाह ना कोई तपाईआ। मालक हो के नर नरेश, निरगुण सरगुण जोड़ जुड़ाईआ। निरअक्खर देवणहार उपदेश, उपनिशद लोड़ रहे ना राईआ। झगड़ा मुक जाए जगत कतेब, कुतबखाना ना सिपत सालाहीआ। दगा रहे ना झूठ फरेब, फैसला हकीकत हक दृढ़ाईआ। सन्त सुहेले बणा के नेक, बदी अन्दरों दए गवाईआ। एह खुशीआं वाला भगतां सोहणा सुहावणा चेत, शहनशाही ढोले गाईआ। दवारा वसणा इकको देस, दिशा दिसन्तर दए गवाहीआ। झगड़ा चुकणा माया परदेश, दूर दुराडा पन्ध मुकाईआ। सभ तों वक्खरा कर के वेस, रूप अब्बलड़ा आप प्रगटाईआ। जिस नूं झुकदे विष्ण ब्रह्मा महेश, शंकर शाकर हो के सीस निवाईआ। हुण अगे कोई ना किहो पूरन सिंघ विच्च जोत परवेश, परमेश्वर आपणा रूप लिआ बदलाईआ। तिन्न अरसू तों वरखरी होणी खेड, सोवत जागत इकको रूप समाईआ।

जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मिठा बोल दए समझाईआ। (२७ भादरों श सं १)

फुल्ल कहे जन भगत मैनूं सज्जे हत्थ विच्च लै के अन्दर आउणगे। साडे दस आपणी गर्दन पिच्छे टिकाउणगे। एस वेले पूरन अन्दर पूरन जोत गई सी वस, जोत जोत विच्च समाउणगे। सचरवण्ड विच्च जाण हस्स हस्स, हसतीआं हसतीआं विच्चों बदलाउणगे। इकको यार नाल मिला के अकर्व, यराने जगत नालों तङ्गाउणगे। प्रभू दे प्रेम अन्दर डट, डाकू चोर अन्दरों बाहर कढाउणगे। साचे नाम दा वेरव के हट्ट, हटवाणे हो के खाली झोलीआं सर्व भराउणगे। जिसदे पिच्छे जुग चौकड़ी चार कुण्ट दह दिशा रहे नट्टु, घर उसे दा दर्शन पाउणगे। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, भगत भगवान मिल के खुशी मनाउणगे। (२६ पोह श सं १)

सत रंगा कहे मैनूं क्यों बणाया डण्डा, डण्डोत सच ना कोई समझाईआ। मेरा लेरवा गोदावरी कन्ढा, गोबिन्द राह तकाईआ। गुलाब कहे मेरा लेरवा नाल बन्दा, बंधन दए तुङ्गाईआ। पुरख अकाल किहा तूं बच्चू सभ नालों चंगा, जो कलिजुग कूड़ीआं वंगाँ दएं भन्नाईआ। तूं की लभणा उह जेहङ्गा भगत शमा ते जा के कदी सङ्गया नहीं वांग पतंगा, शमां दे विच्च समाईआ। लक्कों कुबी रोवे भुबीं उह ब्राह्मणों तुहाङ्गी माई गंगा, गोदावरी मैंडी खोलू दए दुहाईआ। हाए प्रभू क्यों फिरदा पैरीं नंगा, तेरी बेपरवाहीआ। सानूं दिसदा किसे तीर्थ विच्च पाणी रहण नहीं दिता चंगा, चंगयां तों मंदे दिते बणाईआ। साधू कलिजुग कर के रंडा, रंडिआं दा विहङ्गा दिता वसाईआ। शाहरग उत्ते मार के डण्डा, उतों हेठां दिते लाहीआ। ऐवें कहन्दे सानूं दिसदा सूरज चन्दा, हाए हाए मिल्या ना पुरख अकाल धुर दा माहीआ। अग्गे पिच्छे सज्जे खब्बे वेरवण कोई होर वी हैगा साडे वरगा गंदा, जो प्रभ नाल दगा कमाईआ। वेसवा वांग डाह के मंजा, पगड़ीआं टोपीआं सांभ के मूँह उत्ते हत्थ फिराईआ। प्रभू ने किहा तुहाङ्गा एथों फड़ के पड़दा करना नंगा, गुस्से वाली गुंजाइश ना कोई रखाईआ। मुरीदां दे पिच्छों ईदां दे मगरों तकरीरां दे बाअद अन्दर वड़ के तोबा कर के चरनी पड़ के कहण चंगा, जिवें तेरी रजाईआ। श्री भगवान किहा मैं की करां गोबिन्द मैथों छब्बी पोह तों फेर मंग लिआ खण्डा, जिसनूं मुझ्ही पिच्छे नहीं कोई डण्डा, डण्डौत सभ नूं दए सखाईआ। वेरवयो पूरन नूं कोई ना कहओ बन्दा, बंदयो बंदयो बंदयो दीना बंधू नजरी आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा खेल रिहा वरवाईआ। (२७ पोह श सं १)

जे कहो पूरन सिंघ कीता दगा, सत्त रंग कहण एह वी दईए जणाईआ। बिना पूरन तों पूरन प्रभ दा चले कोई ना अग्गा, पिछा समझ ना किसे समझाईआ। एह एथे ओथे सदा इकको लैंदे मज्जा, दूजा रस ना कोई वरवाईआ। हुण लोकमात दी करन आए गजा, भगतां अन्दर फिर फिर वेरव वरवाईआ। बिना पूरन तों पूरन प्रभ नूं लभ्ही कोई ना जग्हा, आसण सोभा कोई ना पाईआ। छड़ के दीन दुनी दी हद्दा, हरिजू आपणे घर डेरा लाईआ। जोती

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਸੱਤ ਰੰਗ ਕਹਣ ਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਵਿਚਿ ਸਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮਬਰ ਮਨਨ ਹਜ਼ੂਰਨ, ਹਜ਼ੂਰੀਏ ਸਾਰੇ ਲਏ ਬਣਾਈਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਦਾ ਚਲੇ ਦਸ਼ਤੂਰਨ, ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਵਿਚਿ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਸਿਰਖ ਭਗਤ ਬਣੈਣ ਵਾਸਤੇ ਕਰੇ ਕਦੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਬੂਰਨ, ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਵਿਚਿ ਨਾਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਜੁਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਦਾ ਰੰਗਾਈਆ। (੧੮ ਹਾਫ਼ ਸ਼ ਸਂ ੪)

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਦੱਸ ਅਗਮੀ ਬਾਪ, ਆਪਣੀ ਕਲ ਧਰਾਈਆ। ਜੇ ਸਭ ਕੁਛ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ। ਹਰ ਘਟ ਹੋ ਸਾਖਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਤਤਾਂ ਦਾ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਤ ਅਰਕੀਰੀ ਗਿਆ ਆਰਖ, ਆਰਖਰ ਆਸ ਰਖਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਅਨਦਰ ਤੇਰਾ ਹੋਵੇ ਵਾਸ, ਵਾਸਤਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੁਡਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਮੇਰਾ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਸ਼ਬਦ ਧੁਨ ਮੇਰੀ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਸਦਾ ਵਸਾਂ ਪਾਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵਾਂ ਪ੃ਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮਣਡਲ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲ ਕੇ ਪਾਵਾਂ ਰਾਸ, ਸਾਚੀ ਰਖੂਣੀ ਇਕ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜਗਤ ਦਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ, ਸੂਝਟੀ ਦਿਆਂ ਵਰਖਾਈਆ। ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣਾ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਵਿਚਿ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਬਣਧਾ ਬਾਪ, ਓਸ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਤਨ ਮਾਟੀ ਖਾਕ ਸਦਾ ਰਹੇ ਪਾਕ, ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਸੂਝਟੀ ਤੋਂ ਤਹਲਾ ਰਕਖ ਕੇ ਸਾਖਾਤ, ਹਰਿਜਨ ਸਜ਼ਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾ ਕੇ ਨਾਲ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਕਾਧਨਾਤ ਦਾ ਕਲਮਾ ਦਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਵਿਦਵਾਨਾ ਪਾ ਕੇ ਭਰਮ ਭਰਾਂਤ, ਅਕਲ ਬੁਦ਼ਿ ਦੀ ਚਲਲਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਕੇ ਦਰਸ ਇਕਾਂਤ, ਇਕ ਇਕ ਫੜ ਕੇ ਲਏ ਉਠਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਫੌਲ ਕੇ ਖਾਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਾਤਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਪਤਨ ਆਪਣਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਦੇ ਕੇ ਦਾਤ, ਦਯਾਵਾਨ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮਬਰ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਝਾਕ, ਨੇਤ੍ਰ ਅਕਖ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਪੂਰਨ ਵਿਚਿ ਪੂਰਨ ਹੋ ਕੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਸੂਝਟੀ ਦੀ ਦੂਢਟੀ ਵਾਲਾ ਛੁੱ ਜਾਣਾ ਸਾਕ, ਸਾਕਾ ਅਗਲਾ ਦੇਣਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਵਲ ਨਿਗਹ ਕਰ ਕੇ ਲਿਆ ਝਾਕ, ਪੱਛਦਾ ਸਹਜੇ ਦੇਣਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਮੇਲ ਕਰ ਕੇ ਇਤਫਾਕ, ਇਤਫਾਕੀਆ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁਡਾਈਆ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੈਲ ਦੇਣੀ ਕਾਟ, ਕੁਟੀਆ ਕਾਧਾ ਗੜ ਸੁਹਾਈਆ। ਜੇਹਡੇ ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਪਨਥ ਮਾਰ ਕੇ ਔਂਦੇ ਵਾਟ, ਤਨਾਂ ਦੀ ਵਾਟ ਅਗਲੀ ਦੇਣੀ ਸੁਕਾਈਆ। ਏਹ ਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਪੁਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਘਾਟ, ਤਤਾਂ ਵਾਲਾ ਵੇਰਵ ਕੇ ਭੁਲਲ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮਬਰ ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਾਖ, ਸਾਖਾਤ ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਪਿਛੇ ਯਾਦ ਕਰੈਣਾ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸਿਰਖੀ ਬਣਾਈ ਪਹਲੀ ਵਿਸਾਖ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ ਸਿਰਖੀ ਸਦਾ ਦੇਣੀ ਬਣਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਦੂਰ ਰਿਹੋ ਮੈਂ ਵਸਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ, ਰਾਤੀਂ ਸੁਤਿਆਂ ਫੜ ਫੜ ਲਵਾਂ ਉਠਾਈਆ। ਫੇਰ ਦੱਸਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਜਾਪ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਗੋਦੀ ਵਿਚਿ ਚੁਕਕ ਕੇ ਕਹਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਬਾਪ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਨਮੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। (੧ ਸਾਵਣ ਸ਼ ਸਂ ੪)

ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ

ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਆਦਿ ਨਿਰਝਣ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਏਕੱਕਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰ ਰਿਹਾ ਸਰਬ ਥਾਈਆ। ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਰਿਹਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਖੇਲ ਵਿਖਵਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਵਡਯਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਵਿਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਰਕਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਮਾਯਾ ਪੰਜ ਤਤਤ ਦਾ ਅਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ। ਚਾਰ ਖਾਣੀ ਚਾਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦਾ ਉਜਿਆਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਹਰ ਘਟ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਸਾਚੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਸ਼ਵਰ ਗੁਰੂ ਪਾਧਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅਗਮਮ ਅਥਾਹ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰੱਕਾਰ ਅਖਵਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮਰਤ ਗੀਤਾ ਜ਼ਾਨ ਅੜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਪੂਰਨ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਦੋ ਜਹਾਨੀ ਖੇਲ ਅਪਾਰ ਵ੃ਢਾਈਆ। ਆਦਿ ਅਨੱਤ ਕਨਤ ਭਗਵਨਤ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤਾ ਇਕਕ ਹੋ ਜਾਈਆ।

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਝਣ ਸਤਿ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਝਣ ਪੂਰਨ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ। ਆਦਿ ਨਿਰਝਣ ਨੂਰ ਉਜਿਆਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਏਕੱਕਾਰ ਅਕਲ ਕਲ ਵਡਯਾਈਆ। ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪੂਰਨ, ਅਨੱਤ ਜੁਗ ਨੂਰ ਉਜਿਆਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਏਕੱਕਾਰ ਅਕਲ ਕਲ ਵਡਯਾਈਆ। ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪੂਰਨ, ਜਗ ਨੇਤ੍ਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਰਬ ਪਸਾਰ ਪੂਰਨ, ਲਾਏ ਦੀਬਾਨ ਪੂਰਨ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਗੁਰਦੇਵ ਸ਼ਵਾਮੀ ਪੂਰਨ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਪੂਰਨ ਸਰਬ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਵੜਾ ਵਡ ਵਡਯਾਈਆ।

ਰਖ ਸਸ ਨੂਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪੂਰਨ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਪੂਰਨ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਗਣ ਗੰਧਰਵ ਪੂਰਨ, ਕਿੰਨਰ ਧਾਰ ਧਾਰ ਪੂਰਨ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ। ਦੇਵ ਮਵਕਕਲ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਦੈਂਤ ਦਾਨਵ ਪੂਰਨ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਕਛ ਮਛ ਜਲਹੋਡੇ ਸਾਗਰ ਸਾਂਸਾਰ ਪੂਰਨ, ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਬਾਲੂ ਟਿਲਲੇ ਪੂਰਨ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਪੂਰਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਵਡਯਾਈਆ। ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਜੋਧਾ ਸੂਰਾ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਅਖਵਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਕੌਲ ਕਰੇ ਪੂਰਾ, ਪੁਰੀਆਂ ਲੋਆਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਚਮਕਾ ਕੇ ਨੂਰਾ, ਅਨ੍ਧ ਅਨ੍ਧੇਰਾ ਦਾ ਮਿਟਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਹੁੰਜ ਕੇ ਕੂੜਾ, ਸਤਿ ਸਚ ਲਏ ਉਪਜਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰਾਏ ਜੋ ਸੂਲੀ ਚੜ੍ਹਧਾ ਮਨਸੂਰਾ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਲ ਕਰਾਈਆ। ਭਗਤ ਵਛਲ ਬਣ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜੂਰਾ, ਹਰ ਹਿਰਦਾ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ।

ਹਾਏ, ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਵਜ੍ਜੀ ਹੁਜ਼, ਹੁਜਰੇ ਵਾਲੇ ਦਿਤੀ ਲਗਾਈਆ। ਕਮਲਈਏ ਕਮਲਾਪਤਿ ਬੁਜ਼, ਕੱਵਲ ਨੈਣ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਬਦਲਣਾ ਜੁਗ, ਜੁਗਾਂ ਪਨ੍ਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਤੂੰ ਵੀ ਕਰ ਲੈ ਕੁੜਾ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਧਰਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਛੇਤੀ ਗਈ ਝੁਕ, ਨਿੱਹੋਂ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ।

मेरा पिछला याराना गिआ मुक्क, अग्गे तेरा राह तकाईआ। मैनूं खुशी होई सुण के तेरी तुक, दो अक्खर दित्ती वडयाईआ। जुग जन्म दिआं विछङ्गयां लिआ चुक्क, गोदी विच्च टिकाईआ। मैं बोलणों हो गई चुप, रसना ना कोई हिलाईआ। पिता वेरवे आपणे पुत्त, सपूते गोद टिकाईआ। मैं चलणों गई रुक, अग्गे कदम ना कोई उठाईआ। फेर हत्थ मारया आपणी कुक्ख, उम्मत विच्चों नज्जर कोई ना आईआ। मैनूं एहो वङ्गा दुःख, दुखडे नाल सुणाईआ। प्रभू वेरव मेरी खुल्ही गुत, मींढी सीस ना कोई गुंदाईआ। आह पई हुक, कि हुक्म तेरा बेपरवाहीआ। हाए एथे कुझ गिआ ठुक, धौल दित्ती लगाईआ। मैनूं मार के दिता सुट्ट, तेरी बेपरवाहीआ। मैनूं रोंदी नूं कौण करावे चुप, मुहम्मद संग ना कोई निभाईआ। सारे गए रुठ, संग ना कोई बणाईआ। खाण नूं देंदा नहीं कोई टुक्क, टुक्कडे मंगदी तेरे दर ते आईआ। सच पुच्छे दुनियां नूं सर्दी ते मैनूं लग्गे धुप्प, अग्ग विछोडे वाली जलाईआ। चौदां तबकां भार कीता रुख, पासा आई बदलाईआ। धन्न भाग जे तूं कोझी कमली नूं लिआ पुच्छ, पिच्छा ना फोल फुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, दर तेरे मंग मंगाईआ।

सदी चौधरीं कहे प्रभू तूं बख्खीं सत रंग दी टोपी, सोहणी सीस सुहाईआ। मैं राम कृष्ण दी बणी नहीं अग्गे गोपी, सरवीआं विच्च मिल ना मंगल गाईआ। तेड़ बधी नहीं कोई धोती, अंगी साड़ी अंग ना कोई छुहाईआ। गुर पैगम्बरां प्यार नाल दिती नहीं भूपी, भूपां दे भूप दित्ते तजाईआ। मैं सारयां नाल रही करोपी, अक्ख ना कोई मिलाईआ। जेहडे तेरे नाम दी पढ़दे पोथी, नित उठ के सीस निवाईआ। जगदे तेरी धार जोती, तन वजूद रुशनाईआ। नाम माला लभ्बदे माणक मोती, भज्जण वाहो दाहीआ। मैं चार जुग पई रही सोची, मता आपणे अन्दर पकाईआ। जेहडे प्रभ तों भिछ्या मंगदे रोटी, खाली झोलीआं अग्गे डाहीआ। इन्हाँ दी आपणी पूरी नहीं हुंदी रोजी, की अग्गे देण वरताईआ। मैं किहा जद मिलणा ते मिलणा प्रीतम चोजी, जो चार जुग दा वक्खरा होवे माहीआ। ओस दी बहवां गोदी, जो गोदावरी वाले नूं गोद बहाईआ। फेर छड़ जाए बेदी सोढी, सुधासर ना कोई नहाईआ। जे कोई जन्म कर्म दा दवारे आ जाए रोगी, कर्म दा गेड़ मुकाईआ। मैं होवां ओसे जोगी, जगत जुगीशरां नालों पल्लू लवां छुडाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणे घर वसाईआ।

सदी चौधरीं कहे सति दी चलणी धार, धरनी धवल वडयाईआ। पूरन ने पूरा करना विहार, पूरन आपणा हुक्म वरताईआ। बण के खुद मुखत्यार, फैसले धुर दे दए जणाईआ। धर्म दी बणा के सरकार, वेरवे थाउँ थाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच सच विच्चों प्रगटाईआ।

सदी चौधरीं कहे मैं होका दे के कहणा पूरन सतिगुर पूरा, परम पुरख वडयाईआ। जिस लेरवे लौणा चार खाणी दा तोता धुग्गी कतूरा, मोर कऊआ नाल मिलाईआ। जन भगतां दे के मस्तक धूङ्गा, टिक्के खाक रमाईआ। आपणी हत्थीं पहन के रंगला चूडा, गुरमुख सुहागी दए बणाईआ। सभ दा लेरवा सभ दा कर्म सभ दा जन्म जाण ना देवे अद्वूरा, भुलेरवे विच्चों बाहर कछुआईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा खेल वरवाईआ।

ਟੋਪੀ ਕਹੇ ਹਿਲਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਟੋਪ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਦੇਣੇ ਹਿਲਾਈਆ। ਖੇਲ ਕਰੇ ਧੁਰ ਦਾ ਪੋਪ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੇ ਸਭ ਕੁਛ ਪੂਰਨ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਸੌਂਪ, ਬਾਕੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਨਾਮ ਦੀ ਦਾਤ ਬਖ਼ਸ਼ ਕੇ ਉਹ ਅਗਮੀ ਤੋਪ, ਜੋ ਤੋਪ ਤੁਖ਼ਮ ਤਾਅਸੀਰ ਦੁਨੀ ਦੀ ਦਾਤ ਬਦਲਾਈਆ। ਛਬੀ ਪੋਹ ਰਾਤ ਦੇ ਡੇਢ ਵਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਹਾਂ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਗਲ ਵਿਚਕਾਰ ਪਵਾਦੇਵੀਂ ਹਾਫ ਕੋਟ, ਕੋਟਾਂ ਵਾਲਧਾ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਦੀ ਗੋਲੀ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚਕਾਰ ਲਗਦੀ ਚੋਟ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਹਿਲਾਈਆ। ਪੰਜਾਂ ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਨੇ ਖੋਟੇ ਰੁਪਈਏ ਕਛੁ ਕੇ ਉਤੋਂ ਦੀ ਸੁਟਣੀ ਸੋਟ, ਮੁਖਵਾਂ ਕਹਣਾ ਖਾਟਿਆਂ ਰਖੇ ਦੇ ਬਣਾਈਆ। ਫੇਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੇ ਭਗਤੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਛੋਟ, ਛੁਫ੍ਟੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਦੋ ਜਹਾਨ ਨਾਲਾਂ ਬਹੁਤ, ਜੋ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਾਜ ਗਏ ਤਜਾਈਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਇ਷ਟ ਇਕਕ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਦ੍ਰਿੜੇ ਸਿਰ ਨਾ ਕਦੇ ਨਿਵਾਈਆ। ਜੇਹੜਾ ਮਾਲਕ ਤੁਹਾਡਾ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਫੌਤ, ਮਰ ਕੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਗਵਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਨ ਦਰਸ਼ਨ ਮਾਂਗੋ ਰੋਜ਼, ਬਿਨਾ ਰੋਜ਼ੇ ਨਿਮਾਜ ਤੋਂ ਘਰ ਘਰ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾਤ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ।

ਸਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਕਹੇ ਹੁਣ ਪੂਰਨ ਬੰਦਯਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਰਹਣਾ ਬਨਦਾ, ਬਨਦਗੀ ਵਾਲਧਾ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਇਹਦਾ ਮਨੁਸ਼ਾਂ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਰਹਣਾ ਬਨਦਾ, ਵੇਸ ਜਾਣਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਣਾ ਚੰਗਾ ਕਿ ਮੰਦਾ, ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚਕਾਰ ਛੁਪਾਈਆ। ਧਾਦ ਰਕਖਿਆਂ ਛਬੀ ਪੋਹ ਨੂੰ ਗੁਰਸਿਰਖ ਸੀਸ ਉਤੇ ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਝਲਾਂਦੇ ਰਹਣ ਸਤਤ ਰੰਗ ਦਾ ਝਾਣਡਾ, ਉਪਰ ਉਪਰ ਘੁੰਮਾਈਆ। ਸੇਵਾਦਾਰ ਅਨੰਦਰ ਧਾਦ ਕਰਦਾ ਰਹੇ ਬਿਨਾ ਦਨਦਾਂ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਾ ਨਾ ਕੋਈ ਹਿਲਾਈਆ। ਇਕਕ ਗਲਲ ਧਾਦ ਰਕਖਿਆਂ ਪਲਾਂਘ ਦੇ ਉਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਇਕਕ ਨਵਾਂ ਰਕਖਣਾ ਕੰਧਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ।

ਸਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਬਣ ਜਾਣਾ ਮੁਸ਼ਟਂਡੀ, ਸ਼ਰਾਰਤਨ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਫਿਰਨਾ ਵਿੰਗੀ ਟੇਡੀ ਡਣਡੀ, ਭਜ਼ਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਬੈਠਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪਾਵਾਂ ਭੰਡੀ, ਸਾਰੇ ਦਿਆਂ ਹਿਲਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਛਾਪੀ ਹੋਵੇ ਜੰਡੀ, ਉਹ ਖਲੋ ਕੇ ਅਗਗੇ ਦੇਣ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੁਖਵਾਂ ਕਹਣ ਕਮਲੀਏ ਤੂੰ ਸੁਹਾਗਣ ਕਿ ਰੰਡੀ, ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਦੂਢਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਜਨ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋ ਗਈ ਅਨੰਧੀ, ਰਾਹ ਰਖੈਹੜਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਓ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਸੰਗੀ, ਚਲ ਸਹਜੇ ਦੰਡੀ ਮਿਲਾਈਆ। ਓਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਾਬੰਦੀ, ਅਗਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ।

ਸਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਕਹੇ ਮੁਹਮਦ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਦੇਵੇ ਇਸਾਰੇ, ਚਾਰੇ ਕਨੀਆਂ ਰਿਹਾ ਹਿਲਾਈਆ। ਨਈਆ ਪਹੁੰਚੀ ਓਸ ਕਿਨਾਰੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਆਸਾ ਗਈ ਤਕਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਦਿਹਾਡੇ, ਰਿਖਿਦਮਤ ਲੰਝ ਕਮਾਈਆ। ਹੁਣ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਅਗਗੇ ਹਾਡੇ, ਮਿਨਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਹੇ ਓਸੇ ਨੂੰ ਬੇਡੇ ਚਾਡੇ, ਸਾਡੇ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਣ੍ਹੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪਣੀ ਕਾਰੇ, ਕਰਨੀ ਕਰ ਕਰ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। (੨੨ ਪੋਹ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੪)

ਸਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਆਧਾ ਸਨਦੇਸਾ, ਸਦਕੇ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਾਣੋ ਹਮੇਸ਼ਾਂ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲਹਣਾ ਮੁਕਾਯਾ ਮਾੜੇ ਦੇਸਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਚਲ ਕੇ ਆਈਆ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਫਿਰਾਂਗੀ ਵਿਚਕਾਰ ਖੇਤਾ, ਅਗਗੇ ਪਿਚਲੇ ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੀ

ਮेरਾ ਰਕਖਦੀ ਚੇਤਾ, ਚੇਤਨਾ ਹੋ ਕੇ ਰਹੀ ਜਣਾਈਆ। ਪੈਗਮਬਰਾਂ ਦਾ ਮੁਕਕਣਾ ਠੇਕਾ, ਅਗੇ ਬੋਲੀ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਅਮਾਮ ਜਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪੇਟਾ, ਰਕਤ ਬੂਂਦ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਉਹ ਆਦਿ ਜੁਗਦੀ ਇਕਕੋ ਨੇਤਾ, ਨਰ ਨਰਾਧਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋ ਵਸੇ ਸਚਰਖਣਡ ਦੇਸਾ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਭਗਤ ਉਧਾਰਨ ਜਿਸ ਦਾ ਪੇਸ਼ਾ, ਪੇਸ਼ੀਨਗੋਈ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਲੇਖਵਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

ਸਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਾਹਿਬ ਵੇਖਦਾ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖ ਵੇਖਦਾ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਕਲਮ ਦਵਾਤ ਸ਼ਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਕਰਮ ਵੇਖਦਾ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਜਨਮ ਧਰਮ ਸਮਯਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਵਰਨ ਵਰਨ ਵੇਖਦਾ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਵੰਡਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਖਲਾਈਆ। (੨੭ ਪੋਹ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੪)

ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਧਾਰ ਤਕਕਧਾ ਪੂਰਨ, ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਪੈਗਮਬਰ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਪਾਰ ਤਕਕਧਾ ਪੂਰਨ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਪੂਰਨ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਗੁਰ ਦਸ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਤਕਕਧਾ ਪੂਰਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਸ਼ਬਦ ਵਡਯਾਈਆ। ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਤਕਕਧਾ ਪੂਰਨ, ਉਜਾਲਾ ਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸੂਫੀ ਕਹਣ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਤਕਕਧਾ ਪੂਰਨ, ਅਲਾਹੀ ਨੂਰ ਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਹਣ ਸਾਂਝਾ ਧਾਰ ਤਕਕਧਾ ਪੂਰਨ, ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਪੂਰਨ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਚਾਰ ਜੁਗ ਕਹਣ ਸਭ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਖੜਾਰ ਤਕਕਧਾ ਪੂਰਨ, ਮੁਖਤਾਰ ਪੂਰਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਣਡ ਕਹਣ ਨਿਸ਼ਕਾਰ ਇਕਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ, ਡਣਡਾਵਤ ਬਨਦਨਾ ਸਜਦਾ ਪੂਰਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਹਣ ਸਿਪਤ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਚਾਰ ਬਾਣੀ ਦੀ ਮਹਿੰਮਾ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮਹਲਲ ਅਛੂਲ ਮੁਨਾਰ ਕਹਣ ਸਚਰਖਣਡ ਕਰਤਾਰ ਪੂਰਨ, ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ।

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵਿਵਹਾਰ ਪੂਰਨ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਪੂਰਨ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਏਕਕਾਰ ਕਹੇ ਸਭ ਦਾ ਅਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਆਦਿ ਨਿਰਭਣ ਪੂਰਨ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕਹੇ ਸ਼ਾਹ ਸਵਾਰ ਪੂਰਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਆਕਾਰ ਪੂਰਨ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਪੂਰਨ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸਤਿਕਾਰ ਪੂਰਨ, ਬਿਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅਖਵਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮਦਦਗਾਰ ਪੂਰਨ, ਬਿਨ ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਚਰਖਣਡ ਦਰਸ ਸਚਾ ਹਕਦਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੁਰੀਆਂ ਲੋਆਂ ਬ੍ਰਹਮਣਡਾਂ ਖਣਡਾਂ ਪੂਰਨ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ।

ਸਚਰਖਣਡ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਬ ਜਣਾਈਆ। ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਬਹ ਮੇਰਾ ਰਖਬਰਦਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਰਿਹਾ ਜਗਾਈਆ। ਸਚ ਸਿੱਘਾਸਣ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਤਰਫਦਾਰ ਪੂਰਨ, ਬਿਨਾ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਸੋਭਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤਰਖਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਤਰਖਤਨਿਵਾਸੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪੂਰਨ, ਸਾਕਾਰ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਵਡ ਵਡਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

धੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਪੂਰਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹਾਜ਼ਰ ਹੜ੍ਹੂਰਾ, ਹੜ੍ਹਰਤਾਂ ਦਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਸੂਲੀ ਚਾਢੇ ਮਨਸੂਰਾ, ਐਹਨਲਹਕ ਦੁਹਾਈਆ। ਸੋ ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਜਾਣੇ ਜ਼ਰੂਰਾ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਖੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਢੋਲਾ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਮਨਜ਼ੂਰਾ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚਚ ਮੰਜ਼ਲ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ। ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਬਣ ਭਰਪੂਰਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਖੇਲ ਰਿਖਲਾਈਆ। ਸਭ ਦੇ ਬਖ਼ਾਣਹਾਰ ਕਸੂਰਾ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਖ਼ੋ ਚਰਨ ਧੂੜਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦਏ ਗਵਾਈਆ। ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾਏ ਮੂਰਖ ਮੂੜਾ, ਅਗਮਮਾ ਰੱਗ ਰਿੰਗਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰ ਬਣਾ ਮਜ਼ਦੂਰਾ, ਸਭ ਦੀ ਸੇਵਾ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਵਿਚਚ ਰਖਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕਡੀ ਸਦ ਭਰਪੂਰਾ, ਮਾਂਗਤ ਹੋ ਨਾ ਝੋਲੀ ਭਾਹੀਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅਨੱਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਟੇ ਸਰਬ ਕਸੂਰਾ, ਵਿਛਡਿਆਂ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕਿ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੁੰਬ ਭਗਵਾਨ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਫ਼ ਦਿਸ਼ਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹੜ੍ਹੂਰਾ, ਹਰਿ ਹਿਰਦੇ ਅਨੱਤਰ ਨਿਰਨਤਰ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। (੧੬ ਮਾਘ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੪)

ਅਜੀਤ ਸਿੱਧ ਦੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਵਾਰਧਾ ਗਿਆ

ਏਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਕੋਈ ਕਹੇ ਮਾੜਾ, ਤੁਂਗਲਾਂ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਤਠਾਈਆ। ਕੋਈ ਕਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋਈ ਕਹੇ ਲਾੜਾ, ਕੋਈ ਕਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਕੋਈ ਕਹੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਲਾ ਅਗਮਮੀ ਖਾੜਾ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਕੋਈ ਕਹੇ ਏਹ ਭਰਧਾ ਪੱਚ ਵਿਕਾਰ ਧਾੜਾ, ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੱਕਾਰ ਹਲਕਾਈਆ। ਕੋਈ ਕਹੇ ਏਹ ਖੇਲ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜਾ, ਤਤਾਂ ਵਰਗਾ ਤਤਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਕੋਈ ਕਹੇ ਏਹ ਫਿਰਦਾ ਜੰਗਲ ਜੂਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ, ਭਜ੍ਜੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਪਰ ਏਹ ਸਾਰਾ ਖੇਲ ਓਸੇ ਦਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ, ਜਿਸ ਅਪਰਾਂਪਰ ਆਪਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ। ਜੇਹੜਾ ਅਨੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰਾ, ਤਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਦੁਃਖ ਸੁਖ ਦਾ ਜੇਹੜਾ ਸਹਾਰਾ, ਰਸੀਆ ਭੋਗੀਆ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਵਿਚਚ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰਖਾਈਆ। ਏਹ ਧਾਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਹਾਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਚਲਦੀ ਰਹੀ ਕਾਰਾ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਭਾਵੇਂ ਤਾਪ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਤਹਨੂੰ ਕਹੋ ਬੁਰਖਾਰਾ, ਭਾਵੇਂ ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਜਲਾਈਆ। ਜੇ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂਦਵਾਰਾ, ਦੁਃਖ ਰੋਗ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ। ਜੇ ਜੋਤ ਹੈ ਜੋਤ ਨੂਰ ਤਜਿਆਰਾ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਤਗਮਗਾਈਆ। ਜੇ ਤਤਤ ਹੈ ਤੇ ਜਗਤ ਵਾਲਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਤਾੜੀ ਦਿਉ ਲਗਾਈਆ। ਏਹ ਹੁਕਮ ਮਨਨ ਵੀ ਧਾਰਾ, ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਇਕਕ ਦਾ ਇਕਕ ਨਾਲ ਪਿਆਰਾ, ਇਕਕ ਇਕਕ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਏਸ ਇਕਕ ਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਿਹਾਰਾ, ਕਿਧੋਂ ਬੈਠੇ ਮੁਰਖ ਭਵਾਈਆ। ਇਕਕ ਦਾ ਇਕਕ ਨਾਲ ਪਿਆਰਾ, ਇਕਕ ਇਕਕ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈਆ। ਏਹ ਕੋਈ ਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਵਿਭਚਾਰਾ, ਕੁਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਸੋ ਕਰਨੇਹਾਰਾ, ਖੁਦ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਾਰੀ ਸੂਛੀ ਏਸੇ ਦੀ ਸਤ੍ਰੀ ਤੇ ਏਸੇ ਦਾ ਪੁਰਖ ਤੇ ਏਹੋ ਏਸ ਦੀ ਨਾਰਾ, ਏਹੋ ਮਾਤ ਪਿਤ ਭੈਣ ਭਾਈਆ। ਜੇਹੜਾ ਅਨੰਦਰ ਹੈ ਗੁਪਤ ਹੈ ਜਾਹਰ ਹੈ ਹਰ ਘਟ ਵਸ਼ਸਥਾ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕੀ ਪੂਰਨ ਕਦੀ ਮਰਦਾ ! ਮਰਨ ਵਿਚਚ ਨਾ ਆਈਆ। ਏਹ ਸਡਦਾ! ਸਡਨ ਵਿਚਚ ਨਾ ਆਈਆ। ਏਹ ਡਰਦਾ ! ਡਰਨ ਵਿਚਚ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਧਰ ਜਾਵਾਂ ਤਧਰ ਚਢ੍ਹਦਾ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਏਹ ਖੇਲ ਨਰਾਧਨ ਨਰ ਦਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛੇ ਸਾਰੇ ਦੁਃਖ ਝਲਲਦਾ, ਦੁਰਖੀਆਂ ਦਾ ਦਰ੍ਦ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ, ਜੋ ਗੁਜਰੀ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਘੁਵਾਂ ਨਾਲ ਘੁਵਾਂ ਕਰ ਕੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ। ਅਜਜ ਏਹ ਖੇਲ ਨਾ ਕਰਦਾ,

गरीबां निमाणयां गोद ना कोई टिकाईआ। आपणा खून तुहाड्हा रूप ना बणदा, दर्दी दर्द कवण अखवाईआ। उफ हाए ना करदा, तुहाड्हे अन्दर वड के कवण वेरव वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणी कार भुगताईआ।

जितना लगा दुःख रोग सरीर, सरीर इकक दिता जणाईआ। एह वी इकक खास तहरीर, तरीके नाल बणाईआ। जिस दा खेल बेनजीर, नज्जर तों परे दए समझाईआ। जे मैं पातशाह ते तुसीं मेरे वजीर, ते दोहां दा मेला सहज सुभाईआ। जे मैं ही तुहाड्हा मालक अखीर, क्यों ना दुःखडे तुहाड्हे पैहलों दिआं मिटाईआ। थोड़ी जिही खेल कर के तुहाड्ही बदल देवां तकदीर, एह मेरी बेपरवाहीआ। जे झाड़ीआं पिच्छे लुकआ कबीर, ते ओहले लुक लुक झट्ट लंघाईआ। जे बण गिआ पैगम्बरां पिच्छे ख़मीर, आपणा रूप बदलाईआ। ते जे बदल गई तदबीर, तरीका ढंग रिहा सिखलाईआ। फिर दिउ बाद अशीर, वाहवा प्रभू तेरी बेपरवाहीआ। जिस ने दुःख विच्च सुख विच्च सभ दी बदल देणी जमीर, जामन आपणा आप कराईआ। एह कोई जंड नहीं करीर, जेहडा सड़ सुकक के अगनी विच्च दिउ ढाहीआ। एह कोई इट्ठां पत्थरां वाला मन्दर नहीं जिहनूं कर के ताअमीर, फेर दिउ ढाहीआ। एह कोई दीन मज़ब दी नहीं जगीर, धन दौलत किसे दी नजरी आईआ। एह कोई कड़ाह पूड़ी खाण वाला नहीं खीर, टुकड़यां नाल झट्ट लंघाईआ। एह दाता बेनजीर, जद चाहो तुहाड्हे वरगा तुहाड्हे विच्च समाईआ। पिछली सभ दे उत्ते फेरनी लकीर, लाईन इकको देणी वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा हुक्म वरताईआ।

दुःख सुख रोग नहीं सन्ताप, जगत वाली कार भुगताईआ। नाले अकाल ते नाले आप ते नाले पिता ते नाले बाप, ते नाले बच्चयां नूं कहे उफ हाए बौहड़ी मर के दए दुहाईआ। नाले पवित्र नाले पाक, नाले देवे सभ दा साथ, नाले कहे फ़ड़ो घुट्टो डकको मेरी जान, बौहड़ी बौहड़ी कर के दए दुहाईआ। एह गोबिन्द दा वाक, गुजरी दा साक, दुःख सुख सभ दा वेरव वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ।

नाले लभा पुरख अकाल ते लभ्म गिआ बौरा, भोला भाला नजरी आईआ। सुध बुद्ध विच्च हो जाए डोरा भौरा, सुरत रहे ना राईआ। कदी सस्से दा ला के होड़ा, हाहे दिती वडयाईआ। कदी ब्रह्मण्ड रवण्ड पुरी लोअ आकाश पताल गगन गगनंतर जिमी असमान बण के चौड़ा, घर वड्हा छोटा दिता समझाईआ। कदी पा के हाए लोहड़ा, जुग चौकड़ी दिते बदलाईआ। कदी दे के नाम थोड़ा थोड़ा, सारे दिते वरचाईआ। कदी बण के जोड़ा जोड़ा, नारी स्त्री वंड वंडाईआ। कदी फ़ड़ के नाम शब्द घोड़ा, पिठ सभ दी दए टुकराईआ। नां रखा के ब्रह्मण गौड़ा, आपणा भेव ना किसे समझाईआ। लभ्मो थल्ले उत्ते लाए पौड़ा, ना अन्दर दिसे ना बाहर दिसे, हाए बौहड़ी सारे कर के देण दुहाईआ। एथे दस्स किसे दा की जोरा, जोरू जर सारे रहे कुरलाईआ। जद वेरवो ते नवें दा नवां नकोरा, नव नौ जोबन सोभा पाईआ। आदि तों लै के अन्त तक ना एह बुद्हा ते ना एह छोहरा, रूप रंग रेख विच्च ना कोई वडयाईआ। जिस दा मंत्र सदा फोरा, फुरने सभ दे बन्द कराईआ। गुस्से विच्च दिउ खां हनोरा, पासे लउ बदलाईआ। ते जे शब्द गुरू ते अग्गे उहदा घोड़ा, किधर भज्जोगे नद्वो केहड़ी थाईआ। फेर वेरवो ते सोहँ दुहरा, तूं मेरा मैं तेरा ढोला गाईआ।

ਫੇਰ ਵੇਰਖੋ ਤੇ ਅੰਗ੍ਰੋ ਲਾ ਕੇ ਮੋੜਾ, ਆਪਣੇ ਵਲਿ ਰਿਵਚਾਈਆ। ਫੇਰ ਵੇਰਖੋ ਤੇ ਫੇਰ ਜੋੜੇ ਦਾ ਜੋੜਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਫੇਰ ਵੇਰਖੋ ਪਾਵੇ ਲੋਹੜਾ, ਤੂੰ ਏਧਰ ਤੇ ਮੈਂ ਏਧਰ, ਸਭ ਨੂੰ ਦਏ ਭਵਾਈਆ। ਫੇਰ ਵੇਰਖੋ ਰਿਵਚਚ ਕੇ ਡੋਰਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਡੋਰੀ ਤਨਦ ਬਂਧਾਈਆ। ਏਹ ਸਤਿਗੁਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਧਰੋਂ ਆ ਗਿਆ ਜਿਸ ਦੀ ਨਾਂਗੀ ਹੋ ਗਈ ਕਂਗਰੋੜਾ, ਹਛੁ ਮਾਸ ਦਾ ਖੇਲ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਏਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਏਹ ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੇ ਸਭ ਦੀ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀਅਂ ਦੀ ਕਢੁਣ ਆਯਾ ਖੋਰਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੋਰ ਖੋਰ ਕੇ ਖੁਰਧਾਂ ਨੂੰ ਖੁਰੇ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਲਿਆ ਬਚਾਈਆ। (੧ ਅੱਖੂ ਸ਼ ਸੰ ੫)

ਸੀਝੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬੰਨਾ ਸੇਹਰਾ, ਸੇਹਰਾ ਸੀਸ ਗੁੰਦਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਵਕਤ ਸਦਾ ਸਦ ਨੇੜਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਨਥ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਡੇ ਤਿਨ੍ਹ ਹਤਥ ਵਿਚਚ ਵਿਹੜਾ, ਸਮੱਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਬੇੜਾ, ਆਪਣੇ ਕਥਾ ਟਿਕਾਈਆ। ਤਤਾਂ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਛੁੱਕ ਕੇ ਝੋੜਾ, ਝਾਗੜਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

ਓ ਗੁਰਮੁਖੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕਦੇ ਨਾ ਕਰੇ ਬੇਈਮਾਨੀ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਇਕਕ ਵਡਧਾਈਆ। ਏਹ ਸਰੀਰ ਜਗਤ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਜੋ ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ। ਤੁਹਾਛੇ ਵੇਂਹਦਿਆਂ ਹੋ ਚਲਿਆ ਜੇ ਫਾਨੀ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਛੁਪਾਈਆ। ਜਾਣ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਨਾ ਬਿਰਧ ਨਾ ਬਾਲ ਲਭੇ ਨਾ ਲਭੇ ਜਵਾਨੀ, ਜੋਬਨ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ। ਵੇਰਖੋ ਗੁਰਮੁਖੋ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਪੰਜ ਤਤ ਵਿਚਚ ਚਲਦਾ ਫਿਰਦਾ ਤੇ ਤੁਰਦਾ, ਤੁਹਾਛੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਜਰੀ ਆਈਆ, ਹੁਣ ਵੇਂਹਦਿਆਂ ਵੇਂਹਦਿਆਂ ਹੋ ਚਲਿਆ ਜੇ ਸੁਰਦਾ, ਚਾਰੇ ਕਾਨੀ ਲੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਕਿਝੋਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਭਾਣਾ ਕਦੇ ਨਾ ਸੁਝਦਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਸੇਟੇ ਸੇਟ ਮਿਟਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਾ ਜੁੜਦਾ, ਜੋੜਨ ਵਾਲਾ ਜੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਓ ਜਨ ਭਗਤੋ ਜੇ ਤਤਾਂ ਵਾਲਾ ਜਾਏ ਮਰ, ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਲਤ ਸਨਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਗਿਆ ਤੇ ਫੇਰ ਕਾਹਦਾ ਡਰ, ਮਜੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਝਾਵੁ ਲੰਘਾਈਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਧਾ ਤੁਹਾਛੇ ਅੰਦਰ ਜਾਵਾਂਗਾ ਵੱਡ, ਏਹ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਥੇ ਹੋਵੋਗੇ ਉਥੇ ਜਾਵਾਂਗਾ ਖਡੜ, ਰਾਤੀ ਸੁਤਿਆਂ ਲਵਾਂ ਜਗਾਈਆ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਉਗੇ ਲੱਡ, ਹਤਥ ਜੋੜ ਕੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਰਹਣ ਵਾਲਾ ਘਰ, ਤੁਹਾਛੇ ਬਿਨਾ ਦਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਹਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤਾ ਤੁਹਾਛੁ ਇਕਕੋ ਮਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤੋ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀਊੱਦਾ ਜਾਗਦਾ, ਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਦਏ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਵੇ ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਅਵਾਜ਼ ਦਾ, ਲੇਖਾ ਦਏ ਬਣਾਈਆ। ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋਏ ਸਾਰੀ ਸੂਛਟੀ ਦੀ ਦ੃ਢਟੀ ਦੇ ਸਮਾਜ ਦਾ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋਵੇ ਉਹ ਮਾਲਕ ਉਸ ਅਗਮੀ ਰਾਜ ਦਾ, ਜਿਥੇ ਰੰਝਾਤ ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋਏ ਆਦਿ ਦਾ, ਅੰਤ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋਏ ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਰੋਟੀਆਂ, ਤੇ ਮੜੀ ਮਸਾਣਾਂ ਸਮਾਧ ਦਾ, ਤੇ ਫੇਰ ਮੜੀਆਂ ਗੋਰਾਂ ਵਿਚਚ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖੋ ਤੁਸੀਂ ਬੂਟਾ ਫਲਲਿਆ ਉਸ ਬਾਗ ਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਲਗਾਈਆ। ਪਾਰਸੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਸੀ ਦੀਪਕ ਇਕਕ ਚਿਰਾਗ ਦਾ, ਸਭ ਨੂੰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ।

जन भगतो जे सतिगुरु जाए लुक, अकरवीं नजर ना आईआ। फेर दुनियां दा प्यार जाए मुक्क, मुहब्बत विच्च ना कोई वडयाईआ। खुशी विच्च वंडे कोई ना दुःख, दर्दीआं दर्द ना कोई वंडाईआ। गोदी लए कोई ना चुक्क, अमृत सीर ना कोई प्याईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सद आपणी कार कमाईआ।

जन भगतो पूरन दा सरीर गिआ छुट्ट, तन नजर कोई ना आईआ। तत्तां वाला नाता गिआ टुट्ट, गंड ना कोई पवाईआ। पंजां लिखारीआं ने गाने बंने गुट्ट, बांह कछु के देण समझाईआ। जन भगतो तुसीं उस प्रभू दे पुत्त, जिस ने साडी सेवा लिखण उत्ते लाईआ। तुसीं आउणा नहीं मात गरभ उलटे रुख, जनणी जणे कोई ना माईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा पड़दा आपणे उत्ते पाईआ।

पर्दा पा के हो गिआ ओहले, जन भगतो पूरन देह दा कीता विहार, अन्त दा समां दिता दरसाईआ। हरि संगत कट्ठी होई खुशीआं रिवड़ी बहार, गुलशन आपणा गुल महकाईआ। भगत दवारे सोहणा लग्गा दरबार, दरबारी देण गवाहीआ। पता नहीं एस सरीर दा अन्त किथे होए किथे देण साड़, गुरमुख विहार करन कोई ना जाईआ। किरपा कर के तुहाड्हे साहमणे कीती कार, करता आप भुगताईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दी नजर इक्क उठाईआ।

जन भगतो तुहाड्हे प्रेम दी बण गई अरथी, सोहणी सेज सुहाईआ। अग्गे सिखी जाणी पररवी, वेरवयो भुल्ल रहे ना राईआ। हुण चढ़ाउणा नहीं उत्ते कोई चररवी, देगाँ विच्च सुटाईआ। इक्को निन्दया करौणी आपणे घर दी, एह मेरी खेल बेपरवाहीआ। जेहड़ी आत्मा परमात्मा वरदी, कन्त कन्त कन्तूहल हंडाईआ। उह वाज सुणे ना कदे कन्न दी, मन विच्च हलकाईआ। तत्तां वाली खेल सदा तन दी, जुग चौकड़ी चली आईआ। सभ तों वक्खरी धार गोबिन्द चन्न दी, चन्द सतारे देण गवाहीआ। जेहड़ा हुक्म संदेशा शब्द घलदी, जोत निरँकारी इक्क अखवाईआ। उस ने सफा मेटणी कल दी, कलकाती दए मिटाईआ। एह कथा कहाणी बल दी, बावन रिहा समझाईआ। ओ गुरमुखो किसे नूं ख़बर नहीं घड़ी पल दी, ते गुरु दी मौत दी समझ किसे ना पाईआ। जितनी खेल सम्मत पंज विच्च छल दी, छल विच्च सारे दिते भुलाईआ। एह धार वकारी दल दी, चारों कुण्ट दिती भवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा रंग रंगाईआ। (२६ पोह श सं ५)

सतिगुर शब्द कहे पूरन तत्त होया परवाना, परम पुरख दिती वडयाईआ। मेरा मैनूं मिल्या टिकाणा, सम्बल संभल डेरा लाईआ। खेल कर विष्णुं भगवाना, भगवन आपणी कार कमाईआ। धुर दा नाम दे तराना, तुरीआ तों अग्गे तर्ज समझाईआ। ब्रह्म रिहा ना कोई बेगाना, पारब्रह्म विच्च मिलाईआ। धर्म दी धार सच निशाना, जीव जहानां रिहा वरवाईआ। मेहरवान हो मेहरवाना, मेहर नजर इक्क उठाईआ। कलमा दे धुर फरमाना, कायनात रिहा समझाईआ। जो आदि जुगादी पहरे बाना, निरगुण सरगुण वेस वटाईआ। सो जोधा सूरबीर मर्द मरदाना, मेहरवान लए अंगढाईआ। चारों कुण्ट मार ध्याना, दह दिशा पड़दा लाहीआ। धरनी धवल वेरव जिमीं असमाना, दो जहानां खोज खुजाईआ। चुरासी विच्चों एका तत्त पहचाना, रत्त आपणे रंग रंगाईआ। सति सच कर प्रधाना, देवे माण जगत वडयाईआ। मन्दर वेरवे अगम्म

मकाना, सच दवारे सोभा पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा हुक्म इक्क वरताईआ।

सतिगुर शब्द कहे पूरन तत्त तत्त प्रभ लेखे, जगत लेख ना कोई वडयाईआ। जिस गृह वसे नर नरेशे, नर नरायण डेरा लाईआ। कूँड भरम ना रहे भुलेखे, भाण्डा भरम भज भन्नाईआ। जोती धार कर के वेसे, विश्व बैठा डेरा लाईआ। माण वड्हिआई दे एके, एकँकार रंग चढ़ाईआ। निरगुण धार बख्श के टेके, सरगुण धूँड मस्तक रमाईआ। नाता जुङ्या पिता पुरख अकाल सुत दुलारे गोबिन्द बेटे, दूजा अवर ना कोई वर्खाईआ। दो जहानां खेवट खेटे, बेड़ा ब्रह्मण्ड रिहा चलाईआ। जुग चौकड़ी बचन रकरवे चेते, चेतन्न हो ना कदे भुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच देवे माण वडयाईआ।

सतिगुर शब्द (कहे) पूरन तत्त जोत उजिआरा, उजल एका एक कराईआ। पूरब जन्म जन्म उधारा, लेखा लेखे विच्चों प्रगटाईआ। शाह पातशाह सच्ची सरकारा, शहनशाह इक्क वडयाईआ। जिस नूँ झुकदे पैगम्बर गुर अवतारा, विष्ण ब्रह्मा शिव सीस झुकाईआ। जिस दा आदि अन्त इक्क जैकारा, नाम ढोला सिफत सालाहीआ। सो जुग जुग आवे वारो वारा, नित नवित आपणा वेस वटाईआ। जिस दा करदे गए इशारा, भविख्तां विच्च दृढ़ाईआ। सो कल कलकी अवतारा, सम्बल बैठा डेरा लाईआ। साढे तिन्ह हत्थ मुनारा, मुनी मुनीशर हत्थ किसे ना आईआ। जिस दी धर्म धार दीवारा, चारों कुण्ट रंग रंगाईआ। किला कोट इक्क अपारा, अपरम्पर स्वामी लिआ बणाईआ। जगत खेल वर्खा के नौ दवारा, दसवीं धार राह चलाईआ। इस तों अग्गे कर किनारा, सूर्या चन्द चरनां हेठ दबाईआ। त्रै पंज ना कोई इशारा, नाद धुन ना कोई वजाईआ। निरगुण नूर कर उजिआरा, जोती जाता सोभा पाईआ। निरगुण धार बोल जैकारा, आत्म परमात्म रिहा सुणाईआ। संदेशा दे गुर अवतारा, पैगम्बरां रिहा उठाईआ। कलिजुग कूँडी क्रिया वेख संसारा, संसारी भण्डारी सँघारी नाल मिलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच संदेशा इक्क सुणाईआ।

सतिगुर शब्द कहे पूरन तत्त तत्त दा वेता, वितकरा नजर कोई ना आईआ। जिस दा नूर अगम्मी नेता, निराकार निरँकार सोभा पाईआ। सो सरगुण धार करे हेता, हितकारी हो के वेख वर्खाईआ। गोबिन्द प्यार कर के चेता, चेतन्न सभ नूँ रिहा कराईआ। सहाई होवे सदा हमेशा, आदि अन्त ना कदे भुलाईआ। जोती धार बण नरेशा, शब्दी शब्द करे अगवाईआ। अगम्म अथाह दे भेता, पर्दा अन्तर इक्क उठाईआ। लेखे लाए गुरू अरजन वाली तत्ती सीस पई रेता, रावी रवादार ना कोई वर्खाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा पर्दा आप चुकाईआ।

सतिगुर शब्द कहे पूरन तत्त मेरा अधार, सिँघासण आसण इक्क सुहाईआ। दोहां मेला इक्क करतार, कुदरत कादर रंग रंगाईआ। साचा मन्दर सच दवार, दवारकावासी जिथे सीस निवाईआ। महल्ल अद्वल उच्च मिनार, महबूब मुहब्बत विच्च वडयाईआ। खेल वेख सच्ची सरकार, सति सच वज्जे वधाईआ। जिस नूँ मन्नण पैगम्बर अवतार, गुरू गुरदेव राह

ਤਕਾਈਆ। ਸੋ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਪਾਰ, ਅਪਰਮਪਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਏਕਾ ਜੋਤ ਜੋਤ ਜਗੇ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਥ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਆਪ ਹੋ ਆਈਆ। ਸੋ ਮੇਲਾ ਮੇਲੇ ਮੇਲਣਹਾਰ, ਵਿਛੋੜਾ ਅਗੇ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਪਾਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ। ਜੋ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਦਿਵਸ ਦੋ ਚਾਰ, ਘੜੀ ਪਲ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਪੂਰਨ ਤਤ ਭਗਤ ਵਿਚੋਲਾ, ਭਗਵਨ ਜਿਸ ਵਿਚਚ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਖੇਲੇ ਹੋਲਾ, ਰੰਗ ਰਤੜਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਮਾਣ ਬਖ਼ੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧੌਲਾ, ਧਵਲ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕੌਲਾ, ਕੱਵਲ ਨੈਣ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਤਿ ਸੱਥ੍ਵ ਅਵਲ ਕਾ ਅਵਲਾ, ਅਵਲ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। (੧੬ ਮਾਘ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮੱਤ ੫)

ਪੂਰਨ ਤਤ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਘਰ, ਘਰਾਨਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮ਼ਬਰ ਗਏ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਗ੃ਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਸਰ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਅਮ੃ਤ ਸਤਿ ਭਰਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮਿਲੇ ਵਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਧਨ ਦੈਲਤ ਵੇਖੇ ਜੋੜ ਜਰ, ਜਰਾ ਜਰਾ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਜਾਣੇ ਨਾਰੀ ਨਰ, ਨਿਰਕਾਰ ਸ਼ਾਹਕਾਰ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਪੌਡੀ ਆਪ ਚੜ੍ਹ, ਮਨਦਰ ਸਚ ਇਕ ਵਡਧਾਈਆ। ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਚੇਤਨ ਜਡ੍ਹ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਵੇਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਨਾ ਜੀਵਤ ਨਾ ਜਾਏ ਮਰ, ਆਦਿ ਅੰਤ ਏਕ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ। ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂ ਸਕੇ ਕੌਈ ਨਾ ਫੜ, ਖੋਜਯਾਂ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਮਹਬੂਬ ਮੇਹਰ ਆਪੇ ਕਰ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰ ਏਕਕਾਰ ਆਪੇ ਰਖੜ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਇਕ ਵਰਖਾਈਆ।

ਪੂਰਨ ਤਤ ਪ੍ਰਭੂ ਗ੃ਹ ਮਨਦਰ, ਸਚ ਸੁਹਙ਼ਣਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਅਢੂੰ ਪਹਹ ਖੁਲ੍ਹਾ ਰਹੇ ਜੰਦਰ, ਕੁੰਜੀ ਹਤਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫੜਾਈਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਅਨੰਧੇ ਕੰਦਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਭਗਮਗਾਈਆ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਪ੍ਰਗਟਾ ਮੰਤ੍ਰ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਚ ਪਢਾਈਆ। ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੋਲ੍ਹ ਨਿਰਾਂਤਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਅਗਨੀ ਅਗ ਬੁਝਾ ਬਸਨਤਰ, ਅਮ੃ਤ ਮੇਘ ਮੇਘ ਬਰਸਾਈਆ। ਧਰਮ ਵੀ ਧਾਰ ਬਣਾ ਬਣਤਰ, ਸਮੱਲ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਖੇਲ ਵੇਖੇ ਗਗਨ ਗਗਨਤਰ, ਜਿਮ੍ਮੀ ਅਸਮਾਨਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਇਕ ਵਰਖਾਈਆ।

ਪੂਰਨ ਤਤ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭ ਦਵਾਰਾ, ਦਵਾਰਕਾਵਾਸੀ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਅ਷ਟਮੁਜ ਮੁਜ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਦੇਵ ਦੇਵਆਤਮਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਵੇਖਵਣ ਨੈਣ ਉਘਾੜਾ, ਬਿਨ ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਅਕਰਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਪੈਗਮ਼ਬਰ ਸਜਦਾ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ, ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਗੁਰ ਗੁਰ ਧੂਫੀ ਲਾਵਣ ਛਾਰਾ, ਖਾਕੀ ਖਾਕ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਸੂਫੀ ਸਨਤ ਬਣ ਮਿਖਵਾਰਾ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਝੋਲੀਆਂ ਡਾਹੀਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕੋ ਹੋਵੇ ਜੈਕਾਰਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਏਹ ਖੇਲ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ।

ਪੂਰਨ ਤਤ ਤਤ ਤਤ ਸਿੱਧਾਸਣ, ਸਿੱਧ ਸ਼ਬਦ ਜੋਤ ਤੇਜ ਸੱਥ੍ਵ ਵਡਧਾਈਆ। ਬਰਾਜੇ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ਣ,

करनी करता सोभा पाईआ। अगम्मी शब्द अगम्मी आवाजण, अगम्म धार प्रगटाईआ। निरवैर निराकार खोलू के राजण, निरँकार पड़दा लाहीआ। सच दवार दा कर के साधन, सद भावना विच्च समाईआ। जिस नूं चार जुग अवतार पैगम्बर गुर अराधण, सो सम्बल बैठा डेरा लाईआ। जिस दा खेल मोहन माधव माधन, मधुर धुन राग सुणाईआ। जिस दा पूजा पाठ पाठण, रसना जिह्वा बत्ती दन्द सालाहीआ। जिस दा लेरवा बाहर आण बाटण, गरभ वास ना डेरा लाईआ। सो खेल करे समराथन, समरथ आपणा हुक्म वरताईआ। जिस नूं निहकलंक कल कलकी सारे आखण, अमाम अमामा सिफ्त सालाहीआ। जो आदि जुगादी धुर दा बापण, पिता पुररव अकाल वडयाईआ। सो कलिजुग अन्त मेटे अन्धेरी रातन, सतिजुग सच चन्द चमकाईआ। जिस दा शब्द शब्दी धार भाशन, भाशा दीन दुनी बदलाईआ। अन्त संदेशा आया आखण, आत्म परमात्म राग दृढ़ाईआ। जन भगत सुहेले लक्खव चुरासी विच्चों वरोले माखण, मेहरवान आपणी दया कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा राह इकक वरखाईआ।

पूरन तत्त गुरु गुरदेवा, देव देवा आत्मा रूप समाईआ। सच घराना सदा नहिकेवा, निहचल इकको इकक वरखाईआ। जिस दी सिफ्त कर ना सके जिह्वा, ज्बान उलफत विच्च ना कोई वडयाईआ। जिस दा नाम अगम्मी मेवा, अमृत रस रस चखाईआ। सो साहिब स्वामी अलख अभेवा, अचरज आपणी कार कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सच नाम दा मस्तक लावे थेवा, मस्ती आपणी आप रखाईआ। (२० माघ श सं ५)

चन्दोआ कहे इकी गुरमुखो सतिगुर बणन दी रखवणी कदे नहीं आस, भगवन रूप ना कोई बणाईआ। इकको शब्द गुरदेव सभ दे वस पास, मालक हर घट थाईआ। पूरन विच्च पूरन जोत प्रकाश, बिना पूरन तों दूजा नजर कोई ना आईआ। कन्नां विच्च सुणयो ना किसे दी बात, झगड़े विच्च कूड़ लोकाईआ। मेरा ठगाँ चोरां नाल साथ, बदमाशां विच्च वड के झट्ट लंघाईआ। काहनां गोपीआं अन्दर वड के पावां रास, एह मेरी बेपरवाहीआ। निमाजीआं विच्च बह के पढ़ां निमाज, सजदा सीस झुकाईआ। शाह सुलतानां विच्च सीस ते रखवां ताज, शाह पातशाह हो के आपणा हुक्म सुणाईआ। जद चाहोगे दिन रात मारां आ आवाज, हुक्म हुक्म विच्चों प्रगटाईआ। पिच्छे जे सुत्ते रहे ते हुण पैणा जाग, आलस निंदरा लैणी गवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा खेल वरखाईआ। (१८ हाढ़ श सं ६)

पंज पोह कहंदा प्रभू मैं हैरान हां कि सतिगुर शब्द ते सतिगुर पूरन वरगा लभ्णा नहीं कोई उसताद, जेहङ्ग मार कुट्ट के झिङ्क झंब के बिना भगती तों सिध्धे रस्ते लाईआ। जिस दे अग्गे अवतार पैगम्बरां गुरुआं दा नहीं कोई जुआब, सारे बैठे सीस निवाईआ। बरिष्याश नाल ते रहमत नाल दई जाए सभ नूं रिताब, खता पिछली माफ कराईआ। सभ दा प्यार विच्च प्रेम विच्च मुहब्बत विच्च ठंडा ते तत्ता वेरवे मज्जाज, मज्जाक विच्च आपणा हुक्म वरताईआ। जिस नूं समझ सके ना कोई जगत सन्त साध, जगिआसू सार कोई ना पाईआ। जिस वेले नानक ने पैहले दिन वजाई सी रबाब, उंगल सितार नाल छुहाईआ। अकरवा-

ਸੀਟਦਿਆਂ ਆ ਗਿਆ ਅਗਮੀ ਰਖਵਾਬ, ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਨਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣਧਾ ਉਸ ਮਹਾਰਾਜ, ਜੋ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਓ ਵੇਰਵ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਮੇਰੇ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੋਣਾ ਤਾਜ, ਤਾਜਾਂ ਵਾਲੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਰਚਣਾ ਕਾਜ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਧਰਮ ਦਾ ਲਗਾਉਣਾ ਬਾਗ, ਫੁਲਵਾੜੀ ਇਕਕ ਮਹਕਾਈਆ। ਨੌ ਰੰਗ ਦਾ ਗੁਨਚਾ ਲਿਆਉਣਾ ਰਖੁਣੀ ਵਾਲੀ ਵਿਚਵ ਮਜਾਝ, ਸਿੱਧਾਸਣ ਦੇ ਅਗੇ ਦੇਣਾ ਟਿਕਾਈਆ। ਏਹੋ ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਤਰਿਪਤ ਦਾ ਦਾਜ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਗਤ ਦੀ ਹਿਰਸ ਦਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਪੰਜ ਪੋਹ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਢਨੀ ਨਾ ਪਏ ਕੋਈ ਨਿਮਾਜ, ਰੋਜਧਾਂ ਤੋਂ ਦਿਤਾ ਛੁਡਾਈਆ। ਤੁਹਾਛੇ ਸਾਹਿਬ ਕੋਲ ਤੁਹਾਛੁ ਲੇਖਵਾ ਸਦਾ ਰਿਹਾ ਵਾਚ, ਵਾਚਕ ਹੋ ਕੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਿਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਪੰਜ ਪੋਹ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚਵ ਦੇਵੇ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਮੋਹ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। (੫ ਪੋਹ ਸ਼ ਸਂ ੬)

ਮੇਰਾ ਸ਼ੁਭ ਨਾਮ ਜਗਤ ਕਹੇ ਪੂਰਨ ਸਿੱਧ, ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿੱਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤ ਆਵਾਜ ਦਿੱਤੀ ਦਿਲ ਰੁਬਾ ਵਜਦੀ ਕਿੰਗ, ਸਿਤਾਰ ਸਿਤਾਰ ਸਤਾ ਬੁਲਦੀ ਤੋਂ ਉਤੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਤਿ ਵਿਚਵ ਸਚ ਵਿਚਵ ਏਹ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਬਿੰਦ, ਨੂਰ ਦਾ ਨੂਰ ਤਨ ਵਜੂਦ ਵਿਚਵ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ ਵਿਚਵ ਭਾਰਤ ਹਿੰਦ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸ਼ਟਾਨ ਕਹ ਕੇ ਗਾਈਆ। ਜਿਲਾ ਲਾਯਲਪੁਰ ਚਕਕ ਸਤਾਈ ਏਹ ਸੀ ਰਹਣ ਵਾਲਾ ਪਿਣਡ, ਨਹਰ ਝਾਂਗ ਬਰਾਂਚ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨੇ ਰਹਮਤ ਕੀਤੀ ਆਪਣੇ ਪਾਰ ਮੁਹਬਤ ਦੀ ਧਾਰ ਬਖ਼ਣੀ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ, ਆਬੇਹਯਾਤ ਧੁਰ ਦਾ ਦਿਤਾ ਪਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਗ੍ਰਹ ਇਕ ਵਰਖਾਈਆ। (੩੦ ਸਾਵਣ ਸ਼ ਸਂ ੮)

ਜੋਤ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪੂਰਨ। ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ। ਵਿਘਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਾਕਾਰ ਪੂਰਨ। ਤੈਗੁਣ ਮਾਯਾ ਤਤਤ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰਨ। ਤਤਤ ਪੰਜ ਤਤਤ ਤੇ ਆਰ ਤਧਾਰ ਪੂਰਨ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੇਲ ਕਰਤਾਰ ਪੂਰਨ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਅਧਾਰ ਪੂਰਨ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਪੂਰਨ। ਈਸ਼ ਜੀਵ ਜੀਵ ਈਸ਼ ਰਖੇਲ ਮੇਹਰਵਾਨ ਪੂਰਨ। ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰੱਕਾਰ ਪੂਰਨ। ਆਦਿ ਸ਼ਕਤ ਸ਼ਕਤ ਦੀ ਧਾਰ ਸੱਵੈ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਬੰਧ ਸੁਧਾਰ ਪੂਰਨ। ਅਨਕ ਕੋਟ ਅਨੱਤ ਕਲ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਪੂਰਨ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਦੋ ਜਹਾਨ ਪੂਰਨ। ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਣਡ ਜਿਮੀ ਅਸਮਾਨ ਸੂਰਧ ਚਨਦ ਪੂਰਨ। ਗਗਨ ਗਗਨਤਰ ਨਿਧਾਨ ਮੰਤਰ ਖੇਲ ਨਿਰੰਤਰ ਅਨੱਤਰ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰਨ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੀ ਸਚ ਸਚ ਧਾਰ ਪੂਰਨ।

ਸਚਰਖਣਡ ਦਾ ਸਚ ਸੱਖ੍ਯ ਸਚਵਾ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਾਧਾ ਆਪ। ਥਿਰ ਘਰ ਦਾ ਥਿਰ ਦਰਬਾਰ ਸਚਵਾ, ਜੋਤ ਨਿਰੱਕਾਰ ਬਣਾਧਾ ਆਪ ਪੂਰਨ। ਮੁਕਾਮੇ ਹਕ੍ਰ ਦਾ ਹਕ੍ਰ ਦਰ ਦਰਗਾਹ ਸਾਚਾ, ਘਾੜਤ ਘੜੀ ਘੜਤ ਘੜਾਧਾ ਪੂਰਨ। ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਬੇਮੁਕਾਮ ਲਾਪਤਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੂਰ ਸੁਬਾਨ ਪੂਰਨ। ਆਦਿ ਮਧ ਅਨੱਤ ਸੁਮੀਅਪ ਰਤਾ, ਸਾਕਾਰਾ ਸਵਿਨ ਸਿਤਾਰ ਪੂਰਨ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁਣਨਹਾਰ ਸਚਵਾ ਸਾਕਾਰ ਪੂਰਨ।

ਪਵਣ ਪੌਣ ਪਾਣੀ, ਜਲ ਧਾਰ ਪੂਰਨ। ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਬਾਣੀ, ਕਲਮਾ ਕਾਧਨਾਤ ਪੂਰਨ। ਲੇਖਵਾ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਅਕਰਵਰ ਪੁਰਾਣੀ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਨੂਰ ਚਮਤਕਾਰ ਪੂਰਨ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਰਸਨਾ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ, ਕਥ ਕਥੀ ਦਾ ਖੇਲ ਮਹਾਨ ਪੂਰਨ। ਰਾਓ ਰਂਕ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਰਾਣੀ, ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ ਅਮੀਰ ਹਕੀਰ

ਫਕੀਰ ਪੂਰਨ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਾਰ ਦੀ ਚਾਰ ਖਾਣੀ, ਖਾਣੀ ਖਾਹਿਸ਼ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਸਚ ਸਚ ਹੁਕਮਰਾਨ ਪੂਰਨ।

ਸਚ ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਤਾਲੀਮ ਕਰਦਾ, ਤਾਬਿਆਦਾਰੀ ਦਾ ਤਾਬਿਆਦਾਰ ਪੂਰਨ। ਸ਼ਬਦ ਧਾਰ ਅਗਸ਼ ਹੁਕਮ ਹਰਿ ਦਾ, ਆਦਿ ਅੰਤ ਜੁਗਾ ਜੁਗਨਤ ਸਮਯਣਹਾਰ ਇਕਕ ਸਾਕਾਰ ਪੂਰਨ। ਨਿਰਭਿ ਭਾਉ ਵਿਚਵ ਜਿਸ ਸਭ ਢਰਦਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨਾ ਸੁਲਤਾਨ ਪੂਰਨ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੋ ਘਡਨ ਘਡਦਾ, ਘਡਨ ਭਨ ਨਣਹਾਰ ਪਰਸ ਪੁਰਖ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ। ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦੋਹਰੀ ਮੰਜਲ ਜੋ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਫਡਦਾ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਾ ਚਰਾਗਾਹਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਦਾ ਧਰਮ ਪੂਰਨ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਜੋਤ ਦੀ ਧਾਰ ਜੋਤ ਦਾ ਰੂਪ ਇਕਕੋ, ਇਕਕੋ ਜੋਤ ਤੇ ਇਕ ਅਕਾਲ ਪੂਰਨ। ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਖੇਲ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਾਰ ਪੂਰਨ। ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਕੁਦਰਤ ਕਰਤਾਰ ਇਕਕੋ, ਕਰਨਹਾਰ ਵੇਰਵੇ ਵਿਗਸੇ ਸੂਣਟ ਦ੃਷ਟ ਦੀ ਸਾਰ ਪੂਰਨ। ਆਦਿ ਅੰਤ ਜੁਗਾ ਜੁਗਨਤ ਦਾ ਪਾਰ ਇਕਕੋ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਆ ਪਾਰ ਮੁਹਬਤ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।

ਸ਼ਬਦ ਧਾਰ ਪੂਰਨ। ਸ਼ਬਦ ਸਾਰ ਪੂਰਨ। ਸ਼ਬਦ ਕਰਤਾਰ ਪੂਰਨ। ਸ਼ਬਦ ਅਧਾਰ ਪੂਰਨ। ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਪੂਰਨ। ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਰਿਖਿਆਲ ਇਕਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਨਿਰਕਾਰ ਸਾਕਾਰ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰਨ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਕ ਦੀ ਸਿਕ ਹੁਕਮ ਸਰਕਾਰ ਸਿਕਾ, ਸਿਕ ਸਿਕ ਦੀ ਸਿਕ ਵਿਚਵ ਸਦਾ ਸ਼ੁਮਾਰ ਪੂਰਨ। ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਜਹੂਰ ਬੇਨਜੀਰ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤਾ, ਚੇਤਨਨ ਜੜ੍ਹ ਤੋਂ ਸਦਾ ਨਿਰਾਹਾਰ ਪੂਰਨ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਸਚ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। (੨੩ ਭਾਦਰੋਂ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮੱਤ ਦ)

ਕਨਾ ਕਹੇ ਔਹ ਵੇਰਖੋ ਨਾਰਦ ਆਤੱਦਾ ਮਾਰਦਾ ਥਾਪੀ, ਪਟ ਰਿਹਾ ਖਡਕਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਕਹਂਦਾ ਤਹਾਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਕਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਆ ਪ੍ਰੇਮੀਆ ਤਕਕ ਲੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਹੁਨਦਾਂ ਕਿਨ੍ਹੇ ਵਧ ਗਏ ਪਾਪੀ, ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਦੁਨਿਆਂ ਵਾਲੇ ਤਕਕ ਲੈ ਪਾਠੀ, ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੀ ਵੇਰਖ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਜਲ ਧਾਰਾ ਠਰਦੇ ਵੇਰਖ ਲੈ ਰਾਤੀ, ਵਹਣਾ ਵਿਚਵ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਹਾਈਆ। ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਤਕਕ ਲੈ ਜਾਤਿ, ਝਾਗੜਾ ਥਾਉ ਥਾਈਆ। ਸਤਿ ਦਾ ਸਚ ਮਿਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਾਥੀ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਤਹਾਨੂੰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਆਰਖੀ, ਪ੍ਰਭ ਅੰਗੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਅਜਜ ਤੋਂ ਲੇਖ ਲਿਖਣਾ ਪੂਰਨ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕੋਈ ਨਾ ਕਹੇਗਾ ਕੋਈ ਗੁਰਸਿਰਖ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਬਾਨ ਤੇ ਕਲਮ ਦੀ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਦਵਾਤੀ, ਨਿਰਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਨਿਰੱਕਾਰ ਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਗੁਰੂ ਏਸ ਦੀ ਰਾਹ ਤਕਕਣ ਤੇ ਬਣਦੇ ਰਹੇ ਦਾਸੀ, ਸੇਵਕ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੇਹੜੀ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਗੋਲੀ ਜੁਗਿੰਦਰ ਨੇ ਮੂਹਾਂ ਆਰਖੀ, ਤਹਾਨੂੰ ਕਹੇਗਾ ਕਮਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੂਰਨ ਸਤਿ ਸਤਿਗੁਰ, ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਜੋ ਜਗਤ ਵਾਲੀ ਬਣਾਏ ਸਾਰਖੀ, ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਠ ਕਰ ਕੇ ਮਾਲਾ ਮਣਕੇ ਫੇਰ ਤੇ ਆਪਣਾ ਸਾਹਿਬ ਮਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਕਨਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਗੇ ਰਕਖਦਾ ਆਪਣਾ ਫੁਰਨਾ, ਫੁਰਨਧਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁਣਾਈਆ। ਦਰਸ ਕੇਹੜੇ ਮਾਰਗ ਤੁਰਨਾ, ਕੀ ਤੁਰੀਆ ਤੋਂ ਪੜੇ ਚਢਾਈਆ। ਕੇਹੜੀ ਦਿਸਾ ਮੁੜਨਾ, ਮੋੜ ਕੇ ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਗੋਬਿੰ

ਦ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੋਹਣਧਾ ਤੂ ਇਕ ਇਕ ਨਾਲ ਜੁੜਨਾ, ਜੋਡੀ ਜਗਤ ਦੇਣੀ ਤਜਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦਾ ਬੇੜਾ ਰੁੜਨਾ, ਬੇੜੇ ਉਤੇ ਬਹ ਕੇ ਬੇੜੇ ਦਾ ਮਾਲਕ ਤੇਰਾ ਬੇੜਾ ਬੰਨੇ ਦਾ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। (੨੩ ਭਾਦਰਾਂ ਸ਼ ਸਂ ਟ)

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਮੈਂ ਚਿਠੀ ਲਿਆਂਦੀ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਰਾਣ ਅਠਾਰਾਂ ਜਿਸ ਦਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਚ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮਬਰ ਗੁੱਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਬਾਣੀ, ਅਕਰਵਰਾਂ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਬਾਕੀ ਜੋ ਹਰ ਘਟ ਜਾਣ ਜਾਣੀ, ਜਾਨਣਹਾਰ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਲੇਖ ਲਿਖਵਧਾ ਪੂਰਨ ਸ਼ਵਾਮੀ, ਪੂਰਨ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਪੂਰ ਰਿਹਾ ਸਰਬ ਠਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਖੇ ਵਿਚਚ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਕਰ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਵੇਸ ਅਵਲੜਾ ਤੁਰਕ ਪਠਾਣੀ, ਅਮਲ ਆਪਣੇ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਉਹ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਪੁਣੀ ਛਾਣੀ, ਛਾਨਣਾ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਇਕ ਲਿਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਚੜਾਈਆ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਪੁਰਾਣੀ ਪਤ੍ਰਕਾ ਕਹੇ ਪੁਕਾਰ, ਪੁਕਾਰ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਨ ਦਾ ਧਾਰ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਅੰਨਦਰ ਪੂਰਨ ਬਾਹਰ, ਪੂਰਨ ਗੁਪਤ ਪੂਰਨ ਜਾਹਰ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਪੂਰਨ ਸ਼ਬਦ ਪੂਰਨ ਧਾਰ, ਪੂਰਨ ਸਾਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਜੋਤ ਪੂਰਨ ਆਕਾਰ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਜਾਵੇ ਹੁਣਿਆਰ, ਰਹਣਾ ਖ਼ਾਬਰਦਾਰ, ਨੈਣ ਲੈਣਾਂ ਤਥਾਡ, ਆਪਣੀ ਅਕਰਵ ਅਕਰਵ ਵਿਚਚੋਂ ਬਦਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਆ ਗਿਆ ਟਪਦਾ ਜਾਂਗਲ ਤੇ ਪਹਾੜ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰਾਂ ਕਰ ਕੇ ਪਾਰ, ਰਾਵੀ ਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ਤਵੁ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਮਿਲਿਆ ਸਾਂਝਾ ਧਾਰ, ਬਣਾਏ ਬਰਖ਼ਾਰਦਾਰ, ਬਿਨਾਂ ਹਤਥਾਂ ਤੋਂ ਦੇਵੇ ਪਾਰ, ਮੁਹਬਤ ਦਾ ਮੁਹਬਤ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਪਤ੍ਰਕਾ ਕਹੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਇਕ ਵਾਰ ਕਰੋ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਇਕ ਨਾਲ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਦਾ ਲੇਖਵਾ ਦਾ ਮੁਕਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਪੂਰਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਪੂਰਨ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਪੂਰਨ ਆਪ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਧਰ ਪੂਰਨ ਗ੃ਹ ਪੂਰਨ ਦਰਬਾਰ, ਪੂਰਨ ਸਚਰਵਣਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਤੇ ਆਕਡ ਵਿਚਚ ਨਾ ਆ ਜਾਯੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਦਰਾਂ ਦਾ ਬਣਧਾ ਉਹ ਮਿਖਵਾਰ, ਸਾਥੋਂ ਮੰਗ ਮੰਗ ਕੇ ਆਪਣਾ ਝਾਵੁ ਲੰਘਾਈਆ। ਏਹ ਤੇ ਏਹਦੀ ਬਖ਼ਿਆਸ਼, ਵਾਲੀ ਧਾਰ, ਜੇਹਡੀ ਅਨਮੂਲੀ ਦਾਤ ਤੁਹਾਡੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਵੇਰਖਣਹਾਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਏਨ ਪਿਚਛੇ ਆਪਣਧਾਂ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਵਿਚਚ ਰੋਲ ਰੋਲ ਦਿਤਾ ਮਾਰ, ਤਸੀਹੇ ਜਗਤ ਵਾਲੇ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਆਹ ਵੇਰਵੇ ਮੇਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਕਿਤਾਬ, ਕਹਨਦੀ ਇਕਕੋ ਹੁਣ ਦਸ਼ਸ ਕੇ, ਸੋਹੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ ਦਾ ਜੈਕਾਰ, ਚਾਰ ਖਾਣੀ ਦਾ ਲੇਖਵਾ ਦਿਤਾ ਮੁਕਾਈਆ। ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਮੈਂ ਵੀ ਬੰਦਨਾਂ ਕਰਾਂ ਡਣਡਾਵਤ ਕਰਾਂ ਸਜਦਾ ਕਰ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਲਾਵਾਂ ਧੂੜੀ ਛਾਰ, ਟਿਕਕੇ ਮਸ਼ਤਕ ਵਿਚਚ ਚਮਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਬੇੜਾ ਸਚ ਦਾ ਕਰੇ ਪਾਰ, ਅਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। (੬ਚੇਤ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮੱਤ ਨੌ)

..... ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂ ਦਿਲੀ ਦਵਾਰ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੋ ਆਯਾ ਕਲ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ, ਨਿਹਕਲਂਕਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਅਮਾਮ ਅਮਾਮਾ ਰੂਪ ਅਪਾਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਆਪਦੇ ਵਸੇ ਸਮੱਲ ਧਰ ਬਾਹਰ, ਸਾਚੀ ਨਗਰੀ ਢੇਰ ਲਾਈਆ। ਜੋ ਸਭ ਦੇ ਲਹਣੇ

ਦੇਣੇ ਰਿਹਾ ਵਿਚਾਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਜੋ ਭਵਿਖਤ ਦਸ਼ਾਯਾ ਪੈਗਮ਼ਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੇਸ਼ੀਨਗੋਈਆਂ ਵਿਚਾਰ ਵੱਡਾਈਆ। ਸੋ ਵੇਰਵੇ ਵਿਗਸੇ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਮਹਾਂਸਾਰਥੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਤਹਾਂ ਖੇਤਰ ਵੱਡੇ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤਹਦਾ ਪਤਾ ਜਗਤ ਧਾਰ ਜੇਠੂਵਾਲ, ਭਾਕਰਵਾਨਾ ਏਹੋ ਗਾਈਆ। ਅਮ੃ਤਸਰ ਜਿਲੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਤਹਸੀਲ ਏਹਨਾਂ ਅਕਖਰਾਂ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹੀਆ। ਤਹਾਂ ਸਮੱਬਲ ਬੈਠਾ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਸੂਣੀ ਦੂਣੀ ਅਨਦਰ ਵੇਰਵੇ ਸਭ ਦਾ ਹਾਲ, ਤਤਤਵ ਤਤਤ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਰਾਣਟਪਤ ਵਾਚਣੀ ਲਿਖਵਤ, ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਸਤਿ ਦਾ ਭਵਿਖਤ, ਭਵਿਸ਼ ਜਗ ਜੀਵਣ ਰਾਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਇਸ ਨੇ ਸਤਿ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਇਘਟ, ਇਘਟ ਦ੍ਰਘਟ ਦ੍ਰਘਾਈਆ। ਰਾਓ ਰਕਾਂ ਖੋਲੇ ਵੱਡਟ, ਅਨਦਰਾਂ ਪਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ। ਜੋ ਇਸਾਰਾ ਦਿਤਾ ਰਾਮ ਵਥਿਏਟ, ਸੋ ਪੂਰਾ ਦਾ ਕਾਰਾਈਆ। ਤੁਸਾਂ ਆਪਣਾ ਪਕਕਾ ਕਰਨਾ ਨਿਸਚ, ਨਿਸਚਾ ਲੈਣਾ ਬਣਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਸਿੱਧ ਪੂਰਨ ਦੇ ਵੱਡਧਾ ਵਿਚ, ਵਿਚਲਾ ਭੇਵ ਘਰ ਸਵ ਲਤ ਖੁਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

राष्ट्रपति प्रभु प्रभ आया लोकमात, जोती जामा वेस वटाईआ। जिस कलिजुग मेटणी अन्धेरी रात, सतिजुग सच चन्द चमकाईआ। झगड़ा रहण नहीं देणा जात पात, दीन मज़ूब इक्को घर वसाईआ। आत्म परमात्म जोड़े नात, जग टुटयां लाए मिलाईआ। आपणे भविख्त दा दिल्ली दरबार सद के पुछो लेरवा बातन बात, पर्दा परदिआं विच्छों खुलाईआ। की लहणा देणा होवे बरस सात, शहनशाही सम्मत सोलां नाल रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, शब्द सुनेहड़ा देवे पात, पाती पत्रका आप घलाईआ।

ਰਾ਷ਟ੍ਰਪਤ ਜਾਣਾ ਜਾਗ, ਆਲਸ ਤੁਣਾ ਜਗਤ ਮਿਟਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਵੇਰਵਣਾ ਕਨਤ ਸੁਹਾਗ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਉਡਾਯਾ ਬਾਜ, ਉਹ ਬਾਜੀ ਸਭ ਦੀ ਵੇਰਵ ਵਿਖਾਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ ਕਾਇਮ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਜ, ਰੈਝਅਤ ਸੱਗ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਇਕਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸੀਸ ਤੇ ਹੋਣਾ ਤਾਜ, ਜੋ ਰਾ਷ਟ੍ਰਪਤ ਰਾਜਿੰਦਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹਤਥ ਫੜਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਛੇਤੀ ਦੇਣਾ ਜਵਾਬ, ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ। ਦੂਜੇ ਲੇਰਵ ਵਿਚਾ ਫੇਰ ਲੇਰਵ ਦੇਵੇਗਾ ਆਪ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਮਿਲਣਾ ਪਵੇਗਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਨਾਲ ਸਾਥ, ਇੰਦਰਾ ਇੰਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਇਸ ਪੜਕਾ ਨੂੰ ਨੌਂ ਵਾਰ ਲੈਣਾ ਵਾਚ, ਸਮਤ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਨੌਂ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੁੰ ਭਗਵਾਨ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਰਵਾ ਦੱਸੇ ਕਿਸ ਬਿਧ ਲਹਣਾ ਮੁਕਣਾ ਹਿੰਦ ਪਾਕ, ਪਾਕ ਹਿੰਦ ਕੀ ਵਡਧਾਈਆ। (ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾ਷ਟ੍ਰਪਤੀ ਵੀ੦ ਵੀ੦ ਗਿਰੀ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ਭੇਜਿਆ ੧੭ ਹਾਡ ਸ਼ ਸੰ ੬)

नारद कहे भगतो समें दी करो विचार, जुग जुग समें विच्च वडयाईआ। समें विच्च आए पैगम्बर गुर अवतार, समें ने सभ नूं समें विच्च दिता भवाईआ। समें दे मालक ने आपणे नाम कलमे दित्ते उच्चार, ढोले जेहवा शब्द नाल जणाईआ। उस समें तों जाओ बलिहार, जिस समें विच्च भगत भगवान होए कुङ्गमाईआ। अज्ज उह समां सतारां हाढ, जिस नूं हाढे

ਕਹੁਣ ਵਿਛਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਸਾਰੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਸਚ ਪੁਛੋ ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤੁਹਾਡਾ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਉਸ ਦੀ ਜੋਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਾਹਰ, ਜੋ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਪ੍ਰਣ ਕਰ ਲਤ ਸਾਡਾ ਸਮਦ ਦਾ ਇਕਕੋ ਇਕ ਭਤਾਰ, ਨਾਰੀ ਰੂਪ ਸਰਬ ਅਖਵਾਈਆ। ਸਾਰਧਾਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਧਾਰ, ਹਿੱਸੇ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਫੇਰ ਸਚ ਪੁਛੋ ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰਿਵਦਮਤਗਾਰ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਤਤਧਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਠਗਗ ਕਹੋ ਚੌਰ ਕਹੋ ਬਦਮਾਸ਼ ਕਹੋ ਤੇ ਕਹੋ ਕੁਝਧਾਂ ਦਾ ਧਾਰ, ਫੇਰ ਵੀ ਧਾਰਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲਾਂ ਨਾ ਕਦੇ ਤੁਝਾਈਆ। ਏਹ ਪੂਰਨ ਕੋਈ ਭਾਣਡਾ ਘੜਧਾ ਨਹੀਂ ਧੁਮਿਆਰ, ਸਮਬਲ ਨਗਰੀ ਏਸੇ ਦਾ ਨਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਗਾਈਆ। ਧਾਰ ਰਖਧਾ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਹਿਰਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਧੂਢੀ ਲਭਣੀ ਧਾਰ, ਲਭਧਾਂ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਪਰ ਇਕ ਗਲਲ ਧਾਰ ਰਖਧਾ ਸਮਮਤ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਦਸ ਵਿਚਚ ਤਹਾਡੇ ਧਰਾਂ ਦੇ ਭਾਣਡੇ ਮਾਂਜੇਗਾ ਆਪ ਬਣ ਕੇ ਰਿਵਦਮਤਗਾਰ, ਧਰ ਧਰ ਵਿਚਚ ਪੰਜ ਬੰਤਨ ਆਪ ਕਰੇ ਸਫ਼ਾਈਆ। ਤੁਸਾਂ ਕਹਣਾ ਏਹ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਸੁਚਜ਼ੀ ਨਾਰ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਕੇ ਲਿਆਂਦੀ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਸੁਰਵ ਤੇ ਧੁੰਡ ਕਛੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਾ ਲਾਗੇ ਬੁਢੀ ਕਿ ਸੁਟਿਆਰ, ਕਿ ਜੋਬਨਵਨਤੀ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਸਚ ਇਕਕੋ ਮਾਹੀਆ। (੧੭ ਹਾਫ਼ ਸ਼ ਸਂ ੬)

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਧਰਨੀਏ ਤੂੰ ਕੀ ਦੱਸੇ ਵਿਚਾਰਾ, ਕਹ ਕੇ ਕੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ, ਦੁਲਾ ਧੁਰ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੇਹੜਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਰਿਹਾ ਕਵਾਰਾ, ਕਵਾਰੀਏ ਤੇਰੇ ਤੱਤੇ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਸਚ ਦੱਸੇ ਕੇਹੜਾ ਖਵਸਮ ਤੁਮਹਾਰਾ, ਕਵਣ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਕਵਣ ਮੁਹਫ਼ਤ ਕਰੇ ਪਧਾਰਾ, ਕਵਣ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਕਵਣ ਕਨਤ ਕਨਤੂਹਲ ਕੇਹੜਾ ਸਚ ਭਤਾਰਾ, ਮਾਲਕ ਕਵਣ ਅਖਵਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਰੋ ਕੇ ਮਾਰਧਾ ਨਾਅਰਾ, ਦੁਹਤਥਡ ਪੜ੍ਹਾਂ ਤੱਤੇ ਲਗਾਈਆ। ਵੇ ਨਾਰਦਾ ਮੈਂ ਰੋਵਾਂ ਜਾਰੋ ਜਾਰਾ, ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਂਗਮੰਡਰ ਗੁਰੂ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦੇ ਗਏ ਇਸਾਰਾ, ਸਿਪਤਾਂ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ। ਨੀ ਧਰਨੀਏ ਮਰਨੀਏ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਲ ਕਲਕੀ ਤੇਰੇ ਤੱਤੇ ਆਏ ਚਰੀਆਂ ਅਵਤਾਰਾ, ਚੌਬੀਸਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਤੂੰ ਸੁਲਕਰਵਣੀ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਬਣੀ ਸਚ ਦੀ ਨਾਰਾ, ਨਰ ਨਰਾਧਨ ਇਕ ਹੱਦਾਈਆ। ਪਰ ਧਾਰ ਰਖਵੀਂ ਉਸ ਦਾ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਨਧਾਰਾ, ਜਗ ਨੇਤ੍ਰ ਵੇਰਵਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਉਸ ਵੇਸ ਵਟਾ ਕੇ ਤੇਰੇ ਤੱਤੇ ਆਉਣਾ ਦੋਬਾਰਾ, ਦੁਹਰੀ ਖੇਲ ਰਿਖਲਾਈਆ। ਬਣ ਅਗਮੀ ਲਾਡਾ, ਸਿਹਰਾ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੂੰ ਉਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਕੱਵਲਾਂ ਲਾਉਣੀ ਧੂੜ ਸ਼ਾਰਾ, ਸ਼ਰਅ ਦਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਕਮਲੀਏ ਉਸ ਕਮਲਾਪਾਤ ਦਾ ਕਰੀਂ ਇੰਤਜਾਰਾ, ਅਨੱਤ ਉਸੇ ਦਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਮਬਲ ਹੋਣਾ ਸਚਵਾ ਧਰ ਬਾਹਰਾ, ਗ੍ਰਹ ਮਨਦਰ ਇਕ ਵਡਧਾਈਆ। ਉਸ ਤੇਰੇ ਤੱਤੇ ਚਰਨ ਨਹੀਂ ਟਿਕਾਉਣਾ, ਤਤਤਾਂ ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਦਰਸਾਈਆ। ਜੇ ਸਚ ਪੁਛੇ ਤਹ ਪੂਰਨ ਦਾ ਰੂਪ ਤੇ ਪੂਰਨ ਦਾ ਪਧਾਰਾ, ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਨ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਪੂਰਨ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਸਹਾਰਾ, ਸਹਾਯਕ ਨਾਯਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਕਰੀਂ ਇਤਬਾਰਾ, ਬੇਇਤਬਾਰੀਏ ਜੁਗ ਜੁਗ ਦੀਏ ਕਵਾਰੀਏ ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। (੧੮ ਹਾਫ਼ ਸ਼ ਸਂ ੬)

ਮਨੀ ਸਿੱਧ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਕਕਧਾ ਨਾਲ ਧਿਆਨ, ਨਿਝ ਨੇਤ੍ਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਉਪਜਯਾ ਇਕ ਜਾਨ, ਬੁਦਿ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹੇ ਦਿਤਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਲੇਖ ਜਗਤ ਮਹਾਨ, ਲਿਖ ਲਿਖ ਦਿਤਾ

ਟਿਕਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਫੜਨਗੇ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਵਿਚਚ ਮਿਲੇ ਸਜ਼ਾਈਆ। ਫੇਰ ਮਿਲਾਂਗਾ ਆਣ, ਆਪਣਾ ਪੰਡੀ ਪਾਈਆ। ਤੂੰ ਗਾਉੱਦਾ ਰਹਣਾ ਮੇਰਾ ਗਾਣ, ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਅਕਰਵਰ ਅਕਰਵਰ ਕਰਾਂ ਪਰਵਾਨ, ਲੇਖੇ ਵਿਚਚ ਰਖਾਈਆ। ਫੇਰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਵਾਂ ਵਿਧਾਨ, ਨਵਿਆਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਸੂਛਟੀ ਵਿਚਚ ਹੋ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜੇਹੜਾ ਸ਼ਬਦ ਤੈਨੂੰ ਸਾਂਦੇਸ਼ੇ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਚੌਰੀ ਚੌਰੀ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਓਸ ਨੂੰ ਲੋਕਮਾਤ ਕਰਾਂ ਪਰਵਾਨ, ਆਪਣੀ ਗੱਢ ਪਵਾਈਆ। ਔਹ ਤਕਕ ਲੈ ਬੀਸਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਹੋ ਕੇ ਰਿਹਾ ਫੁਲਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਵਿਚਚ ਮੇਰੀ ਪੂਰਨ ਜੋਤ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਬਿਨਾ ਪੂਰਨ ਤੋਂ ਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਆਪੇ ਗੋਪੀ ਬਣਾਂਗਾ ਆਪੇ ਬਣਾਂਗਾ ਕਾਹਨ, ਆਪੇ ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ। ਆਪ ਰਸੂਲ ਬਣਾਂਗਾ ਆਪ ਬਣਾਂ ਅਮਾਮ, ਏਹ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਆਪੇ ਮੰਤਰ ਹੋਵਾਂ ਸਤਿਨਾਮ, ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵਡਯਾਈਆ। ਪੰਡ ਲਾਹ ਕੇ ਭੱਕ ਵਜਾਵਾਂ ਜਗਤ ਜਹਾਨ, ਉਹਲਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। (੫ ਪੋਹ ਸ਼ ਸੰ ੬)

ਸਤਾਈ ਵਿਸਾਰਵ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਸਾਂ ਈਸਵੀਂ ਤਨੀ ਸੌ ਅਠਾਰਾਂ ਅਠਾਂ ਤਤਾਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਪਿਆ ਵਿਚਚ ਵਿਚਾਰਾਂ, ਸੋਚਾਂ ਵਿਚਚ ਸੋਚ ਬਦਲਾਈਆ। ਝਣਟ ਧੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਹੋਯਾ ਇਸਾਰਾ, ਸੈਨਤ ਦਿਤੀ ਲਗਾਈਆ। ਸਨਤਾ ਨਕਕ ਦੇ ਨਾਲ ਲਿਖ ਦੇ ਵਾਰ ਚਾਰਾ, ਪੂਰਨ ਵਿਚਚ ਪੂਰਨ ਵਿਚਚ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਆਂ ਬਹਾਰਾਂ, ਜਿਸ ਦੀ ਰੁਤ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋਣਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰਾ, ਧਰਾਨੇ ਧਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈਆ। ਤਹ ਅਵਤਾਰੇ ਪੈਗਮਭਰੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨੇ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤਹਨੇ ਕੋਈ ਫੜਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਖਣਡੇ ਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ, ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਨਾ ਕਥ ਤਠਾਈਆ। ਜਿਧਰ ਵੇਰਖੇਗਾ ਬਿਨਾ ਅਕਰਵੀਆਂ ਤੋਂ ਪਾਵੇਗਾ ਸਾਰਾ, ਮਾਂਹਸਾਰਥੀ ਇਕਕ ਅਖਖਾਈਆ। ਪਰ ਤਸ ਦੀ ਜਦੋਂ ਮਹਕੀ ਤੇ ਮਹਕੇਗੀ ਭਗਤਾਂ ਵਾਲੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰਾ, ਗੁਲਸ਼ਨ ਆਪਣਾ ਨਵਾਂ ਦਾ ਲਗਾਈਆ। ਫੇਰ ਮੁਹਮਦ ਨੇ ਕਿਹਾ ਈਸਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮੂਸਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੇ ਤਹ ਖੁਦਾ ਖੁਦ ਤੈਨੂੰ ਬੜਾ ਪਾਰਾ, ਪਾਰ ਪਾਰ ਪ੍ਰਾਂ ਪ੍ਰਾਂ ਤੇਰੇ ਵਿਚਚ ਰਖਾਈਆ। ਜੇ ਤਹ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਤੇ ਤੂੰ ਅਮਾਮ ਤੇ ਅਮਾਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਨਧਾਰਾ, ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਤਸ ਦਾ ਰੂਪ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਪਰ ਸਾਡੀ ਇਕਕ ਅੰਝ ਇਕਕ ਅਰਜੀਈ ਤਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸਾਡਿਆਂ ਮਜ਼ਬਾਂ ਵਿਚਚ ਦੀਨਾਂ ਵਿਚਚ ਆਵੇ ਤੇ ਫਿਰੇ ਜਗਤ ਧਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰਾ, ਭੇਦ ਆਪਣਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਹਾ ਤਹ ਦੁਲਾਰਿਓ ਦੂਹਲਿਓ ਬਚਚਾਂ ਤੇ ਤਹਦਾ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਬੇਅੰਤ ਪਾਰਾਵਾਰਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ। ਤਹ ਜ਼ਰੂਰ ਜ਼ਰੂਰ ਜ਼ਰੂਰ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰਾਂ ਪਾਰ ਕਰੇਗਾ ਕਿਨਾਰਾ, ਬਿਨ ਨਈਆ ਨੌਕਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਤਹ ਸਤਾਈ ਵਿਸਾਰਵ ਦਾ ਦਿਵਸ ਤੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਸਤਾਈ ਸਾਲ ਦਾ ਹੋਯਾ ਤੇ ਸਤਾਈਵੇਂ ਸਾਲ ਵਿਚਚ ਦਿਤਾ ਇਸਾਰਾ ਇਸਾਰਾ ਇਸਾਰਾ, ਬਿਨ ਮੁਰਖ ਜਬਾਨ ਦਨਦਾਂ ਤੋਂ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ। ਇਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖਾ ਅਗੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰਾ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸਤਾਰਾਂ ਹਾਫ਼ ਤਕ ਸਾਰਾ ਦਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਪਰ ਲਿਖਵਾਰੀਓ ਲਿਖਵਣ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੜਾ ਆਏਗਾ ਨਜ਼ਾਰਾ, ਸੁਣਨ ਵਾਲਾਂ ਬਚਚਾਂ ਬਚਚਾਂ ਬਚਪਨ ਤੁਹਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਤਹ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸਨਤ ਮਨੀ ਸਿੱਘ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਵਿਚਚ ਜੀਵਨ ਗਵਾ ਕੇ ਗਿਆ ਸਾਰਾ, ਤਹ ਸਾਰਾ ਜੀਵਨ ਤੁਹਾਡੇ ਅਨੰਦਰ ਰਖਾਈਆ। ਬੇਸ਼ਕ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਏਹ ਪੂਰਨ ਕਿ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਨੂਰ ਅਪਾਰਾ, ਅਪਰਮਪਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪੰਜ ਪੋਹ ਨੂੰ ਬਧਧਕ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਸੀ ਇਸਾਰਾ, ਘਰਾਂ ਕਛੂ ਕੇ ਬਾਹਰ ਦੁਆਬੇ ਵਿਚਚ ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਬਣਾਈਆ। ਤਸ ਵਿਚਚ ਇਕਕ ਨੁਕਤਾ ਰਕਖਦਾ ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਇਕੀ ਵਾਰ ਇਕਠੀਆਂ ਨਾ ਕਰੋਂ ਨਿਮਸਕਾਰਾਂ, ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਅਗਲਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵਧਾਈਆ। ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ

लੇਖ ਲਿਖ ਕੇ ਘਲਲਿਆ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਭਾਰਤ ਆਏ ਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਾ ਪਏਗਾ ਬਧਕ ਦੇ ਦਵਾਰਾ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਉਹਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿਵ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਉਹ ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਕੋਈ ਮੇਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਤੇ ਨਾ ਹੁਣ ਲਿਖਣ ਦੀ ਲੋਡ ਪਏ ਦੁਬਾਰਾ, ਪੂਰਬ ਦਾ ਲਹਣਾ ਪੂਰਬ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਸਤਾਈ ਵਿਸਾਰਖ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੀ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਾਰਾ, ਵਾਰਸ ਬਣੇ ਮੇਰਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਲਭਣਾ ਤੇ ਯਾਰਾਂ ਵਿਚਿਓਂ ਏਹੋ ਯਾਰਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਯਾਰਾਨਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤੁਝਾਈਆ। ਪਰ ਏਹਦੀ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਨਾਰਾ, ਬਿਰਥ ਬਾਲਾਂ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਪਰ ਬੇਪਰਵਾਹ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਜੇ ਕਿਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚਿ ਤੁਹਾਛੇ ਅਨਦਰੋਂ ਕਰ ਜਾਏ ਕਿਨਾਰਾ, ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਹ ਖੈਫਡਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤੇ ਭਰ ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ, ਹਤਥ ਸਿਰ ਤੱਤੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਕਿਧੁਂ ਏਹ ਧੁਰ ਦਾ ਮੀਤ ਸੁਰਾਰਾ, ਜਗਤ ਧਰਾਨਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਪਣਾ ਧਾਰਾਨਾ ਦਾ ਨਿਭਾਈਆ। ਜੇ ਇਸ ਤਰਾਂ ਦਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਏਹਨੂੰ ਕਾਹਨੂੰ ਕਹਨਦੇ ਚੌਕੀਆਂ ਅਵਤਾਰਾ, ਚੌਬੀਸਾ ਜਗਦੀਸਾ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਬੱਚਿਉ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਯਾ ਨੂੰ ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਇਕਠ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਪਾਰਾ, ਪਾਰ ਵਿਚਿ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਟਿਕਾਈਆ। ਸਤਾਈ ਦਾ ਲੇਖਾ ਬੜਾ ਨਧਾਰਾ, ਉਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਛਲਲੀਆਂ ਚਬਦਿਆਂ ਦਿਤਾ ਕਿ ਗਨੇ ਚੂਪਦਿਆਂ ਦਿਤਾ ਕਿ ਮੋਢੇ ਸਾਰ ਕੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਹਲੂਣਾ ਦਿਤਾ ਲਗਾਈਆ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੂਂਹ ਤੇ ਪੱਡਦਾ ਰਕਰਖ ਕੇ ਤੇ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਕੇਹੜੀ ਮੰਜ਼ਲ ਚਾਢਾ, ਚਢ੍ਹਦਾ ਲਹਿੰਦਾ ਪਨਥ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਪਰ ਸਤਾਈ ਵਿਸਾਰਖ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਇਕ ਦਿਵਸ ਚੰਗਾ ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚਿ ਇਕੇ ਰਾਤ ਵਿਚਿ ਸਤਾਈ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਚਰਨ ਛੁਹਾਧਾ ਸੀ ਦਾਹੜਾ, ਫੇਰ ਸੁਰਖ ਸੁਰਖ ਵਿਚਿ ਟਿਕਾਈਆ। ਪਰ ਉਹ ਦਿਨ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਣ ਮਿਲਿਆ ਸਤਾਰਾਂ ਹਾਡਾ, ਪਰ ਇਸ ਸਤਾਰਾਂ ਹਾਡ ਤੇ ਸਾਰਾ ਪੰਡ ਦਿਆਂ ਉਠਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਭੇਵ ਦਸ਼ਸਾਂਗਾ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਸੇਵਕ ਬਣੀਦਾ ਤੇ ਬਣਨਾ ਸੇਵਾਦਾਰਾ, ਤੇ ਸੇਵਕ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਪ੍ਰਤਕਰਖਣਾ ਮੁਲਲ ਗੈਈ ਜੇਹੜੇ ਲੈਂਦੇ ਸੀ ਚਾਰ ਦਵਾਰਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਭਜ਼ਦੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜਦੋਂ ਚੌਹਨਦੇ ਸੀ ਘਰ ਮੋੜ ਲਿਆਉਂਦੇ ਸੀ ਦੁਬਾਰਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚਿ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋਈ ਰਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਵਣਜਾਰਾ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਉਹ ਤੇ ਬਹਾਨੇ ਲਭਦਾ ਕਿਸ ਬਿਧ ਮੈਂ ਆਪਣਿਆਂ ਬਚਵਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਾਂ, ਤੇ ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਟਿਕਾਈਆ। ਐਸ ਸਾਲ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾ, ਦੂਸਰ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਅਗੇ ਛੋਵੋਗੇ ਤੇ ਮੈਂ ਪਿਛੇ ਛੋਵਾਂਗਾ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਲਾਵਾਂਗਾ ਨਾਅਰਾ, ਏਹ ਵੱਡੀ ਵੱਡੀ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਦਸ਼ਸਾਂਗਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਿਸ ਕੋਲ ਹੋਵੇਗਾ ਚਨਦ ਤੇ ਕਿਹਦੇ ਕੋਲ ਹੋਵੇਗਾ ਸਿਤਾਰਾ, ਤੇ ਕੌਣ ਵੇਰਖਣਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਜਾਊ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰਾਂ ਦਾ ਟਪਿਆ ਕਿਨਾਰਾ, ਤੇ ਪੂਰਬਲਿਆਂ ਪੈਗਮਬਰਾਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੇ ਲੇਖੇ ਆਯਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਿ ਪਾਰ ਦਾ ਲਾਉਣਾ ਨਾਅਰਾ, ਜੈਕਾਰਾ ਇਕਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਪੂਰਨ ਦਾ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਲੇਖ ਅਗੇ ਸਤਾਰਾਂ ਹਾਡ ਤੋਂ ਬਦਲ ਜਾਣਾ ਸਾਰਾ, ਬਦਲੀ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। (੨੭ ਵਿਸਾਰਖ ਥ ਸ ੧੧)

ਪਹਲੀ ਜੇਠ ਕਹੇ ਪੰਚਮ ਜੇਠ ਰਕਰਖਣਾ ਧਾਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਮੁਲਲ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਣਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜਗਤ ਸਾਧ, ਮਨਸਾ ਮਨ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਵਿਚਿ ਪੰਜ ਤਤ ਦਾ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਅਗਵਾਦ, ਸੋਹਣਾ ਸਾਂਗ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਵਿਚਿ ਬ੍ਰਹਮਾਦ,

ਬੁਨਾਂਡ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਨਵਾਂ ਹੁਕਮ ਸਂਦੇਸ਼ਾ ਚਲਣਾ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਦ, ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚਾਂ ਤਠਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਪੂਰਨ ਦੀ ਧਾਰ ਹੋਣਾ ਅਜਾਦ, ਅਜਾਦੀ ਵਿਚਾਂ ਅਜਾਦੀ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੇਹੜੀ ਧੁਨ ਤੇ ਕੇਹੜਾ ਵਜ਼ਣਾ ਨਾਦ ਕਵਣ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਨਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਰਸ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਹਤਥ ਤੱਤੇ ਤੱਤੇ ਉਡਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਬਾਜ਼, ਬਾਜੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਬਦਲਾਈਆ। ਏਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਤਲਟਾ ਰਿਵਾਜ਼, ਰਵੈਤ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਏਹ ਧਰਨੀ ਦਾ ਕਰਨਾ ਕਾਜ, ਕਲਿਜੁਗ ਲਹਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਸਤਾਰਾਂ ਹਾਢ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਦਸ਼ੇਗਾ ਕਿਧੋਂ ਆਯਾ ਦੇਸ ਮਾੜਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਭਗਤ ਦਵਾਰੇ ਪਾਈ ਸਾਂਝਾ, ਸਜ਼ਣੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਿਆ ਮਿਲਾਈਆ। ਹਾਲਤ ਦਸ਼ੇਗੀ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੀ ਆ ਕੇ ਰਥਾਬ, ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਹੀ ਗੀਤ ਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਥਾਈਆ। ਪੰਚਮ ਜੇਠ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਗਿਆਰਾ ਲੱਘਣਾ, ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਮੰਗਣਾ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ। ਜੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਬਣਨਾ ਈ ਤੇ ਬਣ ਜਾ ਪਕਕਾ ਸਜ਼ਣਾ, ਕਿਧੋਂ ਲਾਰਧਾਂ ਵਿਚ ਲੰਘਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਦੀਪਕ ਮਿਤ੍ਰ ਘਰ ਘਰ ਜਗਣਾ, ਕਿਧੋਂ ਦੀਪਕ ਬੈਠਾ ਬੁਜ਼ਾਈਆ। ਤੂੰ ਤਤਤ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਪੰਜਣਾ, ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਸ਼ੇਰ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦਬਣਾ, ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਕੱਵਲ ਦੇ ਸਰਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਸਭ ਨੇ ਲਵਣਾ, ਭਜ਼ਣਾ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਪੂਰਨ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਢੁਣਾ, ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਾਂ ਪੂਰਨ ਜੋਤ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਏਹ ਪੂਰਨ ਤੁਹਾਡੀ ਮਿਤ ਨਹੀਂ ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਭਣਾ, ਸਭ ਨੇ ਭਜ਼ਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਗੁਸਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲਭਣ ਜਾਇਆ ਘਰ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਤਠਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਭਯ ਵਿਚ ਰਖਿਆ ਉਸ ਤੇ ਢਰ, ਹੁਕਮ ਆਪਣਾ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਕਹਾਂ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈਂ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆ ਕੇ ਵਰ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ। ਤੂੰ ਮਾਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਇਕਕ ਸਰਨਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਮਿਨਤਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਮੇਹਰ ਨਿਗਾਹ ਤਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆ ਗਿਆ ਧਰ ਕੇ ਰੂਪ ਗਿਆਰਾ, ਗਿਆਰਵਾਂ ਗੁਰੂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਇਸਾਰਾ, ਬਿਨਾ ਸੈਨਤ ਸੈਨਤ ਦੂਢਾਈਆ। ਜਦ ਆਵੇਗਾ ਆਵੇਗਾ ਚਹੀਆਂ ਅਵਤਾਰਾਂ, ਅਵਤਰੀ ਆਪਣੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਯੋ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਚ ਸਾਂਸਾਰਾ, ਬੁਦ्धਿ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤਹ ਭਗਤਾਂ ਬਣੇ ਸੀਤ ਮੁਰਾਰਾ, ਮਿਤ੍ਰ ਪਾਹਾ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਪਹਲੀ ਜੇਠ ਕਰੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਵ ਨਿਵ ਕਰਾਂ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰਾ, ਭਣਡਾਵਤ ਬਨਦਨਾ ਵਿਚ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਹਾਰਾ, ਸ਼੍ਰੇ਷਼ਟ ਸੂਢਟੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। (੧ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੧੧)

ਦੋ ਸੱਤ ਕਹਣ ਸਾਡਾ ਜਗਤ ਹਿੰਦਸਾ ਬਣਦਾ ਸਤਾਈ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦਿਤਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਸਚ ਸਂਦੇਸ਼ਾ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈ, ਸੁਣਨਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਅਗੇ ਲਿਖਵਾ ਕਿਤੇ ਨਾਹੀਂ, ਅਕਰਵਰਾਂ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ। ਜੋ ਜੁਗ ਜੁਗ ਜੁਗ ਰਿਹਾ ਰਿਵਲਾਈ, ਖੇਲਣਹਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਨਦੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ

ਵਡਾ ਦਾਈ, ਦਾਉ ਆਪਣਾ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚਵ ਜੁਗ ਚੌਕਡੀ ਬਦਲਦੀ ਸ਼ਾਹੀ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਉਹ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਸਚਰਖਣਡ ਦਾ ਮਾਹੀ, ਮਹਬੂਬ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਨਾਲ ਸਚੇ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ, ਵਿਛੋਡੇ ਵਿਚਵ ਵਿਛੱਡ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਨਾਤਾ ਜੋੜੇ ਭੈਣਾਂ ਭਾਈ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਸ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗੋਬਿੰਦ ਢੰਡਿਆ ਢਾਈ, ਢੌਂਕੇ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਸੋ ਸ਼ਬਦ ਸਂਦੇਸ਼ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈ, ਅਣਸੁਣਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਰਿਹਾ ਚਮਕਾਈਆ। ਭਰਮ ਮੁਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈ, ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚਿਆਂ ਉਠਾਈਆ। ਜੋ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਨ ਵਿਚਵ ਸਮਾਈ, ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਤਤ ਵਜ੍ਹੂਦ ਤਨ ਸ਼ਰੀਰ ਜਗਤ ਅਥਾਹੀ, ਅਥਾਹ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਸਤਾਈ ਪੋਹ ਕਹੇ ਏਸ ਤਨ ਵਜ੍ਹੂਦ ਦਾ ਲੇਖਾ ਬਣਯਾ ਚਕਕ ਸਤਾਈ, ਦੂਆ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਾਤਾ ਸਤਿ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜੀ ਵਧਾਈਆ। ਜੇ ਪੂਰਨ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਨੂੰ ਤਤਾਂ ਵਾਲੀ ਕਰਨੀ ਨਾ ਪੈਂਦੀ ਜੁਦਾਈ, ਜੁਜ ਆਪਣਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਭਾਵੇ ਆਦਿ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੰਨਤ ਤਕ ਏਸ ਦੀ ਸਮਝੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਲੰਬਾਈ, ਲੰਮਾ ਚੌਡਾ ਵੇਰਖਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਉਹ ਰੂਪ ਅਨੂਪਾ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪਾ ਬਣਯਾ ਅਲਾਹੀ, ਅਲੈਹਦਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਮਿਤ੍ਰ ਦੋਸਤ ਸਾਜਣ ਭਗਤੀ ਨਾਲੇ ਤੁਹਾਢੀ ਮਾਹੀ, ਮਹਬੂਬ ਇਕ ਅਰਖਾਈਆ। ਜੇ ਏਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸੁਣਨਾ ਫੇਰ ਅਕਰਵੀਆਂ ਲਤ ਖੁਲਾਈ, ਨੈਣ ਬਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਉਹ ਤਕਕ ਲਤ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਰ ਵਿਚਵ ਗੋਬਿੰਦ ਖਣਡਾ ਗਿਆ ਉਠਾਈ, ਖਡਗਾਂ ਢੇਰਾਂ ਢਾਹੀਆ। ਉਹ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਉਹਦਾ ਗੁਸਾਈ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈ, ਹਿਸਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸ ਬਿਧ ਸਚਰਖਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਭਗਤੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਧਾਰੀ ਲਾਈ, ਧਰਾਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈਆ। ਬੇਸ਼ਕ ਏਹ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੀ ਵਾਹੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਹ ਕੇ ਸਾਰੇ ਗਾਈਆ। ਏਹ ਤਨ ਵਜ੍ਹੂਦ ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਨਾਲ ਸਤਾਈ, ਸਤਤਿਆ ਸਭ ਨੂੰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਿਸ ਅਨਦਰ ਸਤਿਗੁਰ ਧਾਰ ਸ਼ਬਦ ਸਮਾਈ, ਸਮਾਂ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਿਖਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਸੰਗ ਆਪ ਰਖਾਈਆ। ਦੋ ਸੱਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਅਕਰਵਰਾਂ ਵਾਲਾ ਅੰਕ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਇਕਕੋ ਦਵਾਰਾ ਤੇ ਇਕਕੋ ਬੰਕ, ਗ੍ਰੂਹ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੇਰਾ ਅੰਨਤਰ ਅੰਨਤਰ ਰਿਹਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸ਼ੰਕ, ਸਹਿੱਸਾ ਦਿਤਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਧਾਦ ਆ ਗਿਆ ਜੋ ਵਾਅਦਾ ਕੌਲ ਇਕਰਾਰ ਕੀਤਾ ਰਾਮ ਦਵਾਰੇ ਜਨਕ, ਸੀਤਾ ਸਚ ਸਚ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਨੀ ਸੰਝਾਈ ਮਈਆ ਉਹ ਖੇਲ ਖੇਲੇ ਵਾਰ ਅਨਕ, ਰਾਮ ਦਾ ਰਾਮ ਅਗਮ ਅਥਾਹੀਆ। ਨਿਗਾਹ ਮਾਰ ਲੈ ਜਿਸ ਦਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਵਜ਼ਣਾ ਭੱਕ, ਭੌਰੂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਅੰਨਤ ਇਕਕ ਦਵਾਰਾ ਸੁਹਾਉਣਾ ਬੰਕ, ਬੰਕ ਦਵਾਰੀ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ। ਜਿਸ ਲੇਖੇ ਲਾਉਣੇ ਰਾਓ ਰੰਕ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਚ ਨਾਮ ਦੀ ਲਾ ਕੇ ਤਨਕ, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਲਏ ਉਠਾਈਆ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਹ ਕਿਸ ਬਿਧ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਵਿਚਵ ਪੁਰੀ ਘਨਕ, ਘਨਈ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਬਣਾ ਕੇ ਬਣਤ, ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਧ ਨਾ ਸਨਤ, ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ। (੨੭ ਪੋਹ ਸ਼ ਸੰ ੧੧)

ਸਮਝਤ ਛੇ ਵਿਚਵ ਕੇਹੜੀ ਹੋਣੀ ਸਮਸ਼ਾਯਾ, ਕੇਹੜਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮੇਰੇ ਵਾਲੀ

ਰਖੋਲ੍ਹ ਲੈ ਅਕਖੀਆ, ਅਕਖ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਓ ਸੁਹਮਦ ਮੈਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੂਰਨ ਵਿਚਚ ਹੋਣਾ ਵਸ਼ਸਥਾ, ਵਸਲ ਧਾਰ ਵਾਲਾ ਕਰਾਈਆ। ਸਚ ਸਂਦੇਸ਼ਾ ਇਕਕੋ ਦਸ਼ਸਥਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੱਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ।

ਸੁਹਮਦ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਚ ਸੋਧਾ, ਆਸਣ ਇਕਕ ਲਗਾਈਆ। ਜਾਂ ਤਕਕਧਾ ਪੂਰਨ ਜੋਤ ਦਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਧਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਜੀ ਵਧਾਈਆ। ਫੇਰ ਵੇਖਧਾ ਮੈਥੋਂ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਣਾ ਰਖੋਹਿਆ, ਖਾਲੀ ਹਤਥ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਉਸ ਨੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਢੋਇਆ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਸਚ ਦਾ ਬੀਜ ਦੇਣਾ ਬੋਇਆ, ਧਰਮ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਦੇਣੀ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੱਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਸੁਹਮਦ ਆਧਾ ਇਕ ਅਨਨਦਾ, ਅਨਨਦ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਮੇਰਾ ਬਖ਼ਾਂਦਾ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਨੂਰ ਇਲਲਾਹੀਆ। ਉਸ ਨੇ ਬਾਹਰਾਂ ਵੇਸ ਵਰਖਾਉਣਾ ਪੱਧਾਂ ਤਤਤਾਂ ਵਾਲਾ ਬਨਦਾ, ਹਤਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ਨਵੈ ਭਜ੍ਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਫੇਰ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਤੱਤੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ਡਣਡਾ, ਡਣਡਾਵਤ ਸਭ ਦੀ ਦਾਏ ਬਦਲਾਈਆ। ਫੇਰ ਆਪੇ ਬਣ ਕੇ ਕਨਤ ਸੁਹਾਗੀ ਆਪੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ਰੰਡਾ, ਇਕ ਇਕਲਲਾ ਫਿਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਤਹਨੂੰ ਏਹ ਭਾਣਾ ਕਿਧੋਂ ਲਗਦਾ ਚੰਗਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਬਖ਼ਾਂਥਾ ਲੰਬਾ, ਚੌਦਾਂ ਸੌ ਸਾਲ ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਥਰਥਰਾਹਟ ਵਿਚਚ ਆ ਕੇ ਕੰਬਾ, ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਹੋ ਕੇ ਦਿਤਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਖੇਲ ਵਰਖਾਧਾ ਅਚੰਭਾ, ਹੈਰਾਨੀ ਹੈਰਾਨੀ ਵਿਚਵੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਸੁਹਮਦਾ ਤਹ ਵੇਰਖ ਮੇਰਾ ਕਿਕਕਰ ਵਾਲਾ ਟੰਬਾ, ਕਿਝੂ ਸੋਟਾ ਸੋਟਾ ਸੋਹਣਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਚੁਹੁੰ ਜੁਗਾਂ ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬਾਂ ਦਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ਧਨਦਾ, ਪੱਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚਚ ਪਰਸਿੱਧ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਦਾਏ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੱਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਕਲਮਾਂ ਕਹਣ ਸਤਾਈ ਪੋਹ ਦੀ ਸਮਸ਼ਥਾ ਸੋਹਣੀ ""ਪੂਰਨ ਜੋਤ ਦਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਧਾ, ਅਰਥ ਫਰਸ਼ ਤੇ ਕੀਤੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈ ਹੋਈ ਏ।"" ਕਿਧੋਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੈਗਮਿਕਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣਾ ਰਖੋਹਧਾ, ਖਾਲੀ ਹਤਥ ਦੇਵੇ ਕਰਾਈਆ। ਕੋਈ ਭੇਤ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚੂਂਕਿ ਚੁਨਾਂਚੇ ਅਗਰਚੇ ਮਗਰਚੇ ਗੋਇਆ, ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਦੇਣਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣਾ ਮੋਹਧਾ, ਸੁਹਭਵਤ ਪਾਰ ਵਾਲੀ ਬਣਾਈਆ। ਸਚਰਖਣਡ ਰਹਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸੋਧਾ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਸਭ ਦੀ ਦਾਏ ਮਿਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੱਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਇਕ ਰੰਗਾਈਆ।

ਪੱਜ ਲਿਖਾਰੀ ਸਮੱਭਲ ਦੇਸ ਦੀ ਮਾਰੋ ਲੀਕ, ਸਿੰਘੀ ਕਲਮ ਨੋਕ ਨਾਲ ਖਿਚਾਈਆ। ਸਮੱਭਲ ਮਾਰੋ ਲੀਕ, ਲਾਈਨ ਸੋਹਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰੇ ਤਸਦੀਕ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਾਏ ਮੁਗਰਾਈਆ। ਵੇਰਖੋ ਨੂਰੀ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚਚ ਅਗਮ ਤੌਫੀਕ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬਣਾਧਾ ਅਜੀਜ, ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਤਹ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਆਧਾ ਰੀਜ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਬੀਜੇ ਬੀਜ, ਕਿਰਸਾਣਾ ਅਗਮ ਅਥਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੱਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਇਕ ਰੰਗਾਈਆ।

ਸਮੱਭਲ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਹੋਧਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਜੋਤ ਜੋਤ ਨਾਲ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਅਰਥ ਫਰਸ਼ ਤੇ ਪੈਂਦੀ ਰਾਸ, ਸੋਹਣੀ ਵਜੀ ਵਧਾਈਆ। ਏਸ ਸਮਸ਼ਥਾ ਦਾ ਗੁਣ ਸੀ ਖਾਸ, ਜੋ ਲਿਖ ਕੇ ਦਿਤੀ ਦੂਢਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਇਕ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਕਖਣਾ ਵਿਖਵਾਸ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

जो वसे पृथ्यी आकाश, दो जहानां सोभा पाईआ। जन भगतो तुसीं उस दे गुण गाणे ते ओन तुहानूं देणी शाबाश, सिर तुहाछे हथ्य टिकाईआ। अज्ज खुशी उह तुहानूं वंडे उह प्रेम वाले इनामात, जो इनामी देश विच्च जुग चौकड़ी आपणे घर रक्खे लुकाईआ। बाकी दुनियां सुणे सिफ्त कागजात, अकर्वरां वाली पढ़ाईआ। तुहाछे साहमणे पूरन पूरन जोत प्रकाश, नूर नुराना नजरी आईआ। अर्श फर्श जिस दे दास, सेवक हो के सेव कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा भेव आप खुलाईआ।

अर्श फर्श होई रुशनाई, किरपा करी मेहरवान। जन भगतो तुसीं वेखो चाई चाई, तुहाछे घर आया भगवान। जोत नूर रिहा रुशनाई, जिस नूं कोटन झुकदे, रव सस ते भान। जिस दे चरनां हेठां लुकदे, अणगिणत तत्तां वाले राम। जिस दे कोलों हुकम संदेशे पुच्छदे, करोड़ी गोपीओं वाले काहन। पैगम्बर वणजारे जिस दी तुक दे, पैगाम सुणन बिना कान। गुरुआं नाते बणाए प्यारे सुत दे, गोबिन्द सूरा दिसे बलवान। हुण वेले उस दे ढुकदे, जो लाडा बण के ढुकया विच्च जहान। जिन लेखे मुकाउणे लुट्ठ दे, कूड़ी क्रिया मेटे निशान। नाते सांझे करने मानस मानुख दे, सच प्रीती दे के दान। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, हरि सतिगुर मेहरवान।

मेहरवान महबूब आया, अड़ीओ तकको नैण उठा। उह जिस ने ढोला तुहाड़ा गाया, प्रेम प्रीती नाल चाअ। तुहाछे दर ते मंगण आया, ओ वड्हयो निककयो बण जाउ भैण भरा। जो तुहानूं आपणी नहीं ते सतिगुरू दी रक्खो लज्जया, ते आ जाउ शर्म वाले विच्च हया। क्यों एह मालक पीर पैगम्बरां दा, ते हक्की नूरी खुदा। हाए किस तों होए जुदा, जुज आपणा वंड वंडाईआ। ओ इस कारन गोबिन्द अमृत गिआ पिआ, जाम धुर दा मात लिआईआ। क्यों उस नूं गए भुल्ला, माया ममता कर हलकाईआ। उह आ गिआ उह आ गिआ उह आ गिआ तुहाड़ा बेपरवाह, बेपरवाही विच्च समाईआ। जिस ने तुहाछे नाल आपणा सांझा कर लिआ नां, तूं मेरा मैं तेरा ढोला दिता गाईआ। उस ने कबूल नहीं करना जिन्हां ने सूर खाधा जा गाँ, पैगम्बरां गुरुआं नूं साहमणे दए वरवाईआ। ओ उस नूं कोई मज़ब दी नहीं तमां, लालच विच्च कदे ना आईआ। शरअ दा नहीं गमां, गमरवार धुरदरगाहीआ। हद नहीं कोई बंना, वंड ना कोई वंडाईआ। जन भगतो जिस दा गोबिन्द सोहणा चन्ना, सम्बल बैठा डेरा लाईआ। उह तुहाछे साहमणे अकर्वां तों हो के अंना, नूरी नूर करे रुशनाईआ। जिस कारन गोबिन्द ने लाया कन्ना, हद पिछली दिती मुकाईआ। अग्गे इक्को पुररव अकाल दा होणा समां, दूजा बल ना कोई प्रगटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दी करनी कार कमाईआ।

कलमां कहण ओ दुष्ट दमना अग्गे आ जा भज्ज, आपणा पन्ध मुकाईआ। चरन बैठणा सज, दर ठांडे सीस निवाईआ। ओ तपसवीआ उठ वेख लै आपणा जग्ग, चारों कुण्ट अगनी रही तपाईआ। चल तैनूं आपणी समस्या देवां दस्स, सहज नाल सुणाईआ। पूरन जोत दा पूरन प्रकाश होया ते लुकदे रव सस, सिर सककया ना कोई उठाईआ। भगत भगवान दोवें रहे हस्स, खुशीओं रंग रंगाईआ। पैहले लंगोटी बधी ते फेर तेरे साथी ने बंना लई कच्छ, सोहणा रूप वटाईआ। हुण फेर तक्कें ते हो गिआ सरूप स्वच्छ, जगत कण्ठ

ਦਾ ਲੇਖ ਦਿਤਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਓ ਬਚਿਆ ਤੁਹਾਡੀ ਜਸ਼ ਰਖੋਲ੍ਹਾਗਾਂ ਅਕਰਵ, ਵਡ੍ਹਿਆਂ ਛੋਟਿਆਂ ਆਪਣਾ ਰਾਂਗ ਰਾਂਗਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਦੇਵਾਂਗਾ ਰਸ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਰਿਹੋ ਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਗਾਵਾਂਗਾ ਜਸ, ਸਿਤਾਰ ਸ਼ਬਦ ਵਾਲੀ ਉਠਾਈਆ। ਜੇਹੜੇ ਮੇਰੇ ਪਾਰ ਵਿਚਚ ਗਏ ਫਸ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੱਨਤ ਦੇਣਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਅਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਬਸ਼, ਬਸਤੇ ਪਿਛਲਿਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਣੇ ਬਾਂਧਾਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਗੰਢਾਂ ਦੇਣੀਆਂ ਕਸ ਕਸ, ਕਸਮ ਸੁਗੰਧਾਂ ਰਖਾ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਤਾਂ ਪਲਲ੍ਹੂ ਲੈਣਾ ਛੁਡਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਅਗੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਿਚਲੇ ਸਚਰਖਣਡ ਦਰਗਹ ਸਾਚੀ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਨਫੂਦ, ਮੁੜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਫੇਰ ਹੋਣਾ ਇਕ ਧਾਮ ਤੇ ਇਕਠ, ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਸਮਸਥਾ ਏਹੋ ਰਹੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਰਾਂਗ ਇਕ ਰਾਂਗਾਈਆ।

ਪੰਜ ਦਰਬਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਪੈਰ ਚੁਮ੍ਮੇ, ਚੰਮਦੂਢ਼ਟੀ ਦਿਉ ਗਵਾਈਆ। ਪੰਜ ਪਾਰੇ ਇਧਰ ਓਧਰ ਧੁੰਮੋ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਚ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਪੰਜ ਲਿਖਾਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰੋ ਵਾਰ ਤਿਨ੍ਹਾਂ, ਤੈਗੁਣ ਦਾ ਭੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤੀ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਨਾ ਦਿਨ ਦਿਨੋ, ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਏਹੋ ਵਡਧਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਤੁਸੀਂ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਦੁਲਾਰੇ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਚਨ੍ਹੇ, ਅੱਨਤ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਹਤਥ ਵਡਧਾਈਆ। ਹੁਣ ਲਿਮੇ ਨਹੀਂ ਸਫਰ ਦਿਨ ਪੋਟਿਆਂ ਤੱਤੇ ਗਿਣੋਂ, ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਆਂ ਚੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਓ ਵੇਖਵੇਂ ਈਸਾ ਪੁਕਾਰੇ ਬਿਨਾ ਚਰਚ, ਚਰਚਾ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਦੇ ਭਗਤੀ ਭਗਤ ਦਵਾਰੇ ਆਤਣ ਵਾਸਤੀ ਕਦੀ ਮਹਸੂਸ ਨਾ ਕਰਿਆ ਰਖਚ, ਪੈਸਾ ਧੇਲਾ ਕਮਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਮਯਾਹੀ ਨਾ ਹੋਧਾ ਹਰਜ, ਹਰਜਾਨੇ ਸਭ ਦੇ ਪੂਰੇ ਦਾਏ ਕਰਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗਰ੍ਝ, ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਗਰੀਬ ਹੋ ਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਬੜਾ ਪੁਰਾਣਾ ਮੁਨੀਸ ਬੜਾ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰੀਸ ਬੜਾ ਪੁਰਾਣਾ ਰਹੀਸ ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰਕਵੀ ਫਰਦ, ਪਿਓ ਦਾਦੇ ਵਲੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਰਿਕਾਰਡ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਪੂਰਬ ਵਾਹਿਦਾ ਕੌਲ ਇਕਰਾਰ ਬਣ ਕੇ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦ, ਪਾਜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਸਾਹਿਬ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ ਇਕ ਅਵਾਜ, ਮੁਹਾਬਤ ਵਿਚਚ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹੇ ਕਦੇ ਨਾ ਰਾਜ, ਪਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਨੌ ਵਾਰ ਵਰਖਾਯਾ ਪੰਜ ਮੁਰਖੀ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਦਾ ਤਾਜ, ਪੰਚਮ ਧਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸੁਣਾਧਾ ਇਕ ਦਾ ਹੋਣਾ ਰਾਜ, ਦੂਜੀ ਰੋਝਾਤ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਫੇਰ ਵਰਖਾਯਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਹਤਥ ਤੇ ਤੁਡਦਾ ਬਾਜ, ਬਾਜਾਂ ਵਾਲਾ ਨਾਉੰ ਧਰਾਈਆ। ਫੇਰ ਦਰਸਾਧਾ ਮੇਰੀ ਜੋਤ ਦਾ ਹੋਣਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਰੁਣਨਾਈਆ। ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਆ ਗਿਆ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸੀਸ ਦਿਤਾ ਨਿਵਾਈਆ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਦਹਲੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਕਿਂਗ ਤਕ ਪਤੇ ਸੁਡੇ ਸੀ ਤਾਸ਼, ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਕਿਹਾ ਉਹ ਦਸਮ ਦਵਾਰੀ ਚਢ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆ ਮੇਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਰਸਤੇ ਬਨਦ ਦੇਣੇ ਕਰਾਈਆ। ਫੇਰ ਮੇਰਾ ਵਕਤ ਦਾ ਵਰਖਾਧਾ ਕਲਾਕ, ਜੋ ਟਕ ਟਕ ਅਵਾਜ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਾਂ ਮੈਂ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਤਕਕੀ ਮੈਨੂੰ ਦਿਸਧਾ ਸਭ ਨਾਲ ਹੋ ਜਾਣੇ ਤਲਾਕ, ਨਾਤਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਪਾਈ ਵਫਾਤ, ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਲਿਖਣਾ ਨਾਲ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸੁਕਾਉਣਾ ਇਕਕੇ ਛੱਬੀ ਪੋਹ ਦੀ ਰਾਤ, ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਭਗਤੀ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਥਕਕੇ, ਸਚ ਦਿਉ ਸੁਣਾਈਆ। ਵੇਖਵੇਂ ਮੇਰਾ ਖੁਦਾ ਫਿਰਦਾ

मदीने मक्के, काअबिआं रखोज रखुजाईआ। जिन्हां खादे खल्लां लाह के कट्टे, कट्टड आपणा हुक्म सुणाईआ। उह धर्म दवारे तों अग्गे कोई ना टप्पे, चुरासी विच्च दए भवाईआ। क्यों पुरख अकाल दीन दयाल ने हुक्म नाल पुठे करा दिते पप्पे, पूरन ब्रह्म ना कोई दृढ़ाईआ। जिन्हां चिर भगत बणन ना पक्के, ओनां चिर जगत विच्च सन्त साध सूफी फकीर दरगह दी मंजल चढ़न कोई ना पाईआ। हुण कोई सतिगुरु उह नहीं जिहनूं खरीद लओगे नाल टके, माया वाला लालच जगत वर्खाईआ। हुण गरीबां दे दाइरे विच्च गिआ टप्पे, मायाधारी सके ना कोई बाहर कछुआईआ। उन्हां दे अन्दर वसे, जिन्हां दा गोबिन्द इकको माहीआ। उह आपणे वेले वक्त नूं तक्के, कन्छी बैठा धुरदरगाहीआ। जो शब्द संदेशा निरगुण धार दिता नानक तपे, सचरण्ड सच सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, धुर दा हुक्म इकक वरताईआ।

ईसा कहे मैं तक्कया अगम्म नजारा, नजरीआ लिआ बदलाईआ। जिस वेले मेरा होणा कनारा, अन्तम दए गवाहीआ। उस वेले प्रगट होवे एकँकारा, परवरदिगारा नूर इल्लाहीआ। जिस दा हुक्म वरते विच्च संसारा, ना कोई मेटे मेट मिटाईआ। सभ ने बन्दना डण्डावत करनी निमस्कारा, सजद्यां विच्च सीस झुकाईआ। उस दा आत्मा परमात्मा दा होणा इकक जैकारा, आपणा इकल्ला नाम ना किसे जपाईआ। मेरा निकका जेहा इशारा, जो प्रभ ने सैनत दिती लगाईआ। जिस वेले गोबिन्द आया दोबारा, दुहरा खेल खिलाईआ। उहदा सम्बल होणा साढे तिन्ह हथ्थ दा मुनारा, मुनी रिषी समझ कोई ना पाईआ। उहदा समरस्या वाला छब्बी पोह दा होणा दिहाढ़ा, तिउहार जगत नाल रलाईआ। सताई पोह नूं आपणी खुशीआं वाली सुणनी वारा, भगतां सिफत विच्च सालाहीआ। पूरन जोत दा पूरन प्रकाश होया एह वी खेल अपारा, अपरम्पर रंग रंगाईआ। अर्श फर्श दए अधारा, मेहर नजर इकक उठाईआ। जन भगतां बख्खे प्यारा, मुहब्बत आपणे नाल मिलाईआ। सभ दा लेखे लग्गा आया दिहाढ़ा, मजदूरी मुहब्बत वाली सभ दी झोली दए टिकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सच प्रेम दा बणया रहे वरतारा, देवणहार आपणी दया कमाईआ। (२७ पोह श सं ६)

प्रभ : प्रभ पूरन समरथ, जिस सर्ब आकारय। प्रभ पूरन समरथ, जिस आपणा आप उपा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, जोत निरञ्जन नाउँ निरँकार रखा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, तीन लोक समा रिहा। प्रभ पूरन समरथ, किसे आदि अन्त ना पा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, खण्ड ब्रह्मण्ड प्रभ जोत जगा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, पताल बाशक सेज सुहा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, कुदरत रूप सृष्ट उपा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, ईशर कर आकार ब्रह्मा रूप प्रगटा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, हो प्रतक्रव मुख चार लगा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, वेद चार प्रभ जस गा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, आप एक अनेक रंग समा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, लक्रव चुरासी जीव उपा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, बेमुखां तों मुख छुपा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, गुरमुखां कर ध्यान विच्चों पा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, दे जोत अधार दीपक जोत जगा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, अमृत बूंद अपार झिरना निझरों आप झिरा

लिआ। प्रभ पूरन समरथ, भगत गुर भेत मुका लिआ। प्रभ पूरन समरथ, जोत प्रभ जोत मिला लिआ। प्रभ पूरन समरथ, दे दरस प्रभ भगत निहालिआ। प्रभ पूरन समरथ, जुग जुग भेस वटा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, सतिजुग हो मेहरवान गरीबां नूं गले लगा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, त्रेता प्रगट राम भीलणी भोग लगा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, नीचों ऊँच ऊँचों नीच बहा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, सिला छुहाए चरन अहलिआ बबाण बिठा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, कर के कर्म विचार बंस रावण गालिआ। प्रभ पूरन समरथ, दे के ब्रह्म ज्ञान बालमीक समझा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, दे सरखीआं दान जामा द्वापर उलटा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, प्रगट जोत अपार कृष्ण नाम रखा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, कर के खेल अपार बिन्दराबन भाग लगा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, कीते चोहल अनेक सरखीआं खेल रखा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, दिते भगत तार, जिन रसना गा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, सुदामा दलिद्दरी दिता तार, तन्दल भोग लगा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, छडु दर्योधन घर बिदर बिसराम भोजन भोग लगा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, दरोपती दिती तार मुकन्द मनोहर लखमी नरायण धिआ लिआ। प्रभ पूरन समरथ, अरजन दे ज्ञान हँकार गवा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, दिता भगत तार गीता अठारां ध्याए सुणा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, करनहार वैराट रूप वटा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, मैं हां आप अकथ्थ तेरा नाम वड्डिआ लिआ। प्रभ पूरन समरथ, कीती सृष्ट सभ भथ्थ थोड़ा भेत रखा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, कृष्ण भगवान हो समरथ, द्वापर खतम करा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग कर्म विचार, अथरवण वेद सिखा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, इस नूं दिती हार ईशर नाउँ रखा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, दे जोत आधार ईसा मूसा मुहम्मद उपा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, दिती मति विभचार भगतां उलटां पन्थ चला लिआ। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग आई हार मालक दो बणा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, होए पाप अपार, नानक जोत जगा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, सेवा कर अपार अञ्जण जोत जगा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, अमरदास निथावां अवसथा बिरध प्रभ पा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, होई किरपा अपार दास राम सोढी बंस चला लिआ। प्रभ पूरन समरथ, कर किरपा अपार अरजन दरस दिखा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, हरिगोबिन्द भए अवतार सिर छत्तर झुला लिआ। प्रभ पूरन समरथ, हरि राए नाम दवाए घर शाह नाम दवा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, हरिकृष्ण जगत उधार बाल उमर विच्च जोत मिला लिआ। प्रभ पूरन समरथ, गुर तेगबहादर हो ब्रह्म विचार ईशर धिआ लिआ। प्रभ पूरन समरथ, होए जगत विचार मकरवण जहाज तरा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, प्रगट दसवीं जोत नाम गोबिन्द रखा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, कर खेल अपार आपणा आप वरवा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, प्रभ ना पाए सार अन्त अन्त समा लिआ। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग कर्म विचार प्रगटे शेर सिंघ निरंकारया। प्रभ पूरन समरथ, ऐसी दिती हार दुष्टां आण संघारया। प्रभ पूरन समरथ, दे के ब्रह्म ज्ञान गुरसिखां पार उतारया। प्रभ पूरन समरथ, गुर पूरे हो मेहरवान सिखां सिर हत्थ टिका लिआ। प्रभ पूरन समरथ, महाराज शेर सिंघ आप समरथ जामा घनकपुरी विच्च पा लिआ। (५ जेठ २००७ बि)

प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग जोत प्रगटावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग झूठी देह विच्च

जोत जगावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग कर जोत प्रकाश अन्धेर मिटावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग आपणा भेद ना किसे बतावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग गगन पाताल मात रहावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग तीन लोक जोत जगावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग खाणी बाणी विच्च समावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग जोत निरञ्जण विच्च देह जगावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग आण निहकलंक अखवावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग जुगो जुग जोत प्रगटावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग धरनी धर ईशर नर सिंघ नरायण अखवावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग मुकन्द मनोहर प्रभ नजरी आवे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग सुंदर कुण्डल कँवल नैण दरसावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग मुकट बैण सिर टिकावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग झूठे धंदे जगत भुलावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग साध संगत विच्च समावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग नैण मुधार जगत जोत जगावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग छड बैकुण्ठ विच्च मात दे आवे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग आप इक्क रंग इक्क समावे। प्रभ पूरन समरथ, अन्त काल कल आप करावे। प्रभ पूरन समरथ, आपणी महिंमा आप जणावे। प्रभ पूरन समरथ, दीना नाथ भय भंजन अखवावे। प्रभ पूरन समरथ, दीना नाथ आपणा भेत खुलावे। प्रभ पूरन समरथ, कलिजुग प्रगासिआ, महाराज शेर सिंघ सर्ब दूख मिटावे। प्रभ पूरन समरथ, जगत दीना नाथ अखवावे। प्रभ पूरन समरथ, कलू काल प्रभ आप मिटावे। प्रभ पूरन समरथ, गुरमुखां गुर हरि रंग चढावे। प्रभ पूरन समरथ, भगत जनां हरि माहि समावे। प्रभ पूरन समरथ, आत्म जोत विच्च जीव जगावे। प्रभ पूरन समरथ, हर जीव प्रभ सदा समावे। प्रभ पूरन समरथ, जुगो जुग प्रभ खेल रचावे। सतिजुग भइओ मेहरवान, सति सति कल वरतावे। प्रभ पूरन समरथ, त्रेता भइओ राम नाम सृष्ट चलावे। असुर सँघार कृष्ण मुरार दिता भगत उधार, गीता ज्ञान लिखावे। कलिजुग महाराज शेर सिंघ जोत प्रगटावे, सोहँ शब्द चलावे। सोहँ होए उजिआरा, बाकी सभ नष्ट हो जावे। (२ भादरों २००७ बि)

प्रभ का रूप ना रंग, ना किसे जाणया। प्रभ का रूप ना रंग, जोत सरूप तीन लोक रहानया। प्रभ का रूप ना रंग, कलिजुग मथे जिउँ मथण मधाणया। प्रभ का रूप ना रंग, जोत सरूप निहकलंक अखवानया। (३ अंसू २००७ बि)

प्रभ दर्शन सर्ब सुख पाए। प्रभ दर्शन मन दी मैल गवाए। प्रभ दर्शन जीव जंत तराए। प्रभ दर्शन विच्च नरक ना जाए। प्रभ दर्शन गुर पुरी सिधाए। प्रभ दर्शन मन धीर धराए। प्रभ दर्शन यत सति रह जाए। प्रभ दर्शन काम क्रोध ना सताए। प्रभ दर्शन लोभ हँकार गवाए। प्रभ दर्शन सच सुच्च वरताए। प्रभ दर्शन जम काल ना खाए। प्रभ दर्शन गुर सेव कमाए। प्रभ दर्शन मदि मास तजाए। प्रभ दर्शन चरन कँवल समाए। प्रभ दर्शन वांग चन्दन महकाए। प्रभ दर्शन अचरज विच्च अचरज मिलाए। प्रभ दर्शन विस्मादे विस्माद समाए। प्रभ दर्शन घर साचा पाए। प्रभ दर्शन फिर जगत ना आए। प्रभ दर्शन जोती जोत समाए। प्रभ दर्शन सोहँ शब्द पाए। प्रभ दर्शन महाराज शेर सिंघ चरनीं लाए। (२१ विसारख २००७ बि)

महाराज शेर सिंघ पूरन भगवान तीन लोक एक समान। महाराज शेर सिंघ पूरन भगवान खण्ड ब्रह्मण्ड जोत जगाण। महाराज शेर सिंघ पूरन भगवान निहकलंक बलवान। महाराज शेर सिंघ पूरन भगवान भगत बख्शान। महाराज शेर सिंघ पूरन भगवान, भगत भगवन् त दोए एक समान। बिन भगत गुर दर ना पाण। बिन दर गुर बूझा ना बुझाण। बिन बूझे गुर दरस ना पाण। बिन दरस ना जोत समाण। बिन जोत ना देह धराण। बिन देह ना प्रभ को पाण। महाराज शेर सिंघ सर्ब गुण गाण। (५ जेठ २००७ बि)

महाराज शेर सिंघ पूरन परमेश्वर, जोत सरूप हो निहकलंक अखवाया। (३ अस्सू २००७ बि)

पंचम जेठ : जेठ पंचम प्रभ जग आया, गुरसिखां मन वज्जी वधाई। जेठ पंचम प्रभ जोत जगाया, अज्ञान अन्धेर नष्ट हो जाई। पंचम जेठ प्रभ जोत धराया, घनकपुरी गुर भाग लगाया। जेठ पंचम प्रभ देह धारे, महाराज शेर सिंघ नाम रखाया। जेठ पंचम होवे वडभागी, मिल सर्वीआं मंगल गाया। जेठ पंचम दिन वडभागी, गुण निधान घर दरस दरसाया। जेठ पंचम होवे वडभागी, गुरमुखां घर परमेश्वर पाया। जेठ पंचम होवे वडभागी, प्रगट भए निरँकार जगत ते पाई माया। जेठ पंचम होवे वडभागी, सद मेहरवान आपणा आप उपाया। जेठ पंचम होवे वडभागी, राम रमईआ प्रभ बणत बणाया। जेठ पंचम होवे वडभागी, कृष्ण घनईआ देह पलटाया। जेठ पंचम होवे वडभागी, महाराज शेर सिंघ जन्म उपाया। जेठ पंचम होवे वडभागी, निहकलंक अवतार प्रगटाया। पंचम जेठ होवे वडभागी, कलिजुग जन्म प्रभ पाया। पंचम जेठ होवे वडभागी, ईशर जोत जगत जलाया। पंचम जेठ होवे वडभागी, जामा धार नर सिंघ प्रभ आया। पंचम जेठ होवे वडभागी, देवी देवते हरि हरि मंगल गाया। पंचम जेठ होवे वडभागी, मन तन सीतल भगत कराया। पंचम जेठ होवे वडभागी, जोत लड़िंदे प्रभ गुर दरस दिखाया। पंचम जेठ होवे वडभागी, महाराज शेर सिंघ जन्म उपाया। (४ जेठ २००७)

पंचम जेठ मात वज्जी वधाई, आया अचुत पारब्रह्म निहतारे। खेल कीआ अत नयारा, देवे दरस सन्तन रैणारे। करे दरस सन्त निरालम, अमृत झिरना निझर झिलारे। कँवल बूंद मिल खेल खिलाया, खोलु कपाट दे प्रभ दसम दवारे। प्रगटे अविनाश सन्तन कीना दास, देवे दरस जिउँ कृष्ण मुरारे। मनी सिंघ शाबास, जो चल आया प्रभ दरबारे। कर दरस मन होए तृप्तास, खब्बा चरन कँवल प्रभ झाड़े। नेत्र नीर प्रभ सोमा, प्रभ मिल्या अगम्म अपारे। भूरी काली मिल्या कलधारी, सोहँ शब्द चले गुंजारे। नैणी पेख्या सच्चा सतिगुर, सच कर वेख्या रसना बोले हउ वारे वारे। मंगे दान रक्खो सरनाई, बिरध अवसथा ढह पिआ दवारे। बाल सरूप बाल तेरी लीला, मैं अनभोल तेरे शब्द बुलारे। मैं कुछ ना जाणा, तेरा रूप ना पछाणा, रंग रंग रंग करे करतारे। दर्शन पाया मन तृप्त कराया, रसना उच्चरे महाराज शेर सिंघ निरँकारे निरँकारे। सन्तन आया सचखण्ड दवारे। दीनी दात प्रभ अपर अपारे। शब्द चलाए सदा धुनकार, माणे रंग सच शाहो भतार। कलम चलाए करे सृष्ट मार। पूरा सतिगुर सद सद रसन उच्चार। मैं मुग्ध अंजाण तूं प्रभ देवे तार।

महाराज शेर सिंघ दर तेरा पाया, बोले मनी सिंघ मुखों बार बार बार। दर पाया बण दरवेस मैं। दर तेरा साचा, जोत सरूप जोत परवेश में। सोहँ शब्द तेरी धुनकार, चले देस देस में। महाराज शेर सिंघ तेरा सच दरबार, वेरां मैं फकीरी भेस में। चरन संग रक्ख प्यार, दोए जोड़ करां आदेस मैं। (१ माघ २००७ बि)

पुरख अकाल किहा मेरा खेल अगम्मा खास, खालस दिआं जणाईआ। सतिगुर शब्द करना विश्वास, विशा अवर ना कोई दृढ़ाईआ। अन्त शेर सिंघ दा सरीर होणा नास, लोकमात रहण ना पाईआ। मेरा नूर होवे प्रकाश, नूर नुराना डगमगाईआ। जिस नूं झुकणे पृथ्मी अकाश, गगन गगनंतर सीस झुकाईआ। उस दा भेत खोलां खास, खालस आप समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा पर्दा आप खुलाईआ।

पुरख अकाल किहा सतिगुर शब्द कर लै गौर, ध्यान विच्च ध्यान रखाईआ। मेरा खेल होणा अवर का और, औरत मर्द समझे कोई ना राईआ। जिस दीन दुनी दा बदलणा दौर, दोहरी आपणी कल प्रगटाईआ। शब्दी धार जोत दा मोड़, अगम्म आपणा रंग रंगाईआ। जिस नूं कहन्दे ब्राह्मण गौड़, अमाम अमामा सिपत सालाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा खेल खिलाईआ।

पुरख अकाल कहे सतिगुर शब्द उह वेरव लै आपणा पत्र, पत्रका दिआं दृढ़ाईआ। बिक्रमी तक्क लै उनी सौ इकत्तर, सत्त इक्क मेल मिलाईआ। पंचम जेठ होवे नछत्र, गृह मिले वडयाईआ। सच तन होवे अगम्मा रतन, जिस दी कीमत ना कोई चुकाईआ। धरनी उत्ते चलाउणा रथन, रथवाही आप अरववाईआ। जिस सभ नूं करना मथन, मिथ्या दिसे लोकाईआ। झगड़ा मेटणा रटन, रट्टा रहे ना राईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दी करनी कार कमाईआ।

पुरख अकाल कहे बिक्रमी उनी सौ इकत्तर तक्क (ईसवी) उनी सौ चौदां, सच्ची वज्जी वधाईआ। तन वजूद सरीर आया गाउँदा, तूं मेरा मैं तेरा राग अलाईआ। जिस नाम वडिआया आपणी मां दा, बिशन कौर जणेंदी माईआ। पाल सिंघ दी गोद सुहाउँदा, सोहणा रंग रंगाईआ। हरि कौर दी यद नूं भाग लगाउँदा, सिंघ हीरा नाल तराईआ। आत्म सिंघ सुंदर सिंघ नाल वडिआया, जीवण सिंघ नाल तराईआ। बंतो तेजो नूर रुशनाया, सोहणा खेल खिलाईआ। नौं वार अक्खां मीट के बन्द कराया, नौं वार फेर खुलाईआ। नौं वार रो के हाल सुणाया, साहिब तेरी सरनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, धुर हुक्म इक्क वरताईआ।

सतिगुर शब्द कहे मैं तकक्या जगत शरीर, तन माटी वेरव वरवाईआ। जिस नूं डण्डावत कीती कबीर, निउँ निउँ सीस झुकाईआ। पैगम्बरां किहा दस्तगीर, दस्त दस्त नाल रखाईआ। अवतार कहण बेनजीर, तन वजूद दिता बणाईआ। गुरुओं किहा अमृत ठांडा सीर, झिरना अगम्म झिराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, धुर वड्हा वड वडयाईआ।

सतिगुर शब्द किहा जन्मया पूत पंज तत्त, घर वज्जी वधाईआ। झगड़ा मिटया मास रत, कूड़ कुड़िआरा डेरा ढाईआ। अन्तर उपजी धर्म मत, नाम सति जणाईआ। तेरा मालक परमेश्वर पति, परम पुरख अखवाईआ। जिस अन्तर सद जाणा वस, गृह आपणा डेरा लाईआ। मैं खुशी मनाउणी हस्स हस्स, खुशी नाल हाल सुणाईआ। घरदयां पूरन तेरा नाम लैणा रकरव, पूरन जोत विच्च समाईआ। सतिगुर शब्द ना होवे वकरव, सम्बल सोभा पाईआ। जिस दा इकको होणा हट्ट, हटवाणा इकक अखवाईआ। गुर अवतार पैगम्बर आउण नट्ट, भज्जण वाहो दाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा रंग आप रंगाईआ। (५ जेठ श सं द)

पंज वार : कलिजुग अन्तम जुड़या जोड़, पूरब लहणा झोली पाईआ। एका मार्ग इकक वरवाया, साची सिख्या सिरव समझाईआ। सोहँ ढोला साचा गाया, जगत विचोला बणया माहीआ। आपणा चोला आप बदलाया, गुरमुखां चोली रंग रंगाईआ। हौली हौली खेल खिलाया, सोलां साल मुख छुपाईआ। सम्मत सोलां रौला पाया, प्रगट होया निहकलंक चार कुण्ठ वज्जी वधाईआ। आपणा पर्दा उहला लाहया, निरगुण जोत करे रुशनाईआ। गुरसिरव कल सोलां आप जणाया, जो जन हुक्मे हुक्म चलाईआ। लकरव चुरासी गोला दर दुरकाया, दर दवार रहण ना पाईआ। पिछला कौल आप निभाया, गुर गोबिन्द नाल रलाईआ। सिंघ सिंघ हरि वेस वटाया, शेर शेर लड़ाईआ। दस दस्मेश नाउँ धराया, नाम रवण्डा इकक चमकाईआ। जगत विछोड़ा दए कटाया, आप आपणी गोद उठाईआ। हिरदा सोध जिस जन पंज वार सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान रसना गाया, कोटन कोट जन्मां पाप रहे मिटाईआ। सुधा सर सच थाया, साचा अमृत सीर एका मुख चवाईआ। आपणा भेव गुझा आप खुलाया, दूजा दर ना कोई वडयाईआ। तीजा नैण नेत्र आप खुलाया, लोचण वेरवे बेपरवाहीआ। चौथे पद आप समाया, चौथे घर वज्जी वधाईआ। वाह वाह पंचम सतिगुर पाया, विछड़ कदे ना जाईआ। कलिजुग अन्तम मेल मिलाया, हरिसंगत वड वडयाईआ। सम्मत सोलां हाढ़ सतारां तेल चढ़ाया, साचा सगन मनाईआ। साचा खेड़ा इकक वसाया, हरि संगत वसी चाई चाईआ। नौं दवारे बेड़ा , दसम दवारे मेला मिल्या सच्चे शहनशाहीआ। चौथे जुग गेड़ा आप दवाया, गुरमुखां कह्वे लकरव चुरासी फाहीआ। नौं रवण्ड पृथमी झेड़ा आपे पाया, छेड़ां छेड़े थाउँ थाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, आप आपणी कल वरताईआ। (१७ हाढ़ २०१६ बि)

राह सुखाला सतिगुर दीना, दीनन उत्ते दया कमाईआ। पंज वार रसना मुख जिस जन चीना, पंच विकारा रहे ना राईआ। काया चोली रंग चाढ़े भीन्ना, भिन्नड़ी रैण दए वडयाईआ। गुरसिरवां करे ठांडा सीना, अमृत मेघ बूंद स्वांती मुख चवाईआ। लेखा चुकाए जिउँ जल मीना, पुरख अबिनाशी वड वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा मार्ग आपे रिहा चलाईआ। (२६ पोह २०१७ बि)

धार धार, नौं नौं चार चार वडयाईआ। त्रे त्रे दए सहार, खेल खेल बेपरवाहीआ। सोलां

सोलां कर प्यार, साचा सोहला आप जणाईआ। हौला करे गुरसिखां भार, सिर आपणे भार उठाईआ। सिंघ जगदीश करे पुकार, उच्ची कूक कूक सुणाईआ। मनजीता वाजां रिहा मार, मन जितो मेरे भाईआ। सवरन सिंघ रिहा शिंगार, नेत्र राह तकाईआ। गुरदयाल लाल करे प्यार, गुरसिखां रिहा समझाईआ। पुरख अबिनाशी करे सच प्यार, साचा मार्ग लिआ लाईआ। मैं ढाई कर्म धरती दिती आपणी वार, अन्तम ढाई मुद्दी राख मेरी लेखे पाईआ। जगदीश मनजीत नाल रल के करे विहार, नीहां थल्ले दए दबाईआ। उत्ते उसरे इक्क दवार, गरीब निमाणयां गले लगाईआ। जो इक्क वेर आ के करे निमस्कार, मात गरभ फेर ना आईआ। जो पंज वार बोले जैकार, सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान दी जै, तिस जम ना सके मार, लाडी मौत ना करे कुडमाईआ। जिस दर्शन दए दिरवाल, नैणां नाल मिलाईआ। सो शाह बणे कंगाल, आपणा खजाना आपणी हत्थीं रिहा लुटाईआ। वेरवो लोकाई होई बेहाल, चारों कुण्ट पए दुहाईआ। सभ दे सिर ते कूके काल, मात नगारा रिहा वजाईआ। गोबिन्द सुणे मुरीदां हाल, हाल मरीदां आप सुणाईआ। आओ सत्थर वेरवो यार, बैठा आपणी सेज विछाईआ। जिस दी करदे रहे भाल, चारों कुण्ट फेरा पाईआ। जिस अमृत दिता प्याल, सो चल के आया माहीआ। जिस दी लग्नी निभे नाल, तोड़ ना सके कोई राईआ। किसे दे अगे जा के क्यों करदा कोई सवाल, देवणहार इक्क अखवाईआ। लेखा जाणे शाह कंगाल, सभ दी सफा रिहा उठाईआ। दिन दिहाढे लुट्ठी जाए माल, पहरेदार ना कोई बहाईआ। फिर मेरी करनी सभ ने भाल, मैं बहणा मुख छुपाईआ। जिउँ गुर गुरसिख लै लै नाल, तिस गोदी लवां उठाईआ। एका दस्सां राह सुखाल, बहत्तर नाड़ी मेटे शाहीआ। सच महल्ल उत्ते बैठे आप करतार, दूर दुराडे गुरसिख वेरवे चाई चाईआ। छत्ती जुग दे विछड़यां नूं गल विच्च पावे हार, गुर नानक नाल मिलाईआ। गोबिन्द अगे हो हो करे प्यार, गलवकड़ी साची पाईआ। गुरसिखां दी धूढ़ी आपणे मस्तक लाए छार, विष्ण ब्रह्मा शिव खाक मिलाईआ। सतिजुग करे सच विहार, ब्रह्मण्ड रवण्ड वज्जे वधाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां राह तकाईआ। (१ कर्तक २०१८ बि)

हरि संगत रसना जै जैकार, जै जैकारा आप कराईआ। जोड़ी जुड़े विच्च संसार, जोड़नहारा आप जुडाईआ। साची घोड़ी शब्द चाढ़, आवण जावण पन्ध मुकाईआ। आत्म परमात्म इक्क प्यार, सच आधार इक्क रखाईआ। सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, पंज वार बोले जैकार, जै जैकार करे लोकाईआ। (२६ जेठ २०१८ बि)

लाल भूशन लछमी धार, निरगुण आप जणाईआ। भगतां कर सच प्यार, पर्दा इक्क वरवाईआ। वेरवो दरोपद आई रोवे जारो जार, बेपरवाह बेअन्त तेरी शहनशाहीआ। सतिजुग करे की की कार, करते करनी मात कमाईआ। जिस पंज वार तेरे नाउँ लाई जैकार, तिस सचरवण्ड लैके जावे चाई चाईआ। दरोपत कहे मैं अजे ना होई पार, मेरा लेखा मुक्क ना सकक्या राईआ। कृष्ण कह के गिआ विच्च संसार, त्रिलोकी विच्च मेरी शरनाईआ। अगे मेल पुरख अकाल, जिउँ भावे लए मिलाईआ। कलिजुग बैठी रही बेहाल, मेरी सार किसे ना पाईआ।

मैं वेरव के आई रंग लाल, लाल रंग कवण रिहा रंगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणी करनी रिहा जणाईआ। (९ चेत २०२० बि)

अमृत वेले तेरा मार्ग सौखा, सो पुरख निरञ्जन आप जणाईआ। अग्गे लेखा चुके औरवा, औरवी घड़ी ना कोई रखाईआ। दीन दयाल स्वामी आपे पहुंचा, तेरी आसा पूर वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, नाम जपण दी साची रीती, इकको वार दरसाईआ।

अमृत वेले हरि भगत उठौणा, देवणहार वडयाईआ। पंज वार नाम जपौणा, पंच परपंच मिटाईआ। हरि मन्दर हरि आप सुहौणा, सच सिंधासण डेरा लाईआ। निज नेत्र जन दर्शन पौणा, पर्दा दए उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची सिख्या इकक दृढ़ाईआ।

पंज वार शब्द जैकार, जै जैकार कराईआ। गुरमुख नेत्र सके ना कोई उघाड़, नैण अकरव बन्द कराईआ। अन्तर आत्म करे प्यार, लिव इकको इकक लगाईआ। चरन धूढ़ी मंगे छार, मस्तक टिकका चरन कँवल लगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा भेव दए जणाईआ।

गुरमुख नेत्र कदे ना खोले, हरि साचा सच जणाइंदा। पंज जैकारा रसना बोले, धुर दी धार बंधाइंदा। अन्दर नजरी आए जो बैठा ओहले, पर्दा आप उठाइंदा। उलटा करे नाभ कँवले, अमृत धार वहाइंदा। सुरती शब्दी आपे मौले, हरि मौला कार कमाइंदा। जन भगतां भार करे हौले, सिर आपणे भार उठाइंदा। लेरवे लाए उपर आए धौले, धरनी धरत धवल भगतां नाल सुहाइंदा। सभ दे पूरे करे कौले, पिछली कीती याद कराइंदा। जिस दे गुर अवतार पीर पैगम्बर पौंदे गए रौले, खाणी बाणी नाद सुणाइंदा। सो साहिब सतिगुर दीन दयाल अगम्म ठाकर निरगुण बोले, निरवैर राह चलाइंदा। सच दुआरा इकको खोले, दर दरवाजे बणत बणाइंदा। गुर अवतार पीर पैगम्बर अन्त चढ़ाए आपणे डोले, फड़ बाहों अन्दर लँधाइंदा। अमृत वेला गाइण सोहले, सो पुरख निरञ्जन खुशी मनाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणी कार कमाइंदा।

अमृत वेला सोहणा लग्गा, सारे रहे जस गाईआ। श्री भगवान सूरा सर्बगगा, शहनशाह इकको नजरी आईआ। दो जहानां दे के सद्बा, दर आपणे लए बहाईआ। प्रेम प्यार अन्दर मधा, मसती आपणे नाम चढ़ाईआ। सच प्रीती अन्दर बज्जा, करे खेल सच्चा शहनशाहीआ। सच सिंधासण बह के सजा, तरखत निवासी डेरा लाईआ। जन भगतां सेवा कर अजे ना रज्जा, आपणी आशा होर वधाईआ। सदा फिरे सज्जा रवब्बा, अग्गा पिच्छा वेरव वरवाईआ। करे खेल बुद्धा नद्धा, रूप रंग नजर किसे ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, अमृत वेले दए वड्डिआईआ।

अमृत वेले तेरा वेला सोहणा, प्रभ सोहणी रुत सुहाईआ। जन भगतां जोगा होणा, दूसर मिले ना कोई वडयाईआ। गुरमुखां चुकके रोणा धोणा, नेत्र नैण नीर ना कोई वहाईआ। अमृत फल इकको बोणा, शब्द किआरी आप महकाईआ। सोवत जागत पंज वार हरि का नाम गौणा, भुल्ल कदे ना जाईआ। आत्म सेजा पलंघ विछौणा, सेज सुहञ्जणी सोभा पाईआ।

कमलापाती घर चल के औणा, आदि निरञ्जन सच्चा शहनशाहीआ। दीआ बाती इकंक जगौणा, तेल वट्ठी ना कोई पाईआ। गुरमती बह बह कन्त मनौणा, घर साचे वज्जे वधाईआ। चरन कँवल ध्यान रखौणा, चरन चरनोदक मुख चवाईआ। हउमे हंगता बुरज ढौणा, निवण सो अकरवर करे पढ़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहार नाम वडयाईआ। (१६ चेत २०२० बि)

गुरमुखो खेल करे निरँकारा, निरगुण आपणी दया कमाइंदा। पैहलों कीआ सच विहारा, विवहारी धार वरवाइंदा। गुरमुख बणा के लाड़ा, आप आपणे नाल परनाइंदा। अन्दर लै के आया परवरदिगारा, बेपरवाह बेपरवाही विच्च समाइंदा। पिछ्छे संगत आई वारो वारा, घर साजण आप सुहाइंदा। रल के सभ ने बोलया इकको नाअरा, सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, ढोला गाइंदा। पुरख अकाल सांझा यारा, दूजी वंड ना कोई वंडाइंदा। रल मिल खुशीओं मनाए कन्त भतारा, सेज सुहञ्जणी सोभा पाइंदा। अग्गे सचरवण्ड दा झूठा देवे ना किसे लारा, फङ्ग बांहों पार लँघाइंदा। कोई लभ्मण ना जाए विच्च जंगल जूह उजाड़ पहाड़ा, उच्चे टिल्ले परबत गुरमुख गुरसिरख ना कोई भवाइंदा। गुरसिरख कोई ना ठरे पाणी ठंडे ठारा, अगनी हवन ना कोई जलाइंदा। आपणी किरपा करे आप करतारा, फङ्ग बांहों पार कराइंदा। जो जन पंज वार लाए नाम जैकारा, जै जैकार इकक समझाइंदा। सो वसे सचरवण्ड दुआरा, विष्ण ब्रह्मा शिव निउँ निउँ सीस झुकाइंदा। पुरख अबिनाशी नौं दुआरे खड़ा हो के देवे पहरा, कूड़ी क्रिया बाहर कढाइंदा। अन्दर सद्वे आ गुरमुख मेरे यारा, तुध बिन मेरा मन्दर ना सोभा पाइंदा। सचरवण्ड बणया रहे नाकारा, बिन भगतां मेल ना कोई जणाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सरसे डुब्बे पार कराइंदा। सरसे डुब्बे उठी धार, हरि गोबिन्द वेरव वरवाईआ। (१७ हाढ़ २०२० बि)

आपणा लेरवा कोई ना जाणे पत्र, वरका सके ना कोई उलटाईआ। जिस ने लेरवा लिरवया नाल अकरवर, सो बिन अकरवरां दए गवाहीआ। जिस दा खेल पाणी टिल्ले परबत पथर, वण तिण रूप समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहरवान मेहरवान मेहरवान हो के दया कमाईआ।

चक्कर विच्च रिहा भौं, चारों कुण्ट फेरा पाईआ। सुख दी नींद ना सके सौं, शांती नजर कोई ना आईआ। हल्ल होया ना कोई गौं, आसा मनसा विच्च टिकाईआ। जगत वसेरा जिउँ सुंजें घर काँूँ, मुख चोंच रिहा कुरलाईआ। जिनां चिर सतिगुर पूरा ना पकड़े बाहों, फङ्ग बाहों ना गले लगाईआ। ओनां चिर ना खतरा जाए ना भौं, भयानक बैठे ना मुख छुपाईआ। पंज वार सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान दी जै कहु, कहंदयां मन वासना देवे डेरा ढाहीआ। (२० माघ २०२० बि)

सतिगुर मिल्या धुर दा गुणीआ, गुणवन्ता नजरी आइंदा। जिस दी बाणी अगम्म सुणीआ, सरोत आपणी इकक समझाइंदा। जिस दी किरपा नाल पिछली छुट्ठी दुनियां, दुनियां विच्चों

ਦੀਨ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਆਪਣਾ ਇਕਕ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਏਹ ਸਾਰਗ ਹਤਥ ਨਾ ਆਯਾ ਰਿਖੀਆਂ ਮੁਨੀਆਂ, ਸਾਧ ਸੱਤ ਸਬੰਦ ਕੁਰਲਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਧਾ ਕੁਲ੍ਲੀਆ, ਢਟ੍ਠਾ ਕੁਲਲਾ ਵੇਖ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਅਨਦਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆ ਪੰਜ ਵਾਰ ਹਿਲੀਆਂ ਬੁਲ੍ਲੀਆਂ, ਬੁਲੈ ਨਾਲੋਂ ਅਗਲਾ ਰਾਹ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਜੋ ਸਰਖੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਭੁਲ੍ਲੀਆਂ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਭੁਲਿਆਂ ਸਾਰਗ ਪਾਇੰਦਾ। ਉਹ ਦੋ ਜਹਾਨ ਸਚ ਫਲਵਾੜੀ ਅਨਦਰ ਫੁਲ੍ਲੀਆਂ, ਪਤ ਭਾਲੀ ਆਪ ਮਹਕਾਇੰਦਾ। ਧਰਮ ਤਰਾਜੂ ਕੰਡੇ ਤੁਲੀਆਂ, ਤੋਲਣਹਾਰਾ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਲੋਕਮਾਤ ਲਕਖ ਚੁਕਾਈ ਵਿਚਚ ਨਾ ਰੁਲੀਆਂ, ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਫਾਂਦ ਕਟਾਇੰਦਾ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਛੁਝੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਖੁਲ੍ਲੀਆਂ, ਘਰ ਮਨਦਰ ਇਕਕ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਰਫ਼ਹਾਂ ਉਹ ਅਨਮੁਲੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਇੰਦਾ। (੧੬ ਜੇਠ ੨੦੨੧ ਬਿ)

ਚਨਦ ਕਹੈ ਮੈਂ ਵੇਰਵੇ ਗੌਂਦੇ ਰੈਣ, ਰਾਤੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਟ ਚਢ੍ਹਾਂਦੇ, ਮਾਣ ਮੋਹ ਮਿਟਾਈਆ। ਸੂਲਾਂ ਕਾਂਡਿਆਂ ਸੇਜ ਹੱਡੌਂਦੇ, ਸੋਹਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਉਠ ਉਠ ਰਾਹ ਤਕਾਂਦੇ, ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਬਿਗਸਾਈਆ। ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪੌਂਦੇ, ਮਸ਼ਤਕ ਟਿਕਕਾ ਧੂਢੀ ਖ਼ਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਜਲ ਧਾਰਾ ਸੀਸ ਵਹੌਂਦੇ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਤਪਾਈਆ। ਤਨ ਭਬੂਤੀ ਖ਼ਾਕ ਰਮੌਂਦੇ, ਘਰ ਬਾਰ ਜਾਣ ਤਜਾਈਆ। ਜਾਂਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਭੇਰਾ ਲੌਂਦੇ, ਟਿਲਲੇ ਪਰਬਤ ਸੋਹਣਾ ਆਸਣ ਰਹੇ ਬਣਾਈਆ। ਛੁੰਧੀ ਕਾਂਦਰ ਵੱਡ ਵੱਡ ਸੁਰਖ ਲੁਕਾਂਦੇ, ਮੇਰਾ ਦਰਸ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਗਲ ਪਲ਼੍ਹੂ ਪਾ ਇਕਕ ਅਰਜੋਈ ਸੁਣੌਂਦੇ, ਆਰਜੂ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਘਲ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਤੈਨੂੰ ਦਰ ਮਾਂਗੌਂਦੇ, ਸਵਾ ਦੇਵਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਤਨ ਪਿੰਜਰ ਲਕਡੀ ਵਾਂਗ ਸੁਕਾਂਦੇ, ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਹਾਡੀ ਭੇਟ ਚਢਾਈਆ। ਕੋਟਾਂ ਵਿਚਚੋਂ ਥੋੜੇ ਫਿਰ ਵੀ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਪੌਂਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਪਰ ਤੇਰੀ ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਬੇਨਜੀਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਖ ਮੋਹੇ ਆਈ ਹੈਰਾਨੀ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪੰਜ ਵਾਰ ਗੌਂਦੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਤੇਰਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨੌਂਦੇ, ਸਾਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਵਰਖੌਣਾ ਇਕਕ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। (੨੫ ਹਾਡ ੨੦੨੧ ਬਿ)

ਵੇਰਵੇ ਓਧਰਾਂ ਨੌ ਖਣਡ ਵਿਚਚੋਂ ਇਕਕ ਸ਼ਬਦੀ ਆਈ ਆਵਾਜ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਰਹੀ ਜਣਾਈਆ। ਗਿਆਰਾਂ ਲਕਖ ਤੇਰਾ ਸੁਹਤਾਜ, ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਸਚ ਕਮਾਈਆ। ਅਗੇ ਖੋਲ ਦੇ ਥੋੜਾ ਰਾਜ, ਪਰਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦਸ਼ ਦੇ ਜਾਚ, ਧਾਚਕ ਹੋ ਕੇ ਲਾਗਣ ਤੇਰੇ ਪਾਈਆ। ਘਰ ਮਨੁਆ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਮਾਸ਼, ਬਦੀ ਨੇਕੀ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਸਾਡੀ ਪੂਰੀ ਕਰਦੇ ਖਾਹਿਸ਼, ਖ਼ਵਸੂਸੀਅਤ ਆਪਣੀ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਦਵਾਰੇ ਦੀ ਪੈਂਦੀ ਵੇਰਖੀਏ ਰਾਸ, ਜਿਥੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਗਏ ਲਿਖਾਈਆ। ਅਗੇ ਤੇਰਾਂ ਸੱਤਾਂ ਦੀ ਚਲਣੀ ਸ਼ਾਖ, ਸ਼ਨਾਖਤ ਤੇਰੇ ਅੱਜਤਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਉ ਭਾਵੇ ਤਿਉ ਲੈਣਾ ਰਾਖ, ਆਖਰ ਬੇਨਨਤੀ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੇ ਪਿਛੇ ਸਭ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਲਹਣਾ ਰਿਹਾ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਆ ਕੇ ਬਣ ਕੇ ਸ਼ਾਹ ਨਵਾਬ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕਡੀ ਤੇਰੇ ਸੁਹਤਾਜ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਮਾਂਗ ਮਾਂਗਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਏਹ ਨਿਰਾਲਾ ਅਨੋਖਾ ਵਰਖਰਾ ਚਲਾਯਾ ਰਿਵਾਜ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਗੁਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਕੋਝੇ ਕਮਲੇ ਬਿਨ ਵਿਦਾ ਬਣਾ ਕੇ ਧੁਰ ਦੇ ਸਾਧ, ਸਾਧਨਾ ਸਚੀ ਦਿਤੀ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜ ਵਾਰ ਸੋਹੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਲਿਆ ਅਰਾਧ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅਦਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਪਹਲੀ ਚੇਤ ਕਹੈ ਮੈਂ ਭਗਤਾਂ ਦੇਣ ਆਯਾ ਦਾਦ, ਜੋ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚਚੋਂ ਅੜ ਕੇ, ਮੰਜਲ

ਚੜ੍ਹ ਕੇ, ਲੜ੍ਹ ਫੜ੍ਹ ਕੇ, ਆਪਣਾ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਾਰਗ ਨਿਰਾਲਾ ਰਿਹਾ ਦਰਸਾਈਆ। (੧ ਚੇਤ ਸ਼ ਸਂ ੧)

ਪਹਲੀ ਹਾਡ ਕਹੇ ਸੁਣ ਹਾਡ ਸਤਾਰਾਂ ਧਾਰ, ਤੇਰੀ ਮਦਦ ਮਾਂਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਗਿਆ ਸਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਲਲਕਾਰ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਇਉੱਂ ਦਿਸਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਅੜ੍ਹੇ ਗਫ਼ਲਤ ਵਿਚਾਂ ਨਾ ਹੋਏ ਬੇਦਾਰ, ਸੁਤਤਾਂ ਅਕਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਕੁਛ ਫਿਰਦੇ ਜਗਤ ਵਿਹਾਰ, ਕੁਛ ਦੁਖਾਂ ਲਏ ਉਠਾਈਆ। ਕੁਛ ਮਾਂਗਣ ਬਚਵਾਂ ਪਾਰ, ਕੁਛ ਧਨ ਦੌਲਤ ਕਮਾਈਆ। ਕੋਈ ਮਾਂਗੇ ਨਾਰ ਜੋਬਨ ਸੁਟਿਆਰ, ਕੋਈ ਨਾਰ ਕਨਤ ਝੋਲੀ ਭਾਹੀਆ। ਜਾਂ ਘਰ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਵੇਖਾ ਓਥੇ ਰਖੇਲ ਅਪਾਰ ਉਸ ਦੀ ਧਾਰ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵੱਡਿਆਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਰ ਦਿਤਾ ਖੱਬਰਦਾਰ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਮੂਰਖਾ ਜਿਸ ਨੇ ਪੰਜ ਵਾਰ ਸੋਹੱਂ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਬੋਲਿਆ ਜੈਕਾਰ, ਤਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਬਾਕੀ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਮੈਂ ਰਿਹਾ ਤਾਰ, ਏਹੋ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਪਿਛਲਾ ਦੇਵਣ ਆਧਾਰ, ਕਰਜਾ ਮੂਲ ਚੁਕਾਈਆ। ਜੇ ਏਹ ਸਾਚੇ ਦਰ ਨਾ ਸੋਂਹਦੇ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਫੇਰ ਕਾਹਨੂੰ ਬਸਤਰ ਚਿਛੇ ਕਰ ਕੇ ਤਧਾਰ, ਏਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਪਹਨਾਈਆ। ਜੇਹੜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਨਿਕਲੇ ਵਿਚਾਂ ਧਾਰ, ਧਰਤੀ ਤੱਤੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਅਜ਼ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਿਚਾਂ ਵਾਰੀ ਗੁਰੂ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। (੧੭ ਹਾਡ ਸ਼ ਸਂ ੧)

ਹਾਡ ਸਤਾਰਾਂ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਸੁਣੋ ਧਾਰ, ਸਚ ਕਹਾਣੀ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਮਨ੍ਨੋ ਧੁਰ ਦਾ ਧਾਰ, ਧਰਾਨਾ ਹਕ ਲਤ ਲਗਾਈਆ। ਬੇਰੱਬਰ ਹੋ ਜਾਓ ਖੱਬਰਦਾਰ, ਸੁਤਤਾਂ ਦਿਆਂ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਇਕਕੋ ਭਗਤ ਦਵਾਰ, ਭਗਵਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕੋਈ ਇਤਿਹਾਰ, ਅਛਲ ਛਲ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਗਾਈਆ। ਸੋ ਆਧਾਰ ਚਲ ਕੇ ਵਿਚਵ ਸੰਸਾਰ, ਰੂਪ ਅਨੂਪਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਕਲਮਾ ਇਕਕੋ ਰਿਹਾ ਪਢਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਬੇੜਾ ਕਰ ਜਾਏ ਪਾਰ, ਜੋ ਚਲ ਆਏ ਸਰਨਾਈਆ। ਸੌਂਦਰਧਾਂ ਜਾਗਦਧਾਂ ਪੰਜ ਵਾਰ ਬੋਲਿਆ ਕਰੋ ਮੇਰਾ ਜੈਕਾਰ, ਸੋਹੱਂ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ ਧਿਆਈਆ। ਬੇੜੇ ਸਭ ਦੇ ਕਰ ਜਾਵਾਂ ਪਾਰ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਢੁਬਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਅਮ੃ਤ ਦੀ ਦੇ ਕੇ ਧਾਰ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਦਿਆਂ ਵਰਤਾਈਆ। ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਔਣਾ ਪਵੇ ਢੂੰਘੀ ਗਾਰ, ਅਨ੍ਧ ਅਨ੍ਧੇਰ ਨਾ ਕੋਈ ਫਿਰਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਗਲ ਦੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਾ ਕੇ ਹਾਰ, ਹਿਰਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਵ ਲਵਾਂ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਚਵੀ ਸਰਨਾਈਆ। (੧੭ ਹਾਡ ਸ਼ ਸਂ ੧)

ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਦਾ ਸਚ ਸਹਾਰਾ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਤ ਦਾ ਹਕ ਵਿਹਾਰਾ, ਹਕੀਕਤ ਵਿਚਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਚਲੇ ਜੁਗ ਚਾਰਾ, ਹੁਕਮੈਂ ਹੁਕਮ ਸਰਬ ਭਵਾਈਆ। ਤਹ ਸੋਹੱਂ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੱਸ ਜੈਕਾਰਾ, ਨਾਤੇ ਜਗਤ ਵਾਲੇ ਬੰਧਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਇਕਠੇ ਹੋ ਕੇ ਬੋਲੋ ਪੰਜ ਵਾਰਾ, ਪੰਜਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਸੁਕਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਗੁਰੂਦਵਾਰਾ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮਫ਼ੁ ਸੋਭਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਠਾਕਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਮਿਲੋ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਧਾਰਾ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਬਾਵਜੂਨ ਨੇ ਤਕਕਧਾ ਨਜ਼ਾਰਾ, ਨਜ਼ਰੀਆ ਤੁਹਾਡੀ

ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਾਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੈਗਮਬਰਾਂ ਮੂਲ ਚੁਕਾਏ ਉਧਾਰਾ, ਬਾਕੀ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। (੧੮ ਹਾਡ਼ ਸ਼ ਸਂ ੨)

ਜਨ ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਉਤਰੇ ਪਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਯਾ ਕਮਾਈਆ। ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਹੁਦਾਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਤਠਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਆਸਾ ਰਕਖਦੇ ਗਏ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਸੋ ਆਯਾ ਅਨੱਤਮ ਵਾਰ, ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟੇ ਕੂੜੀ ਸ਼ਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਭੰਡਾਰ, ਅਤੋਲ ਅਤੁਲ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਾਵਣ ਬਰਖੇ ਅਮ੃ਤ ਧਾਰ, ਰਸ ਅਨੱਤਰ ਅਨੱਤਰ ਚਵਾਈਆ। ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਕਰ ਕੇ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਪ੍ਰਭ ਤਕੋ ਆਪਣੇ ਭਗਤ ਦਵਾਰ, ਦ੍ਰਔਜੇ ਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਪੰਜ ਵਾਰ ਸੋਹੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਬੋਲੋ ਜੈਕਾਰ, ਜੈਕਾਰਧਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਰੱਕਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। (੧ ਸਾਵਣ ਸ਼ ਸਂ ੨)

ਬਾਵਨ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਕਨੀ ਹੋਈ ਸਾਫ, ਪਲਲ੍ਹੂ ਮੈਲ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋ ਸਹਜੇ ਗਿਆ ਆਰਖ, ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਮੈਂ ਓਸੇ ਦਾ ਨਿਵਾਸ, ਸ਼ਾਖ ਨਿਰਗੁਣ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਸਮਝੇ ਬਾਤ, ਬਾਤਨ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੀ ਭਗਤੀ ਨਾਲੋਂ ਅਜ ਦੀ ਚੰਗੀ ਰਾਤ, ਰੁਤਬਾ ਦੇਵੇ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਕਿਸੇ ਕਮਮ ਨਾ ਆਉਂਦੀ ਜੇ ਥੋੜੀ ਬਹੁਤੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਕਰਾਮਾਤ, ਜਗਤ ਕਰਮਾ ਵਿਚਕਾਰ ਫਸਾਈਆ। ਧਨ ਵਡਿਆਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜੋੜਿਆ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬਣਾਈਆ। ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਸਾਖਾਤ, ਸਰਵੀਆਂ ਦਾ ਮੰਗਲ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਅਨੱਤ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਉਦਾਸ, ਉਦਾਸੀ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਤੁਸੀਂ ਏਸ ਜਨਮ ਦੀ ਭਗਤੀ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਪਾਸ, ਪਰਚਾ ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਪਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਮੰਗਧਾ ਨਹੀਂ ਹਿਸਾਬ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਅਕਖਰਾਂ ਹਿੰਦਸਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਪੁਚ਼ ਪੁਛਾਈਆ। ਆਪੇ ਬਖ਼ਥ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਦਾਤ, ਆਪੇ ਲਹਣੇ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਹਿੱਸੇ ਇਕਕੋ ਸੋਹੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ ਦੇ ਕੇ ਦਾਤ, ਗਾਥ ਆਪਣੀ ਦਿੱਤੀ ਦੂਢਾਈਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਵਡੀ ਕੋਈ ਧਾਰ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪਾਠ, ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋ ਪੰਜ ਵਾਰਾਂ ਦੇਵੇ ਆਰਖ, ਪੰਜ ਤਤਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਾਏ ਸੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖ਼ੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਿਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਰੇ ਏਹ ਨਿਕਕੀ ਜੇਹੀ ਬਾਤ, ਜਿਸ ਬਾਤ ਵਿਚਕਾਰ ਕਮਲਾਪਾਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। (੪ ਚੇਤ ਸ਼ ਸਂ ੩)

ਸਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਭਗਤ ਚੰਗੇ ਕਿ ਸਾਕ, ਫੈਸਲਾ ਜਾਣਾ ਕਰਾਈਆ। ਓ ਗੁਰਭਾਈ ਚੰਗਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਤ, ਪਦਾ ਜਾਣਾ ਖੁਲਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮਬਰ ਚਾਚੇ ਚੰਗੇ ਕਿ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਾਪ, ਪਿਓ ਨੂੰ ਛੜ੍ਹ ਕੇ ਕਿਧੁ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਰੇਵੇ ਰਹੇ ਕਰਾਈਆ। ਹੁਣ ਚਾਦਰ ਪੈਣ ਦਾ ਹਟਾ ਦੇਣਾ ਰਿਵਾਜ, ਇਕ ਖ਼ਸਮ ਨੂੰ ਛੜ੍ਹ ਕੇ ਦ੍ਰਔਜੇ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮਬਰਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਨਾਲ ਇਤਫਾਕ, ਸਾਰਧਾਂ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਾਕ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਭੁਲ ਗਏ ਰਾਤੀਂ ਇਕਕੀਆਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਵਰਖਾਏ ਚਾਕ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕਹਣਾ ਸੀ ਸਾਡਾ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਸੁਕਾਈਆ। ਅਜ਼ ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਿਆ ਰਾਖ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਲੇ ਗਏ ਤੇ ਮੈਂ ਲਹਣਾ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜੇ

ਹੁਣ ਖੁਲ੍ਹਣ ਲਗਾ ਹਾਟ, ਤੁਸੀਂ ਗੰਢਾਂ ਲਜ ਖੁਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਉਣੀ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਾਉਣਾ, ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਵਰਖਾਉਣਾ, ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਨਹਾਉਣਾ, ਅਗਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਤਨ ਸੁਕਾਉਣਾ, ਖਾਕ ਭਬੂਤੀ ਨਹੀਂ ਮਲਾਉਣਾ, ਫੂਡੀਆਂ ਸਫਾਂ ਤੱਤੇ ਨਹੀਂ ਬਠਾਉਣਾ, ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਪੰਜ ਵਾਰ ਢੋਲਾ ਗਾਓ ਤੇ ਸਚਖਣਡ ਦਿਆਂ ਪੁਚਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾਥ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪਾਠ ਨਹੀਂ ਕਰਾਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਫਿਰਾਉਣਾ, ਫਿਰਦਿਆਂ ਤੁਰਦਿਆਂ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਾਜ ਨਹੀਂ ਰਚਾਉਣਾ, ਭੈਣ ਭਰਾਵਾਂ ਗਲ ਪਲਲ੍ਹੂ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ, ਜੀਂਵਦਿਆਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕੁਕਰਮਾ ਦਾ ਸਿਆਪਾ ਛੱਭੀ ਪੋਹ ਤੇ ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਦਿਤਾ ਕਰਾਈਆ। ਜੇ ਜੀਵੋ ਤਾਂ ਸੋਹੱਫ਼ੀ ਢੋਲਾ ਗਾਉਣਾ, ਜੇ ਮਰੇ ਸੋਹੱਫ਼ੀ ਢੋਲਾ ਗਾਉਣਾ, ਬਿਨਾ ਸੋਹੱਫ਼ੀ ਤੋਂ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਭੈਣ ਭਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਬਸਤਰ ਗੈਹਣਾ, ਕੋਈ ਸਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਨੇਤ੍ਰ ਕਝ਼ਜਲ ਨੈਣਾਂ, ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿਸ ਦਵਾਰੇ ਭਗਤਾਂ ਵਿਚਚ ਮਿਲ ਕੇ ਬਹਣਾ, ਜੇ ਭਗਤੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਮਾਝਾ ਮਾਲਵਾ ਜਸ਼੍ਮੂ ਦੋਆਬਾ ਦਿਲਲੀ ਇਛਾਰਸੀ ਕਾਨਪੁਰ ਪੂੰਜੇ ਵਾਲਧੀ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਈਆ। ਪੰਜਾਂ ਤੱਤਾਂ ਵਾਲਧੀ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਦਾ ਕੀ ਸਂਦੇਸਾ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਕਲਲ ਕਾਨਾ, ਕਨਾਂ ਨੂੰ ਹਤਥ ਲਵੋ ਲਗਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਕਹ ਦਿਤ ਅਜ਼ਜ ਤੋਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਾ ਮਨਨਾਗੇ ਭਾਣਾ, ਏਹ ਨਹੀਂ ਬਚ੍ਚੇ ਦੇ ਹੋਵੇ ਫਿਡ ਪੀਡ ਤੇ ਸਾਰਾ ਟਬਕਰ ਅਥਰੂ ਦੇਣ ਵਹਾਈਆ। (੨੭ ਪੋਹ ਸ਼ ਸਂ ੪)

ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਮੈਂ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਨੂੰ ਆਈ ਆਰਖ, ਪਲਲਾ ਆਈ ਛੁਡਾਈਆ। ਅਜੇ ਦੇਣ ਜਾਣਾ ਤਲਾਕ, ਲਿਖਵਤ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਅਗੇ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਫੇਰ ਹੋਣਾ ਸਭ ਜਵਾਬ, ਸਵਾਲ ਹਲਲ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਤੁਸਾਂ ਸਭ ਨੇ ਰਕਖਣਾ ਯਾਦ, ਜਿਹਨ ਦਿਆਂ ਕਰਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਛੱਭੀ ਸਤਾਈ ਦੀ ਸੁਲਕਖਣੀ ਰਾਤ, ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਅਗੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਭਾਤ, ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਪ, ਰਹਮਤ ਸਚ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਭਗਤ ਦਵਾਰਿਚੋਂ ਨਿਕਲਿਐਂਦੀ ਪੰਜ ਵਾਰ ਜ਼ਜ਼ਰ ਕਰਯੋ ਸੋਹੱਫ਼ੀ ਦਾ ਜਾਪ, ਮੁਲਲਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਹੁਣ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਖਾਧਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਗਏ ਜਾਗ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਤਜਾਈਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੇਖਧਾ ਮੇਰਾ ਸੁਹਾਗ, ਕਮਲਾਪਤਿ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਵਕਖਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸਮਾਜ, ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਦਿਤਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਥ, ਵਿਛੋਡਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। (੨੭ ਪੋਹ ਸ਼ ਸਂ ੪)

ਸ਼ੰਕਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ ਅਗਮੀ ਚੋਜ, ਰਾਵੀ ਕਨਢ੍ਹਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਕੀ ਰਖੇਲ ਕਰੇ ਰੋਜ ਬਰੋਜ, ਰਾਜਕ ਰਹੀਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਰੈਲਾ ਸੁਣਧਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਸਰਬ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਵਿਚਚੋਂ ਜਨ ਭਗਤ ਲੁਝੀ ਜਾਣ ਮੌਜ, ਬਾਕੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਟਾਈਆ। ਵੇਰਖ ਅਜ਼ਬ ਨਿਰਾਲਾ ਚੋਜ, ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਲੜੀ ਅੰਗਢਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਾਰਨ ਏਥੇ ਗਿਆ ਪਹੁੰਚ, ਚਲਲਧਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਪਿਛਲੀ ਹਣ੍ਹ ਗੈਂਡ ਸੋਚ, ਅਗੇ ਹੁਕਮ ਰਿਆਈਆ। ਮੈਂ ਚੌਹਨਦਾ ਸ਼ੰਕਰ ਕਹੇ ਸੁਨੀ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਤੁਠੇ ਜਨ ਭਗਤ ਸਾਰੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪੰਜ ਵੇਰ ਗਾਵਣ ਤਹ ਸਲੋਕ, ਸੋਹੱਫ਼ੀ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਨਾਅਰਾ ਲਾਈਆ। ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮਨਨਾ ਮੈਨੂੰ ਅੈਂ ਜਾਪਧਾ ਤੁਸੀਂ ਕਡਾਹ ਖਾਵਣ ਵਾਲੀ

फौज, जैकारे उत्ते जोर ना कोई लगाईआ। एहो तुहाड़ी भगती एहो तुहाड़ा जोग, इस विच्च लोक लज्जया की रखाईआ। जे भगतो तुसीं गा नहीं सकदे प्रभू दे नाम वाला सलोक, फिर उच्ची उच्ची गल्लां कर के आपणा मन लवो परचाईआ। नारद कहे मैं रोज तककदा जैकारा बुलावण वेले किसे दे अन्दर औंदा नहीं जोश, जोशीलापन ना कोई रखाईआ। मैं ते सच कहण आया जेहड़ा मुखवों रहिंदा ख़मोश, ओस नूं प्रभ देवे ना कोई वडयाईआ। गुरसिख नूं जैकारा ना बोलण नालों चंगी मौत, जेहड़ी जन्म लए बदलाईआ। एह कोई बनावटी नहीं शौक, एह शुरु दी रमज इक्क रखाईआ। जिस दे कोल बोलण दी नहीं पहुंच, उह बेनन्ती कर के आपणा पल्ला लउ छुडाईआ। जे कोई हो जाए फौत, फिर सारे किस बिध रौला पाईआ। जे झगड़े नाल हो जावे किसे नाल अदौत, फिर दूर दुराडिआं देण सुणाईआ। नारद कहे मैं एसे कारन आया जो किसे नहीं किहा उह मैं कह देणा सलोक, क्यों बुरा कह के अग्ग सारे मैनूं गाईआ। जुग चौकड़ी मैनूं सारे रहे टोक, गुर्से विच्च अकर्वां लाल कछु डराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे रखेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सभ दी आसा मनसा पूरी करे लोच, लोचा लोचण वाली आपणे नाल मिलाईआ।

शंकर कहे मेरी बेनन्ती प्रभू दा इशारा, भोला नाथ हो के दस्सण आईआ। पहलों करां दोए हत्थ जोड़ निमस्कारा, निमस्कार करनी सभ नूं दिआं सिखाईआ। फेर नेत्र मीट अन्तर करां दीदारा, सूरत सतिगुर सोभा पाईआ। फिर इक्क गुरमुख रखड़ा हो के अग्गे बोले जैकारा, ओनां चिर दूजा मुखवों आवाज ना कोई सुणाईआ। फिर वेरखयो किस बिध साचे नाम दा भरे भंडारा, ऊणा रहण कोई ना पाईआ। सभ दा इक्को होवे प्यारा, इक्को आवाज दए सुणाईआ। वक्खरी वक्खरी बोली ना होवे जिवें लङ्घदीआं होण गटारा, आपणा राग सुणाईआ। एह गलती नहीं करनी भुल्ल के दोबारा, इक्को वार दिता जणाईआ। जिस घर विच्च होवे एह विहारा, उह ओस वेले चरन कँवल झुक के आपणा सीस चरनां उत्ते टिकाईआ। शंकर कहे मेरे साहिब ने मैनूं दिता हुलारा, मैं भज्जा आया विच्च संसारा, जन भगतो अद्वीनगी विच्च तुहानूं दिआं जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे रखेल साचा हरि, सच दा मालक सच दी रीती सच नाल चलाईआ।
(२१ फग्गण श सं ४)

पहली चेत कहे प्रभ मित्र प्यारा एका, सभ नूं दिआं समझाईआ। दीन दुनी दी सांझी टेका, टिकके मस्तक नाम रमाईआ। सभ दी बुद्ध करे बिबेका, दुरमत मैल धवाईआ। गुर अवतार पैगम्बरां पूरा करे लेरवा, बचया रहण कोई ना पाईआ। इक्को प्रगट होवे शब्द दुलारा सुत अगमी बेटा, जिस नूं जन्मे कोई ना माईआ। एथे ओथे दो जहानां रखेवट रखेटा, बेड़ा आपणे कंध उठाईआ। निरगुण सरगुण बण के आवे नेता, नर नरायण वेस वटाईआ। जन भगतो तुहाड़ा भुलया फेर नहीं चेता, जुग जन्म दे विछड़े लए मिलाईआ। तुसीं फिरदे भावें आपणे विच्च रखेतां, किरसाणो तुहाड़ी किरस लई कछुईआ। देणी पए कोई ना भेटा, भजन बन्दगी वंड ना कोई वंडाईआ। सड़ना पए ना अगनी सेका, सीस सवाह ना कोई सुटाईआ। सिरफ पंज वारी कर लिआ करो चेता, जैकारा धुर दा आप लगाईआ। ते दर्शन वेरखो आपणे

नेता, निझ नेत्र करे रुशनाईआ। जोती जामा धार के भेरवा, निरगुण आपणा हुक्म वरताईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आत्म ब्रह्म पारब्रह्म हो के करे अगम्मी हेता, हितकारी हो के आपणा मेल मिलाईआ। (१ खेत श सं ५)

पंज जेठ कहे गोबिन्द पंज वेर कीते अरदासे, वेला पंज पंज सुहाईआ। पंज वारी बदल के आपणे पासे, करवट करवट विच्च रखाईआ। पंज वारी पाणी पीता विच्च ग्लासे, वेला पंज पंज सुहाईआ। पंज वजे पाणी विच्च घोले सी पतासे, बाटे दिती माण वडयाईआ। पंज वजे तन छुहा के गाते, खण्डा खडग वडयाईआ। पंज वारी गोबिन्द फड उठाया पुरख अकाल दाते, आपणी गोद टिकाईआ। पंज वजे पंजां प्यारयां हुक्म दिता खुशीआं नाल नहाते, जगत मैल धवाईआ। पंज वार गोबिद पिछले वेरव के खाते, पूरब लहणा दिता मुकाईआ। पंज वार गोबिन्द गुरमुखां वल झाके, मसती विच्च नैण उठाईआ। पंज वार मिढ़ी मिढ़ी कर के बाते, सोहणा रस बणाईआ। पंज वार वाहिगुरू वाहिगुरू वाहिगुरू वाहिगुरू आखे, गोबिन्द रसना जिहा अलाईआ। पंज वार सभ दे पढ़ के फाते, फतवा अन्तम दिता लगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ।

पंज जेठ कहे पंज वजे गुजरी कुकरव सी गोबिद निंमिआ, तन वजूद मिली वडयाईआ। अमृत सोमा धुर दा सिंमिआ, सर सरोवर सोभा पाईआ। दुष्ट दमन पंज वजे याद कीता सी कुण्ट हेमिआ, कुण्ड ध्यान लगाईआ। पंज वेरां आपणे जीवण विच्च गुजरी ने गोबिन्द दा मुख चुंमिआ, प्यार नाल वडयाईआ। पंज वेरां गोबिन्द ने आपणीआं पंजां उंगलीआं वाला कढया खूनया, तिलक गुरमुखां वाला बणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा रंग रंगाईआ। पंज जेठ कहे पंज वजे गोबिन्द पंज वार गोदावरी विच्च नहाता, पंजां प्यारयां नाल रखाईआ। पंज वार तकक उपर आकाशा, पुरख अकाल वेरव वरखाईआ। पंज वार गोबिन्द खेलया सार पाशा, चौपट बाजी इक्क जणाईआ। पंज वार मुख तिनका पाया घासा, करखां रंग रंगाईआ। पंज वार बिना जुबान तों गाई गाथा, तूं मेरा मैं तेरा दूजा नजर कोई ना आईआ। पंज वार गोबिन्द पंजां प्यारयां डाटा, बाहों फड़ के चरनां परे कराईआ। पंज वार बेदाअवा लिख के पंजवीं वार पाटा, पंचम मिले माण वडयाईआ। पंज वार गोबिन्द अमृत वेला पंज वजे आपणे लंगर विच्च पंज मुद्दां पाईआं सी आटा, लोह लंगर दिता चलाईआ। पंज वेरां गोबिन्द ने ढाई साल अन्दर आपणा अंगूठा चाटा, सज्जा हत्थ मुख छुहाईआ। पंज वेरां बाल अवसथा रोया सी मार के डाडा, उच्ची कूक कूक सुणाईआ। पंज वेरां गुर तेग बहादर दी कंड ते चढ़या सी नाल लाडा, आप आपणा बल वरखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद देवे माण वडयाईआ। (५ जेठ श सं ५)

सतिजुग सति चलदी रहे धारा, धर्म दी धार इक्क वरखाईआ। जिस वेले छब्बी पोह सतारां हाड़ दा आए तिउहारा, साल बसाला इक्को हुक्म वरताईआ। पंज गुरमुख सदा त्यार करन

ਭੰਡਾਰਾ, ਸੇਵਾ ਸਤਿ ਸਚ ਕਮਾਈਆ। ਅਨੰਦਰ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਕਾਰਾ, ਹੁਉਮੇ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਲੰਗਰ ਪਕੌਣ ਤੋਂ ਪਹਲਾਂ ਪੰਜ ਵੇਰ ਜਸ਼ਰ ਲੈਣਾ ਜੈਕਾਰਾ, ਬਿਨ ਜੈਕਾਰਿਤੱ ਚਪਾਤੀ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਹਾਈਆ। ਰਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਦ ਫੇਰ ਏਹੋ ਹੁਕਮ ਦੁਬਾਰਾ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਦੇਣਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਅਜ਼ਜ ਤੋਂ ਏਹ ਮੁਲਲਣਾ ਨਹੀਂ ਵਿਵਹਾਰਾ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਜਸ਼ਰ ਹਾਜਰ ਹੋਵੇ ਨਿਰੱਕਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿਰਖੁਵੁ ਨਾ ਜਾਏ ਭੰਡਾਰਾ, ਭਰਪੂਰ ਘਰ ਘਰ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਹਰਿ ਭਗਤਾਂ ਵੇਰਵੇ ਸਚਚਾ ਦਵਾਰਾ, ਸਚ ਸਿੱਧਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਬੈਠਾ ਤਹ ਚੌਕੀਵਾਂ ਅਵਤਾਰਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮ੍ਬਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਬਿਨਾ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਦੂਜਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। (੮ ਅੱਖੂ ਸ਼ ਸਂ ੫)

ਜਨ ਭਗਤੋ ਸੁਣਟੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿਨ੍ਹੀ ਹੋ ਜਾਏ ਅਰਥ ਰਖਰਬ, ਹਿੰਦਸਿਆਂ ਵਿਚਚ ਲਿਖ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਤੇ ਭਗਤ ਕੋਟਾਂ ਵਿਚਚੋਂ ਇਕਕ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਜਾਰਬ, ਗਿਣਤੀ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਦਾ ਵਧਾਈਆ। ਏਹੋ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਅਸਚਰਜ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਪੱਛਦਾ ਲਾਹੀਆ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਬੀਰ ਬਹਾਦਰ ਬਣਨਾ ਯੋਧੇ ਮਰਦ, ਇਕਕ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੂੰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜੋ ਆਦਿ ਤੋਂ ਅਨੱਤ ਤਕਕ ਲੈ ਕੇ ਵੰਡੇ ਤੁਹਾਡਾ ਦਰਦ, ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋ ਕੇ ਲਾਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਹੇ ਨਾ ਸ਼ਰਅ ਵਾਲੀ ਛੁਰੀ ਕਰਦ, ਕਰਤਾ ਸਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੁਸਾਂ ਸਿਰਫ ਹਤਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਅੜ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ। ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸ਼ਬਦ ਹੋ ਕੇ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਦੇ ਗੇਡਿਆਂ ਵਿਚਚੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਵੇ ਵਰਜ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਚਿਤਰਗੁਪਤ ਨੇੜ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਚ ਕਰ ਮਨਣਾ ਜਿਸ ਨੇ ਪੰਜ ਵਾਰ ਸੋਹੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਣੂੰ ਭਗਵਾਨ ਜੈਕਾਰਾ ਲਾਯਾ ਗਰਜ, ਤਹ ਗੜ ਆਪਣੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੀ ਫਰਦ, ਪਿਛਲਾ ਕੀਤਾ ਮੁਲਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਪੱਛਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ। (੨੪ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੬)

ਪੰਜ ਫੁਲਲ ਕਹਣ ਗੁਰਮੁਖ ਆਤਮਾ ਫੂਲਾ ਰਾਣੀ ਸੁਹਿੜਣੀ, ਸੋਭਾਵਨਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਆਦਿ ਨਿਰਝਣੀ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਦਿ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋ ਦਾਤਾ ਸਦਾ ਦਰਦ ਦੁਂਖ ਭਯ ਭਿੜਣੀ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਤਹ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੰਗ ਪੰਜ ਤਤ ਬਦਨੀ, ਬਦਨ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਿਖਲਾਈਆ। ਅਮੋਲਕ ਹੀਰਾ ਬਣਾ ਕੇ ਰਤਨੀ, ਅਨਮੁਲਡੇ ਲਾਲ ਆਪ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਗੁਰਸਿਰਖ ਬਣ ਗਿਆ ਪਤਨੀ, ਤਹ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੋ ਕੇ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਹਰ ਥਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪਤ ਰਕਖਣੀ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਕਰਵੋਂ ਬਣਾਏ ਲਕਖਣੀ, ਲਕਖ ਕਰੋੜੀ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਦੀ ਆਤਮਾ ਕਦੇ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੀਂ ਸਕਰਵਣੀ, ਸੁਖਨ ਕੀਤੇ ਤੋੜ ਨਿਮਾਈਆ। ਜਗਤ ਦੁਕਾਨ ਨਹੀਂ ਹਵਣੀ, ਜਗਤ ਹਟਵਾਣਾ ਇਕਕ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੇਰਵੇ ਅਕਖਣੀ, ਬਿਨਾਂ ਅਕਖਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਧਾਰ ਆਤਮ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਏ ਬੇਵਤਨੀ, ਏਥੇ ਉਥੇ ਵਤਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮਿਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸੁਭਹ ਸ਼ਾਮ ਪੰਜ ਵਾਰ ਸੋਹੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਣੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ ਦੀ ਤੁਕ ਜਪਣੀ, ਜਗਤ ਵਿਹਾਰ ਮੁਲਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਕਲਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛਪਣੀ, ਛਪਰ ਛੜਨਾਂ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਮਹਬੂਬ ਭੰਡਾਰਾ ਦੇਂਦਾ ਨਹੀਂ ਕਦੇ ਲਾਘ ਲਾਘਣੀ, ਅਤੋਟ

अतुद्द दए भराईआ। जोती जोत सस्प हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान, शब्द धार शब्दी शब्द जणाए रसनी, रस रसना नाल मिलाईआ। (२६ हाढ श सं ७)

कन्ना कहे गुरमुखो शाबाश, शाबा शाबा तीन लोक कराईआ। शंकर झुकदा उतों कैलाश, ब्रह्मा ब्रह्मलोक वेरव वरवाईआ। विष्णु फिरे आस पास, चारों कुण्ट आपणा रंग रंगाईआ। तुसीं उस धरनी दी धरती दी जगा नूं कीता तलाश, जिस उत्ते इशारा इशारे वाले गए कराईआ। तुहाड़ी सभ दी कल सुभा नूं चिंटी होवे पुशाक, चिंटे बसतरां नाल सीस लैणा झुकाईआ। इकको सभ ने मन्नणा माई बाप, पिता पुरख अकाल बेपरवाहीआ। पैहलों अन्दरे अन्दर चुप्प चुपीतिआं ठाडे सीतिआं पंज वार करना सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान दी जै दा जाप, जप जप के अन्दरे अन्दर टिकाईआ। ना जन्म रहे ना कर्म रहे पिछला पिच्छे धोता जाए पाप, पतित पुनीत सारे लए बणाईआ। तुहाड़े कोलों शब्द लिखाउणा पंजाब पहुंचाउणा संदेशा देणा पन्थ खालसे खास, खास आपणा रंग रंगाईआ। तुसीं उह दुलारे गोबिन्द प्यारे जिन्हां दी पूरी होई अरदास, फेर अरदासे दी लोड रही ना राईआ। तुहाड़ा लेरवे लग्गा स्वास स्वास, साह साह तुहाड़ा मालक स्वामी तुहाड़े विच्च समाईआ। कन्ना कहे मैं इकको गल्ल इकको बचन इकको शब्द इकको नाम इकको कलमा इकको प्यार मुहब्बत विच्च चल्लया आरव, आरवर आरवर इकक सुणाईआ। मैनूं फेर हत्थ लाओ सत्ते कहो साडा इकको पित मात, भैण भरा सज्जण मीत सच्चा संगी बहु रंगी अनक कल धारी जोत निरँकारी पुरख बिधाता सहायक नायक खसम खसमाना श्री भगवाना मेहरवाना महबूब गोबिन्द धार धार गोबिन्द गोबिन्द गुरसिख गुरसिख गोबिन्द सिख गोबिन्द गोबिन्द मरगिंद मेटे चिन्द चिखा चिन्त जगत जहान तों बाहर कछुआईआ। (२२-२३ भादरों श सं ८)

सन्त मनी सिंघ किहा प्रभू मेरी निमस्कारी, डण्डावत बन्दना कह के खुशी बणाईआ। मैं तेरे चरनां तक्कां अज तेरी संगत सारी, जो देस परदेसां भारत विच्च तेरा ध्यान लगाईआ। अज्ज दी रात उन्हां नूं दर्शन देणा आपणी धारी, धर्म दी धार दया कमाईआ। शब्दी शब्द शब्द मारनी उडारी, कदमां पन्थ ना कोई रखाईआ। उह वेरव लै बगलारीआ दी मिट्टी रही पुकारी, कूक कूक रही सुणाईआ। योगोसलावीआ दी खाक कहे मैनूं चढ़ी खुमारी, मेरे खानदान दा मालक चरन छोह नाल मेरा मोह गिआ बणाईआ। पता नहीं उह किस दा वणज करे किस दा बणया वपारी, कवण वस्त आपणे संग रखाईआ। सन्त मनी सिंघ कहे मैं एह लेरवा लिखण तों नांह कीती सी क्यों मेरे अन्दर वड के नाल हुशिआरी, मेरा मन दिता बदलाईआ। ओस वेले पंज वेरां पूरन पूरन पूरन पूरन लिखया जोत दी धारी, बिनां कलम छाही तों मैनूं दिता वरवाईआ। मेरी तडफ उठी नाड़ी नाड़ी, नाड़ बहत्तर लई अंगढाईआ। तिन्न सौ सठ हड्डी वज्जी काड़ काड़ी, थर थराहट विच्च कुरलाईआ। मैं चरन छुहाई आपणी चिंटी दाड़ी, निव निव लागाँ पाईआ। प्रभू की गलती हो गई माड़ी, मेरी कलम दिती रुकाईआ। मेरा बुड़े दा कन्न मरोड़ किहा ओ बाबा जिस वेले मैं टप्पांगा समुंद सागराँ खारी, खोटे खरे वेरव वरवाईआ। बिनां भगतां तों मेरी किसे दे नाल नहीं

होणी यारी, यरानेदार ना कोई अखवाईआ। उह हुक्म उह संदेशा एह तेरा लेरवा मैं पूरा करांगा जिस वेले मेरी धार होई ज्ञाहरी, जाहर जहूर हो के वेरव वरवाईआ। तेरे लिखे लेरव विच्छों हुक्म दे होणगे लिखारी, लिखत भविष्यत नाल रलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच आपणा हुक्म वरताईआ। (१३ कत्तक श सं ८)

नारद कहे जन भगतो मेरी किताब दी सभ तों पहली कतार, कुदरत कादर भेव खुलाईआ। जेहड़ा बणे तुहाड़ा यार, यराने भगतां नाल रखाईआ। कलिजुग अन्तम कल कलकी अवतार, अवतर हो के वेरव वरवाईआ। अमाम अमामां नूर उजिआर, जोती जाता डगमगाईआ। निहकलंका हो के पावे सार, महांसारथी इक्क अखवाईआ। सभ दा बणे कन्त भतार, कन्तूहल इक्क अखवाईआ। फड़ बाहों जाए तार, तारनहार इक्क अखवाईआ। जिस दा लहणा देणा तुहाड़े नाल विच्छ संसार, संसारी भण्डारी सँघारी देण गवाहीआ। उह उतर के आवे आपणी धार, जिस नूं जन्मे कोई ना माईआ। एका नाम कलमा दए जैकार, ढोले धुर दे आप सुणाईआ। तुसां जपणा सिरफ पंज वार, पंजां तत्तां दा लेरवा दए मुकाईआ। फेर जन्म नहीं लैणा दूजी वार विच्छ संसार, चुरासी फासी ना गल लटकाईआ। राए धर्म ना करे खुआर, चित्रगुप्त ना लेरव वरवाईआ। राए धर्म कहे भगतों मेरी किताब दी पहली वेरवो निक्की जेही कतार, जो कुदरत कादम दा भेव खुलाईआ। सच पुछों जिस ने इक्क वार कर दिती निमस्कार, दो जहान दा लेरवा दए मुकाईआ। सच्चा गृह घर बख्शे सचरवण्ड दवार, जिथ्थे वसे धुर दा माहीआ। जिथ्थे सदा खुशीआं वाली बहार, खिजां रूप ना कोई वरवाईआ। (१४ माघ श सं ११)

पंज तत्त : जीव साची तेरी सच बणत बणाई। अप तेज वाए पृथ्मी आकाश पंज तत्त लगाई। मति मन बद्धि विच्छ देह टिकाई। मिल साध संगत प्रभ दे वड्डिआई। कलिजुग क्यों भुल्ला जीव, जिस बणत बणाई। क्यों रुलया लाल अनमुला, आपणी पति गवाई। कलिजुग साचा दरबार दर खुला, सोहँ दान प्रभ दान दिवाई। गुरमुख जेवड कोई ना तुला, तोल तुलाए आप रधुराई। गुरमुख साचा घोली घुला, जिस तन अन्दर साची मति पाई। महाराज शेर सिंघ कलिजुग प्रगटे, सतिजुग साचा दे लगाई। (३० चेत २००८ बि)

प्रभ गिरधारे जोत निरँकारे ना कोई पावे सारे, आलस निंदरा प्रभ नेड़ ना आए। पसर पसार विच्छ संसार मातलोक प्रभ जोत प्रगटाए। जोत जगाए आपणा आप उपाए। पंज तत्तां विच्छ समाए। मछ कछ रूप हो जाए। आपणी बणत आप बणाए। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जुगो जुग जामा विच्छ मात दे पाए। (८ जेठ २००६ बि)

तन काया किला कोट गढ़ अपार है। जिथ्थे वसे पांचो यार है। साचा लुटया जीव घर बाहर है। लुटया जाए सच्चा धन, ना बन्दे तैनूं कोई सार है। दिन दिहाड़े जाइण लुट्टी, ना फड़े कोई सरकार है। गुरसिरव साचे संत जनां शब्द डण्डे संग कुटया, दर साचे जाइण

भाग है। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान् साचा रंग इक्क करतार है। पंज तत्त्व होइण सति, हउमे हँकार निवार है। मत मन बुद्ध विच्च रकरवी अपर अपार है। गुरमुख विरले किसे विचार है। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान् आत्म कर्म रिहा विचार है।

आत्म मती आप रखावंदा। मन मत हो कर्म करावंदा। बुद्धि बुद्ध बबेक हरि रखावंदा। जो राखे टेक एक, हरि साचा माण रखावंदा। जन भगत उधारे अनेक, जुगो जुग जामा विच्च मात दे पांवंदा। कलिजुग माया अगन ना लागे सेक, शब्द झोली हरि तन पहनावंदा। जोत सरूपी धारे भेरव, भेरवा भरम भुलेरवे जगत भुलावंदा।

गुरमुख साचे तेरी आत्म वेरव, कल सोया आप जगावंदा। आप मिटाए बिधना लिखी रेरव, साचे लेरव फेर लिखावंदा। ना कोई जाणे पीर फकीर शेरव, हरि बेड़ा आप रुडावंदा। सृष्ट सबाई रही वेरवा वेरव, अन्त ना कोई पावंदा। गुरमुख साचे सन्त जन, हरि आपणी सरन लगावंदा। देवे साचा नाम हरि, हरि हिरदे वस समावंदा। साचा शब्द सुणाए कन्न, हरि आत्म नित धरावे मन, जिनां तुड्हे बूझ बुझावंदा। गुरमुख साचे कलिजुग चुण प्रभ आत्म जोती दीप जगावंदा। इक्क लगाए शब्द धुन, दिवस रैण एका रंग रंगावंदा। जोती जोत सरूप हरि, आपणे भाणे विच्च रहावंदा। (१३ जेठ २०१० बि)

काया कोट पंज तत्त है। त्रैगुण वेरव विचार, अठां तत्तां एका रत्त है। तिन्न सौ सठ हाडी गुण विचार, ताणा पेटा आपे रिहा कत्त है। बहत्तर नाड़ी कर अकार, साचा सूतर रिहा कत्त है। साचा शब्द दस्से साची धार, पाणा लाए साचा वट्ठ है। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, काया गढ़ अन्दर बैठा वड़, आप उसारे सच चुबारे, प्रभ लगाए गारा इट्ठ है। काया कोट काची गागर काची माटी। औरवी दिस्से मात घाटी। ना कोई तीर्थ ना कोई ताटी। एका जोत जगे ललाटी। गुरमुख विरले सन्त जन, आपे पाड़े बजर कपाटी। साचा देवे नाम धन्न, चरन दवारे साची हाटी। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, दुरमत मैल अठू सठ तीर्थ रही फैल, जन भगतां आत्म रिहा काटी।

काया मन्दर घर घर वास। आत्म जोत हरि प्रकाश। अन्ध अन्धेर करे विनास। शब्द चलाए रसन स्वास स्वास। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, गुरमुख साचे सन्त जनां, होया रहे दासन दास।

काया मन्दर सच सिंघासण। साची सेजा हरि बिराजे, एका पुरख अबिनाशण। आपे रकर्वे गुरसिख लाजे, देवे शब्द नाम स्वासण। सति सरूप मात गाजे, जोत अकाल मात पताल अकाशण। साचा देवे शब्द दाजे, पुरी इन्दर भोग बलासण। एका मारे शब्द अवाजे, चरन हज्जरे दास दासण। अन्तम रकर्वे हरि जी लाजे, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, घनक पुर वासण।

काया मन्दर डंक डफारा। चढ़या रहे तन अफारा। हउमे लग्गा रोग भारा। कोई ना धोए आत्म दागा, अमृत मिले ना साची धारा। गुरमुख विरला मात जागा, आए चल्ल दवारा। इक्क उपजाए शब्द रागा, सुणे हरि पुकारा। आप सवारे आपणे काजा। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, करे खेल अपर अपारा।

काया मन्दर कूड़ पसारा। कलिजुग भुल्ला जीव गवारा। मानस जन्म लकरव चुरासी मदिरा

मासी, अन्तम वेले जाइण हारा। धर्म राए गल पाए फासी, वेरव वरवाए घनकपुर वासी, मारे शब्द कटारा। जन भगतां होए दासन दासी, तन पहनाए फूलन हारा। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, दर घर साचे खिड़ी रहे सदा गुलजारा।

काया कोट शब्द वसेरा। कोई ना बुझे, तेरा मेरा मेरा तेरा। भेव खुलाए हरि जी गुज्जे, ना कोई जाणे संज सवेरा। लेरव लिखाए एका दूजे, लक्खव चुरासी साचा गेड़ा। गुरमुख विरला चरन प्रीती झूजे, करे अन्त निबेड़ा। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, गुरमुख साचा सच घर बूझे, आप सुहाए काया नगर रवेड़ा।

काया नगर रवेड़ा, सच महल्ल है। अन्तम मुकके झेड़ा, रहे नाम अट्टल है। खुला दिस्से एका वेहड़ा, निहचल धाम अचल्ल है। बंृण आए मात बेड़ा, गुरमुख साचा जाए बल बल है। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, एका देवे जगत गेड़ा, आप भुलाए कर कर वल छल है।

काया कोट गढ़ हँकारा। काम क्रोध अन्दर गिआ वड़, माण मोह वज्जे जैकारा। कोई ना सके मात फड़, भुल्ले जीव जगत गवारा। गुरमुख साचे साचे पौड़े जाइण चढ़, मिले नाम शब्द अपारा। प्रभ अबिनाशी अग्गे खड़, सुणदा रहे सद पुकारा। अन्तम वेले बाहों फड़, लोकमात हरि करे पारा। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, छोटे बाले बाल अंजाणे सिंघ मनजीत बन्नया शब्द सच्चा दस्तारा। काया कोट कलर घाट। बेमुखां आई तोट, औरखी दिस्से वाट। काया चोली गई पाट। ना कोई शब्द खटोला, ना कोई मिले खाट। ना कोई होए जगत विचोला, झूठा नाता काया माट। जन भगतां देवे शब्द ढोला, जगे जोत विच्च ललाट। ना कोई रकरे पड़दा उहला। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, रसना रस जो जन रहे चाट।

काया कूड़ कूड़ कुड़िआरी। बेमुखां दिसे मात प्यारी। अन्तम आए अन्धेरी रात, सुत्ता रहे विच उजाड़ी। गुरमुख विरला रखोले ताक, पावे दरस हरि गिरधारी। झूठी मिट्ठी झूठी खाक, अन्तम होए छार छारी। ना कोई मात पित भैण भाई अंग साक, दर दवारिँ कछुण बहारी। शब्द सरूपी एका वाक, अन्तम मेल नर निरँकारी। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, गुरमुख साचे सन्त जनां, साचे धाम आप वसाए, देवे शब्द उडारी। काया मन्दर नाभी कँवल। प्रगट होए उपर धवल। सृष्ट सबाई जाए मवल। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, गुरमुख साचे सन्त जन आप उपजाए दया कमाए, मात लगाए फुल्ल कँवल। (१६ हाढ़ २०२१ बि)

घट घट आसण एकँकार, आत्म सेज सुहाईआ। आत्म परमात्म अग्गे करे पुकार, दोए दोए जोड़ सीस झुकाईआ। तेरा खेल अगम्म अपार, अलक्ख अगोचर तेरी वडयाईआ। तूं वसे धाम नयार, सचरवण्ड साचे सोभा पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सचरवण्ड दुआरे बैठा चढ़, सरगुण अन्दर आपे वड़, निरगुण सरगुण सरगुण निरगुण आपणा रंग वरवाईआ।

पंज तत्त तन काया नाता, सो पुरख निरञ्जन खेल कराईआ। अप तेज वाए पृथमी अकाश बणाए साथा, त्रैगुण बंधन बन्द बंधाईआ। पारब्रह्म ब्रह्म कर कर वासा, ईश जीव वडयाईआ।

जुग चौकड़ी वेरवे रवेल तमाशा, निरगुण दाता बेपरवाहीआ। आपणी इछ्या आपे करे पूरी आसा, आसावन्त आप हो जाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, पंज तत्त वेरवे चाई चाईआ।

पंज तत्त मेला हरि निरँकार, सरगुण निरगुण दया कमाइंदा। पंज तत्त अन्दर सतिगुर धार, गुर गुर शब्द अलाइंदा। पंज तत्त अन्दर जोत निरँकार, जोती जोत डगमगाइंदा। पंज तत्त अन्दर अमृत ठंडा ठार, सच सरोवर इकक भराइंदा। पंज तत्त अन्दर सूरज चन्द करन निमस्कार, मण्डल मंडप सीस झुकाइंदा। पंज तत्त अन्दर अन्दर विष्ण ब्रह्मा शिव चरन धूढ़ी मंगण छार, सीस जगदीस राह तकाइंदा। पंज तत्त अन्दर सच गुफतार, गुफत शनीद आप समझाइंदा। पंज तत्त गुर अवतार, पीर पैगम्बर रूप वटाइंदा। पंज तत्त अन्दर धुर फरमाण, धुर फरमाण आप सुणाइंदा। पंज तत्त अन्दर नाम ज्ञान, सच ज्ञाना इकक दृढ़ाइंदा। पंज तत्त अन्दर रवेल महान, खालक खलक आप खलाइंदा। पंज तत्त अन्दर चार जुग दी वेरवे आण, चारे खाणी चारे बाणी बाण लगाइंदा। पंज तत्त अन्दर हरि का मकान, नानक निरगुण सिफत सलाहिंदा। पंज तत्त अन्दर नानक अञ्जण देवे दान, आपणी भिच्छ्या झोली पाइंदा। पंज तत्त अन्दर अमरदास कराए इशनान, अमरापद इकक वरवाइंदा। पंज तत्त अन्दर राम दास करे ध्यान, वड ध्यानी मेल मिलाइंदा। पंज तत्त अन्दर गुरू अरजन धुर बाणी लाए बाण, पुरख अबिनाशी एका पाइंदा। पंज तत्त अन्दर गुरू ग्रन्थ गुरदेव बणाया विच्च जहान, चार वरन अठारां बरन जीव जंत सर्ब समझाइंदा। पंज तत्त अन्दर तीर कमान, हरि गोबिन्द खण्डा खड़ग हत्थ उठाइंदा। पंज तत्त अन्दर हरिराए दए बिआन, लिख लिख लेख सर्ब समझाइंदा। पंज तत्त अन्दर हरि कृष्णा छोटे बाले दए ज्ञान, गूंगिआं ज्ञान आप समझाइंदा। पंज तत्त अन्दर गुर तेग बहादर झुलाया सच निशान, पंज तत्त आपणा भेट चढ़ाइंदा। पंज तत्त अन्दर गोबिन्द सूरा प्रगटया आप बलवान, पुरख अकाल आपणा सुत बणाइंदा। पंज तत्त अन्दर पंज प्यारे कर परवान, धुर फरमाण हत्थ फड़ाइंदा। पंज तत्त अन्दर गुर अवतार पीर पैगम्बर मंगण दान, पुरख अबिनाशी अगे झोली डाहिंदा। पंज तत्त अन्दर नानक गोबिन्द दे दे गिआ ज्ञान, अकर्खर अकर्खर जगत समझाइंदा। पंज तत्त अन्दर सूरबीर सुलतान दस्स के गिआ निशान, सच निशाना इकक लगाइंदा। पंज तत्त सम्बल घर बणे मकान, साढे तिन्न हत्थ वंड वंडाइंदा। पंज तत्त निरगुण वेस करे श्री भगवान, पंज तत्त आपणे उपर पड़दा पाइंदा। पंज तत्त अन्दर गोबिन्द खण्डा चमके दो जहान, नाम खण्डा इकक उठाइंदा। पंज तत्त अन्दर धुर फरमाण, पुरख अबिनाशी जुग जुग आप सुणाइंदा। बिनां पंज तत्त हरि जू किसे ना दस्से आपणा नाम, आपणी इछ्या खातर पंज तत्त आपणा डेरा लाइंदा। कलिजुग अन्तम खेल महान, भेव कोई ना पाइंदा। जिस काया अन्दर वसे आप मेहरवान, तिस उपर मेहर नजर आप टिकाइंदा। जे कोई आ के मथ्था टेके उहनूं नजरी आए विष्नूं भगवान, पूरन सिँघ पंज तत्त कम्म किसे ना आइंदा। एह झूठी माटी खेल जहान, जगत खेड़ा आप वसाइंदा। जिस ने मिलणा सतिगुर पूरे जाणी जाण, तिस आपणी बूझ बुझाइंदा। राती सुत्तयां गुरसिरवां अगे खलोवे आण, गोबिन्द आपणा रूप वटाइंदा। कलिजुग अन्तम भरम भुलेखे विच्च आप भुल्ल गिआ भगवान, आपणा जोती जामा पाइंदा। जगत नेत्र दिसे ना शाह सुलतान, आत्म परमात्म नेत्र खेतर ना कोई खुलाइंदा।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਸਦ ਸਮਾਈਂਦਾ।
(੬ ਚੇਤ ੨੦੧੬ ਬਿ)

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਸੰਗ ਜੋਤ ਪ੍ਰਗਟਾਏ। ਕੋਈ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਭੇਤ ਨਾ ਪਾਏ। ਦਿਆ ਧਾਰ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚਚ ਆਏ।
ਪੱਜ ਤੱਤ ਵਿਚਚ ਜੋਤ ਜਗਾਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਨਾਮ ਰਖਾਏ। ਜਿਨ ਵੇਖਦਾ ਤਿਨ ਨਦਰੀ
ਆਏ। ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਗੁਰ ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ। ਸੋਹੌਂ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਨਾਮ ਪ੍ਰਗਟਾਏ। (੫ ਚੇਤ ੨੦੦੭ ਬਿ)

ਪੱਜ ਲਿਖਾਰੀ : ਜਾਗੀਰ ਸਿੱਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਿੰਡੀ ਵਾਰੀ, ਬੇਨਨਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਨਾਲ ਰਲੀ
ਤ੃ਪਤ ਕਵਾਰੀ, ਜੇਹੜੀ ਕਨਤ ਨਾ ਜਗਤ ਹੰਡਾਈਆ। ਮਾਯਾ ਮਮਤਾ ਗੜ੍ਹ ਤੋਡ ਹੱਕਾਰੀ, ਆਸਾ ਲਈ
ਵਧਾਈਆ। ਏਹ ਰਖੇਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਨਿਆਰੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਰ
ਉਠੇ ਜੇਹੜਾ ਆਪਣਾ ਤਨ ਮਨ ਦੇਵੇ ਵਾਰੀ, ਵਿਰਸਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਤਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ।

ਸਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਕਹੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਕਰਨੀ ਲਿਖਤ, ਲਿਖਤ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਬਿਦਰ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ
ਭਵਿਖਤ, ਪਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਵਿਚਚ ਸੂ਷ਟ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਰਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ।

ਸਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵਾਸਤਾ ਪਾ ਕੇ ਕਹਨਦੀ, ਕਹ ਕੇ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਮੇਰੀ
ਪਤ ਨਹੀਂ ਰਹਨਦੀ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪਚਿਛਮ ਦਕਖਣ ਚਾਰੇ ਵੇਰਵ ਵਰਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਤੇ ਅਜੇ ਆਈ ਸਾਂਦੇਸਾ
ਦਸ਼ਣ, ਥੋੜਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ
ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ।

ਸਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤ ਕੇਹੜਾ ਬਣੇ ਸਾਥੀ, ਨਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਲ ਜੁਡਾਈਆ। ਨਾ ਦਿਨੇ ਸੋਵੇਂ
ਨਾ ਰਾਤੀਂ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਰਿਸ਼ਤਾ ਰਹੇ ਨਾ ਭੈਣ ਭਰਾਤੀ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਦੇਵੇ ਤਜਾਈਆ।
ਸਦ ਬਣ ਕੇ ਚਰਨ ਦਾਸੀ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਚੀ ਸਰਨਾਈਆ।

ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੱਘ ਲਿਖਾਰੀ ਪਿਛਲਾ ਮਿਤ੍ਰ, ਗੁਰਦਾਸ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਕੂਡੀ ਧਾਰ ਵਿਚਚੋਂ ਨਿਕਲ, ਆਪਣਾ
ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਅਗੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਕਰਨਾ ਸਿਕਲ, ਰੂਪ ਦੇਣਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਦੀ ਧਾਰ
ਅਨਦਰ ਲੈਣਾ ਚਿਤਰ, ਚਿਤਰਗੁਪਤ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਾ ਗਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ।

ਸਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਲਿਖਾਰੀ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਚਾਰ, ਮੁਹੱਮਦਾ ਤੇਰੀ ਚਾਰ ਧਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਤਜਾਈਆ।
ਮੈਂ ਹੋ ਗੈਂਦ ਖੁਦਮੁਖਤਾਰ, ਖੁਦ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪਚਿਛਮ ਦਕਖਣ ਚੌਹਾਂ
ਦੀ ਵੰਡ ਕਰਨੀ ਕਮਾਲ, ਕਮਲਧਾ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਗਿੰਦਰ ਕੌਰ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ
ਗੁਰਮੁਖ ਦੇ ਰਹਣਾ ਨਾਲ, ਕਲਮ ਕਲਮ ਨਾਲ ਬਦਲਾਈਆ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਜੇ ਮੇਰਾ ਕਿਡਾ ਕੂ ਹੋਰ
ਸਵਾਲ, ਕੀ ਕੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੇ ਏਥੇ ਕੋਈ ਖਾਣ ਨਹੀਂ ਔਂਦੇ ਮੰਡਾ ਦਾਲ, ਰਸਨਾ
ਵਾਲਾ ਰਸ ਬਣਾਈਆ। ਇਕ ਇਕ ਗੁਰਮੁਖ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਸੰਭਾਲ, ਨਾਤਾ ਜਗਤ ਨਾਲੋਂ ਦੇਣਾ ਤੁਡਾਈਆ।
ਆਪ ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬਾਲ, ਸੂਣੀ ਦੇ ਵਿਚਚ ਦੇਣਾ ਵਰਵਾਈਆ। ਜੇਹੜਾ ਝਲਲ ਗਿਆ ਮੇਰੀ ਝਾਲ,
ਓਸ ਨੂੰ ਭਗਤ ਦਵਾਰੇ ਦੇ ਉਤੇ ਦੇਣਾ ਬਹਾਈਆ। ਉਹਨੂੰ ਵੇਰਵਣ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਉਪਰੋਂ ਨੀਚੇ ਤੇ
ਨੀਚਿੱਠ ਉਪਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਓ ਗੁਰਸਿਰਖੋ ਵਾਅਦਾ ਕਰ ਲਉ ਅਜ਼ਜ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ

दे नहीं जे बाल, मापे लिख के दे दिउ बच्चे सतिगुर झोली पाईआ। जे लिखवण वास्ते कलम दवात नहीं ते बाहवां दिउ उठाल, सारे कहो तेरी वस्त तेरी झोली पाईआ। जन भगतो तुहाङ्कु वास्ते सचखण्ड दुआरा बणा दिती सच्ची धर्मसाल, जिस दा नमूना साहमणे दिता वरखाईआ। बच्चू तुसीं अजे नहीं समझे प्रभू दी चाल, की चलाकी नाल तुहानूँ रिहा मिलाईआ। वेरवो संदेशा देंदा उत्ते सिंघ पाल, जिस दा पूरन पूरन रूप अखवाईआ। जिस दिआं चरनां हेठां काल महांकाल, चरनां थल्ले रगढ़ रगढ़ के तुहाङ्कु थल्ले दए विछाईआ। तुसीं पातशाह दे पुत ते सचखण्ड नूँ चलयो आकड़ दे नाल, धर्म राए लुके, चितगुप्त छुपे, विष्णु ब्रह्मा नूँ पुच्छे, शंकर आपणीआं मुझीआं घुट्टे, बौहड़ी बौहड़ी कर सुणाईआ। मैं ते चुरासी नूँ वेरवदा रिहा कर कर सिध्धे पुढ़े, अन्त आपणा हुक्म वरताईआ। बौहड़ी मैनूँ अन्त कोई ना पुच्छे, मेरी चली ना कोई वडयाईआ। प्रभू ने आपणे भगत साडे नालों बणा लए सुच्चे, संजम आपणा दिता जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा हुक्म वरताईआ। (२७ पोह श सं ४)

तित्तर कहे मेरी अगम्मी भारवा, बिन रसना रस जणाईआ। तेरा दासी दासा, सेवक सेवक रूप वटाईआ। गोबिन्द कहे मैं मन्ना तेरा आखवा, आखवर दिआं जणाईआ। तेरे प्यार पिच्छे सारी संगत दा बणा राखवा, कौल इकरार तेरा पूर कराईआ। तित्तर ने किहा मेरी निगाह पै गई विच्च मक्का काअबा, मदीने मुद्दा वेरव वरखाईआ। गोबिन्द ने झाङ्क बदल के पासा, हुक्म दिता सुणाईआ। मेरा नूर जोत प्रभू प्रकाशा, शब्दी धार गुरु वडयाईआ। सभ दा लहणा देणा पूर कराए हिसाबा, बच्या रहण कोई ना पाईआ। तेरा लेरव मुकावां सम्मत शहनशाही पंज जा के विच्च दोआबा, दोहरी धार प्रगटाईआ। पंजां लिखारीआं होणा साथा, कलम गोबिन्द वाली चलाईआ। नाल रलौणा सुरजीत सिंघ काका, रणजीत कौर जिस दी माईआ। अग्गे तों बदल जाणा पासा, पड़दा भेव दए उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे रवेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ। सम्मत पंज कहे साचे जेठ मैं तैथों वारी, वारता दिती जणाईआ। करे रवेल आप निरँकारी, निरवैर धुरदरगाहीआ। मक्का मदीना पावे सारी, पेशीनगोई सभ दी पूर कराईआ। दर्शन देवे नूर उजिआरी, पर्दा आप चुकाईआ। लेरवा जाणे जगत इशतिहारी, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी कार कमाईआ।

शहनशाही सम्मत पंज कहे पंज जेठ अमृत वेला होवे पंज, पंजां लिखारीआं मिले वडयाईआ। लाल सिंघ ने सिर तों नंगा रक्खणा गंज, पगड़ी सीस ना कोई टिकाईआ। सारी संगत ने उंगलीआं रक्खणीआं उपर दन्द, दन्दां हेठ दबाईआ। फेर बाहर लैणीआं कछु, नेत्र चरनां उत्ते टिकाईआ। फेर सभ ने गौणा सोहँ छन्द, ढोला अगम्म अथाहीआ। फेर मुख कर के बन्द, नैणां नीर देणा वहाईआ। फेर गोबिन्द तककणा चन्द, जिस दा जल्वा नूर अलाहीआ। फेर पिच्छा दे के कर लैणी कंड, मुख सारे लैण बदलाईआ। फेर उच्ची कूक के पौणी डण्ड, तेरी मेरी होई जुदाईआ। फेर पंज कदम अग्गे नूँ करना पन्ध, कदम कदम नाल उठाईआ। फेर इकक दूजे नाल कन्नी लैणी गंड, पल्लू पल्लू नाल जुडाईआ। फेर इकक

ਇਕ ਲਾਚੀ ਇਕ ਦ੍ਰਜੇ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ਵੱਡ, ਸਾਚਾ ਸਗਨ ਬਣਾਈਆ। ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚਿ ਸਭ ਨੇ ਪੌਣੀ ਥੋੜੀ ਥੋੜੀ ਖਣਡ, ਰਸ ਰਸਨਾ ਨਾਲ ਚਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। (੧ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੫)

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਜੁੜਾਰ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਇਕ ਸਾਥੀ, ਆਧੂ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚਿ ਮਨਦਾ ਸੀ ਆਰਵੀ, ਮੁਹਬਤ ਵਿਚਿ ਰਹੇ ਸਰਨਾਈਆ। ਸਾਲ ਵਿਚਿ ਤਿੰਨ ਵੇਰਾਂ ਤਹਦੇ ਅਨਦਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਉਦਾਸੀ, ਚਿੰਤਾ ਵਿਚਿ ਘਬਰਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਦਰਸ ਨਾਲ ਕਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਫਾਂਸੀ, ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਕੂਡ ਗਵਾਈਆ। ਸਰਸੇ ਕਨ੍ਹੇ ਨਾਲ ਸੀ ਕਿਨਾਰੇ ਘਾਟੀ, ਤਵੁ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋਏ ਪੰਜ ਲਿਖਾਰੀ, ਸਰਸੇ ਵਜੀ ਵਧਾਈਆ। ਜੁੜਾਰ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਸੈਨਤ ਮਾਰੀ, ਸਜ਼ਜ਼ਣ ਹੋ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸਫਾਰਸ਼ ਕਰ ਭਾਰੀ, ਗੋਬਿੰਦ ਅਗੇ ਝੋਲੀ ਭਾਹੀਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਰਹੇ ਧਾਰੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ। ਏਹ ਆਸਾ ਮੇਰੀ ਆਹ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰੀ, ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਤਾਡੀ, ਚੌਰੀ ਧਾਰੀ ਦੋਵੇਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਹੱਦ ਕੇ ਕਿਹਾ ਬਚ੍ਚੂ ਆ ਜਾ ਅਗਾਡੀ, ਖਣਡਾ ਪਿਠ ਤੁਤੇ ਤੁਕਰਾਈਆ। ਕਟਾਰ ਵਰਖਾ ਕੇ ਤਿਕਰੀ ਧਾਰੀ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਦਿਤੀ ਜਣਾਈਆ। ਜੇ ਸਚ ਦੀ ਲਾਉਣੀ ਧਾਰੀ, ਮਾਤ ਪਾਰੀ ਦੇਣੀ ਤਜਾਈਆ। ਏਥੋ ਇਸ਼ਤ ਛੁਣੀ ਸਾਰੀ, ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚ ਕਮਾਈਆ। ਮਨ ਮਨਸਾ ਰਹੇ ਨਾ ਹੱਕਾਰੀ, ਹਤਮੇ ਗਢ ਤੁਡਾਈਆ। ਜੁੜਾਰ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰ ਭਗਤੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਬਲਿਹਾਰੀ, ਬਲ ਬਲ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਭਗਤੂ ਤੇਰੀ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਬੰਧਾਵਾਂ ਧਾਰੀ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਪੰਜ ਪ੍ਰਸਿੱਦ ਹੋਏ ਲਿਖਾਰੀ, ਨਾਤਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤੁਡਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਕਖਾਂ ਵਾਰੀ, ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਤੁੰ ਵੀ ਕਰ ਕੇ ਰਖੀ ਤਧਾਰੀ, ਤੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਢਾਈਆ। ਸਮਤ ਸ਼ਹਨਸਾਹੀ ਪੰਜ ਛੱਭੀ ਪੋਹ ਨੂੰ ਤੇਰੀ ਪੈਜ ਜਾਏ ਸਵਾਰੀ, ਲੇਰਖਾ ਪੰਜਾਂ ਨਾਲ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਹਜੀਤ ਸਿੱਧ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸੇਵਾ ਲੇਰਖੇ ਲਾ ਕੇ ਸਾਰੀ, ਸ਼ਾਰ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਨਾਲ ਕਲਮ ਦੀ ਧਾਰ ਦਾ ਦ੃ਢਾਈਆ। (੧੪ ਹਾਫ਼ ਸ਼ ਸਂ ੫)

ਪੰਜ ਪਾਰੇ : ਅਮ੃ਤ ਧਾਰਾ ਆਤਮ ਸੀਰਾ। ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਵੇ ਕਰ ਪਾਰਾ। ਕਾਧਾ ਛਾਣੇ ਮਨਦਰ ਤੇਰਾ। ਆਪੇ ਪਾਏ ਹਰਿ ਜੀ ਸਾਰਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਨਾ ਹੋਏ ਵਹੀਰਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਅੱਸ਼੍ਵ ਤਿੰਨ ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਤ ਪਾਰਯਾ, ਹਰਿਚਰਨ ਦੁਲਾਰਧਾ, ਸ਼ਬਦ ਬਨ੍ਹੇ ਸਿਰ ਸਾਚਾ ਚੀਰਾ। ਸਾਚਾ ਚੀਰਾ ਸਿਰ ਰਖਾਏ। ਨਾਮ ਹੀਰਾ ਵਿਚ ਟਿਕਾਏ। ਪੀਰਨ ਪੀਰਾ ਦਿਆ ਕਮਾਏ। ਅਮ੃ਤ ਸੀਰਾ ਸਚ ਪਾਏ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕਿਲੇ ਲਾਲ ਗਢੀ ਚਮਕੌਰ ਤੇਰਾ ਲੇਰਖਾ ਪੂਰਾ ਅੜਾ ਕਰਾਏ।

ਚੌਬਦਾਰ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰ ਵੇਸੇ। ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ੇ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਹਤਥੋਂ ਖਾਲੀ, ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗ ਰੂਪ ਨਾ ਰੇਖੇ। ਲੋਕਮਾਤ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈ, ਵਿਚ ਅਨ੍ਧ ਕੂਪ, ਗੁਰ ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ ਹਰਿ ਜੀ ਵੇਰਖੇ। ਏਕਾ ਨੂਰ ਦਰਸੇ ਜੋਤ ਸਰੂਪ, ਪਹਲੀ ਵਾਰੀ ਚੌਬਦਾਰ ਹਰਿ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਗੁਰ ਸੰਗਤ ਬੈਠੀ ਅਦਵਿਚਕਾਰ, ਆਪੇ ਕਰੇ ਰਖ਼ਬਰਦਾਰ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜੁਗ ਜੁਗਨਤ ਆਦਿ ਅੱਨਤ ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰ। (੩ ਅੱਸ਼੍ਵ ੨੦੧੧ ਬਿ)

गोबिन्द कहे सचरवण्ड निवासी की तेरा राज, जुग चौकड़ी समझ कोई ना पाईआ। तूं निरगुण हो के सिर ते रकवया ताज, सीस जगदीस रिहा सुहाईआ। मैं लोकमात लै के तेरी दात, जग साची सेव कमाईआ। जो धुर संदेसे दिता आख, आखवर हुक्म मनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इक्को देणा साचा वर, घर साचे मंग मंगाईआ।

घर साचे मंग मंगौंदा ए। गोबिन्द आपणा सीस झुकौंदा ए। पुरख अकाल दया कमौंदा ए। वस्त अमोलक झोली पौंदा ए। हौली हौली भेव खलौंदा ए। मौली तन्द नाल बंधौंदा ए। थिर घर सोहणा सगन मनौंदा ए। पुरख अकाल चल्ल के औंदा ए। गोबिन्द सुत आप उठौंदा ए। अबिनाशी अचुत रुत सुहौंदा ए। कलिजुग औध रही मुक्क, आपणी कार कमौंदा ए। सचरवण्ड निवासी जो बैठा रिहा चुप्प, धुर दा राग आप सुणौंदा ए। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, तेरा लहण तेरी झोली पौंदा ए।

तेरा लहण झोली पाया ए। अबिनाशी करते हुक्म सुणाया ए। धुर दरबारी आपणी दया कमाया ए। जोत निरँकारी खेल रचाया ए। तस्खत निवासी वड दरबारी, आपणा हुक्म मनाया ए। गोबिन्द तेरी पंजां नाल सरदारी, पंजां माण आप बणाया ए। पंजां करे जगत खुआरी, कूड़ा डेरा फड़के हत्थीं ढाहिआ ए। अमृत जाम दे खुमारी, ख़ालस आपणे नाल रलाया ए। हउमे हंगता कट्ट बीमारी, नाम रंगण रंग रंगाया ए। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, पंच प्यारे आप प्रगटाया ए।

पंच प्यारे पंच प्रगटौंदा ए। पंच मुखी ताज सुहौंदा ए। पंच प्रधान आप बणौंदा ए। सच निशान इक्क झलौंदा ए। ज़िमीं असमान सीस झुकौंदा ए। गोबिन्द सूरा वेरव अन्तम, आपणी इछया इक्क प्रगटौंदा ए। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी कार कमौंदा ए।

पंच प्यारे होए प्रगट, गोबिन्द मिली वड्याईआ। धन्न वड्डिआई हिस्सा जगत, जग जीवण खुशी बणाईआ। अन्तर आत्म दे के शक्त, सच शख्सीअत दिती वरवाईआ। गोबिन्द मंगी मंग प्रभ दस्स आपणा वक्त, वेला दे समझाईआ। कवण घड़ी सुहञ्जणी वेरवण आवें परत, निरगुण आपणा फेरा पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहरवान होणा सहाईआ।

गोबिन्द तेरे पंज प्यारे, पंजां नाल कुड़माईआ। किरपा करे हरि गिरधारे, गृह मन्दर वेरव वरवाईआ। जुग चौकड़ी बीते विच्च संसारे, लोकमात रहण ना पाईआ। कलिजुग अन्तम निरगुण निराकार लए अवतारे, कल कलकी वेस वटाईआ। सम्बल वसे धाम नयारे, महल्ल अहुल करे रुशनाईआ। पंजां विच्चों पंज प्यारे, पंजां नाल पंजे लए मिलाईआ। जो ताज दूर दुराडा वाजां मारे, सो नेरन नेरा हो के वेरव वरवाईआ। अबिनाशी करता खेल करे नयारे, निराकार बेपरवाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, पंचम पंच आप उपाईआ।

ਤਾਜ ਵੇਰਵੇ ਸੁਰਖ ਪੰਚ, ਪੰਚਮ ਮਾਣ ਵਡਯਾਈਆ। ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਭਾਗ ਲਗਗੇ ਕਾਧਾ ਮਾਠੀ ਕੱਚ, ਕਚਚ ਕੱਚਨ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਖੇਲ ਕਰ ਕਰਾਏ ਸਚ, ਸੁਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਰ੍ਹਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋਧਾ ਸਹਾਈਆ।

ਪੰਚ ਪਿਆਰੇ ਸਚ੍ਚੇ ਜਗ, ਜੁਗਤੀ ਹਰਿ ਜਣਾਈਆ। ਹੱਸ ਬਣਾਏ ਫੜ ਕੇ ਕੱਗ, ਅਮ੃ਤ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਬੀਰ ਸਰਬਗ, ਅਲਪਗ ਲਏ ਤਰਾਈਆ। ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਹਵਾ, ਹਦੂਦ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗਣ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਚਲੂਲ ਇਕਕ ਚਢਾਈਆ। ਫੜ ਕੇ ਬਾਹੋਂ ਲਾਏ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ। ਜਗਤ ਪਰਖਣਡੀਆਂ ਵਰਖਾਧਾ ਪਰਖਣਡ, ਹਤਥ ਕਟਾਰ ਉਠਾਈਆ। ਜਗਤ ਕਨਾਤ ਅਨਦਰ ਲੰਘ, ਕੂਡੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਧਾਰ ਬਾਹਰ ਕਛਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਅਨਦਰ ਸੀਸ ਲਏ ਮੰਗ, ਖਣਡਾ ਖਡਗ ਵਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰੱਕਾਰ ਗਿਆ ਲੰਘ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਤੀ ਰਤ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਰ੍ਹਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਯਾਈਆ।

ਪੰਚ ਪਿਆਰੇ ਹੋਏ ਭੇਟਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਗੋਦ ਸਰਨਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਾ ਬੇਟਾ, ਬੇਟੇ ਗੁਰਸਿਰਖ ਆਪਣੇ ਲਏ ਬਣਾਈਆ। ਛਤਰਧਾਂ ਬਕਕਰਧਾਂ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਠੇਕਾ, ਛੁਰੀ ਕਰਦ ਕਟਾਰ ਤਲਵਾਰ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਕਟਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦੇ ਅਨਦਰ ਹੇਤਾ, ਚੇਤਾ ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ। ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਾਈ ਹੋਏ ਖੇਤਾ, ਬਿਨ ਝੂਜਿਆਂ ਝੂਜ ਵਰਖਾਈਆ। ਓਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿਆ ਕੋਈ ਲਿਖੇ ਲੇਖਾ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਦੁਹਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜਾਂਤ ਜਗਤ ਮੁਲੇਖਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋ ਧੁਰ ਦਾ ਆਧਾ ਸਾਂਦੇਸਾ, ਸੋ ਲੋਕਮਾਤ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਰ੍ਹਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਪੰਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਆਪ ਬਣਾਈਆ।

ਪੰਚ ਸੁਰਖ ਦੇ ਪੰਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਤ ਦਿਤੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਅਗਮੀ ਪੀਣ ਰਖਾਣ, ਤ੃ਣਾ ਭੁਕਖ ਮਿਟਾਈਆ। ਪੰਚ ਪਿਆਰੇ ਕਰ ਪਰਖਾਨ, ਪਾਤ੍ਰ ਪਾਤੀ ਆਪਣੀ ਦਿਤੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਬਿਨ ਪਢਧਾਂ ਦੇ ਜ਼ਾਨ, ਧਿਆਨ ਇਕਕੋ ਚਰਨ ਜਣਾਈਆ। ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਕਰ ਅਥਨਾਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ। ਨਾਮ ਖਣਡਾ ਖਡਗ ਕਿਰਪਾਨ, ਤਨ ਗਤਰੇ ਆਪ ਲਟਕਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਧੁਰ ਦਾ ਦੇ ਕੇ ਦਾਨ, ਦਾਤੇ ਦਾਨੀ ਦਧਾ ਕਮਾਈਆ। ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਧਾਂ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਧਾ ਜ਼ਾਨ, ਜ਼ਾਨੀ ਧਿਆਨੀ ਵਡ ਵਿਦਵਾਨੀ ਸਮਝ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਤਹ ਜਾਣੇ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਦੂਜਾ ਭਾਗ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਰ੍ਹਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੇ ਕੇ ਸਤਿ ਦਾਨ, ਸਤਿ ਧਰਮ ਵਰਖਾਧਾ ਇਕਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਪੰਜਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪੰਜ ਕਰ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ। (੧੬ ਸਾਵਣ ੨੦੨੧ ਬਿ)

(ਸਰਦਾਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੱਧ ਜੇਠੂਵਾਲ, ਸਰਦਾਰ ਇੰਦਰ ਸਿੱਧ ਝੁਬਾਲ, ਸਰਦਾਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਧ ਭਲਾਈਪੁਰ, ਸਰਦਾਰ ਪਾਲ ਸਿੱਧ ਦਾਉਦਪੁਰ, ਸਰਦਾਰ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੱਧ ਗੁੜਗਾਉ)

ਪੰਜ ਦਰਬਾਰੀ : ਸਮਤ ਪੰਜ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪੰਜ ਹੋਣੇ ਦਰਬਾਰੀ, ਤਨ ਸੋਹਣਾ ਲਬਾਸ ਸੁਹਾਈਆ। ਪੰਜੇ ਕਰ ਕੇ ਔਣ ਤਾਹਾਰੀ, ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਹਤਥ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਨਹੀਂ ਕਟਾਰੀ, ਨਾਤਾ ਕੁਟੰਬ ਨਾਲੋਂ ਤੁਝਾਈਆ। ਪੂਰਬ ਲਹਣਾ ਵੇਰਵੇ ਤੁਧਾਰੀ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਰ੍ਹਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਸਤਾਰਾਂ ਹਾਡ ਕਹੇ ਪੰਜ ਦਰਬਾਰੀ ਹੋਣੇ ਕੇਹੜੇ, ਸਮਤ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਖਲੋਵਣ ਕਿਸ ਵਿਹੜੇ, ਧਰਨੀ ਕਵਣ ਸੁਹਾਈਆ। ਮੇਟਣ ਕਿਸ ਬਿਧ ਝੇਡੇ, ਝਾਗੜਾ ਕੂਡ ਚੁਕਾਈਆ। ਵਸਣਾ ਸਾਚੇ ਖੇਡੇ, ਘਰ

इकक बणाईआ। इकक दूजे नूं कहण असीं सारे प्रभु दे चेरे, दूजा रहण कोई ना पाईआ। जिस मातलोक मारे फेरे, फिरत फिरत खोज खुजाईआ। उह कहु विच्चों अन्धेरे, कूड़ी क्रिया डेरा ढाहीआ। उह फिरन चार चुफेरे, आपणी खुशी वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी कार कमाईआ।

पंजां दरबारीआं दे लकक नूं होवे पेटी, पटने वाला गिआ दृढ़ाईआ। ओन्हां विच्च गुरदर्शन होवे बेटी, जिस दा लहणा पूरा पूर कराईआ। कपूर सिंघ नाल रलणा छेती, केहर सिंघ पल्लू लैणा गंदाईआ। मेला सिंघ पिछला भेती, गंठ आपणी जोड़ जुड़ाईआ। चेला सिंघ दी याद आई नेकी, निककयां वड्हयां वेरव वरवाईआ। गुरमीत सिंघ मिले नाल तेज्जी, तेज धार इकक चमकाईआ। गुरदर्शन शब्द सुणौणा पंज अकरवरां वाला विच्च अंग्रेजी, संदेशा सच सच जणाईआ। पहली हाढ़ नूं इन्हां पंजां दी पहली पेशी, पेशीनगोई इकक सुणाईआ। अगे खेल होणी विदेशी, देश दिशा दए जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी कार कमाईआ। (९ जेठ श सं ५)

पंज पुजारी : सतारां हाढ़ कहे पंज प्रभ दे होणे पुजारी, मस्तक खाक रमाईआ। मल सिंघ कर के औणा त्यारी, तारा चन्द निशान बणाईआ। अमरीक सिंघ तिन्ह रंग दी ला के औणा धारी, सूहा पीला नीला जोड़ जुड़ाईआ। किशन सिंघ नेत्र नीर वहौणा जारो जारी, अकरवीआं छहबर लाईआ। प्रगट सिंघ खुली छड़ के दाढ़ी, हथ छाती उत्ते टिकाईआ। दयाल सिंघ ने लौणी ताड़ी, डड्हां वाले मिले वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच मेला लए मिलाईआ। (९ जेठ श सं ५)

पंज मुसाहिब : हाढ़ सतारां कहे पंज बैठे होण मुसाहिब, सालस रूप बणाईआ। जिन्हां विच्चों इकक होवे सिंघ अजाइब, गगोबूए विच्चों उठाईआ। पिछला लेखा पूरा करना वाहद, कांशीराम मिले धुर दे माहीआ। अगला हुक्म होणा राइज, गुरनाम सिंघ जोड़ जुड़ाईआ। साचा मिले हुक्म जाइज, जसवन्त सिंघ जिस्म जमीर बदलाईआ। कूड़ी क्रिया करनी गाइब, हरबंस सिंघ विच्च समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा रंग रंगाईआ। (९ जेठ श सं ५)

पंज मिसतरी : पंचम पंच करे पहचान, पंचम सच्चा शहनशाहीआ। पंचम देवे इकक ज्ञान, एका करे पढ़ाईआ। पंचां सतिजुग बणे विधान, धारा अवर ना कोई वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल बेपरवाहीआ। पंचम नाम जगत अपारा, अपरम्पर आप जणाइंदा। सिंघ बिशन कर प्यारा, सिंघ लछमण नाल मिलाइंदा। सिंघ मल्ल दए हुलारा, सिंघ सोहण रंग चढ़ाइंदा। सिंघ सन्ता सति वणजारा, सति सतिवादी वेरव वरवाइंदा। पंचम दरसां पंच विहारा, पंचम राह जणाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निहकलंक नरायण नर, सलाहकार नाल रलाइंदा। (३ कत्तक २०१८ बि)

पंज सलाहकार : पंज बणन सलाहकार, पंजां नाल मिलाईआ। पत्सौरा सिंघ दए अधार, सिंघ दिदार नाल मिलाईआ। महिंदर सिंघ प्रेम विचार, सिंघ गुरनाम दस्से चाई चाईआ। गुरनाम सिंघ मिल सेवा करे अपार, साची खुशी मनाईआ। पंचां नाल पंच प्यार, पंचम गंड पुआईआ। पंज पंजी सेवादार, सेवक सेव वरवाईआ। दर आए दरवेश निरँकार, आपणा पन्ध मुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, गुण गुण विच्च दए वरवाईआ। (३ कत्तक २०१८ बि)

प्राइमरी : प्राइमरी कहे मेरीआं जमातां चार, चार जुग दे शास्त्र देण गवाहीआ। मेरा लहणा देणा चार कुण्ट दी धार, चार वरनां वेरख वरवाईआ। चौथे जुग वेरवां नैण उघाड़, बिन नेत्र अकरव अकरव उठाईआ। मेरा मालक खालक इकको परवरदिगार, सांझा यार इकको नूर अलाहीआ। सतिगुर शब्द जो संदेशा देवे वारो वार, भेव अभेदा अगम्म खुलाईआ। मेरी सिख्या जगत अकरवां बाहर, विद्या विच विद्ययत ना कोई कराईआ। कोटां विचो कोई गुरमुख विरला पढ़े विच संसार, जिस सिर सतिगुर आपणा हत्थ टिकाईआ। मेरी पहली जमात बड़ी दुष्वार, दुशमण चारों कुण्ट अन्तर निरंतर नजरी आईआ। मेरा लहणा देणा नाल नौ दुआर, जगत वाशना संग बणाईआ। दह दिशा करां विचार, बिना सोच समझ आपणी लवां अंगढाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दी करनी कार कमाईआ।

प्राइमरी कहे मेरी जमात पहली, एका एका वेरख वरवाईआ। जिस विच होए ना कोई अनगहिली, गफ़लत रूप ना कोई दरसाईआ। जेहड़ी विद्या बिना ज्बान तों कह लई, बिना सरवणां सुणनी चाई चाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा हुक्म इकक वरताईआ।

प्राइमरी कहे गुरमुख विरला मेरी पहली करे पास, पासा दीन दुनी बदलाईआ। सतिगुर शब्द उत्ते करे विश्वाश, जगत विशिआं डेरा ढाईआ। तन वजूद लेरवा तक्के अप तेज वाए पृथमी अकाश, मन मत बुध नाल रलाईआ। नौ दुआरयां निगाह मारे खास, पर्दा परदिआं विचों चुकाईआ। जिस उत्ते किरपा करे पुरख अबिनाश, हरि करता धुरदरगाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा मालक इकक गुसाईआ। प्राइमरी कहे जेहड़ा हरिजन पहली पढ़दा, जगत लेरव शरअ ना कोई रखाईआ। धर्म दी धार विच दूजी चढ़दा, चढ़दा लहिदा दकरवण पहाड़ इकको तक्के धुर दा माहीआ। अन्दरों किला तोड़े हँकारी गढ़ दा, हउमे हंगता दूर कराईआ। लेरवा जाणे चोटी जङ्घ दा, चेतन्न हो के वेरख वरवाईआ। लहणा तक्के बहत्तर नङ्घ दा, हड्ड मास खोज खुजाईआ। खेल तक्के सरीर धङ्घ दा, तन वजूद फोल फुलाईआ। जगत दवारे पार करदा, नव दुआर दा डेरा ढाईआ। राह वेरखे आपणे धर दा, बिन अकरवां अकरव उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा हुक्म इकक वरताईआ।

प्राइमरी कहे मेरी दूजी जमात चंगी, पहली नालों मिले वडयाईआ। सतिगुर प्यार विच लावे अंगी, अंगीकार आप हो जाईआ। आसा पूरी करे मंगी, मनसा जगत टिकाईआ। अमृत धार ध्याए गंगी, बूंद सवांती कँवल नाभ टपकाईआ। मनुआ दह दिश ना धाए फरंगी, चार कुण्ट

ਨਾ ਉਠ ਉਠ ਧਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਪਾਰ ਦੀ ਦਸ਼ੇ ਪਾਬਨਦੀ, ਨਾਮ ਬੰਧਨ ਵਿਚ ਬੰਧਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਬਣਾ ਕੇ ਸਨਬੰਧੀ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਜਣਾਈਆ। ਅੰਦਰਾਂ ਦਵੈਤ ਦੀ ਢਾਏ ਕਂਧੀ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਉਠਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਮੁਕਕੇ ਪ੍ਰਕ੃ਤੀ ਪੱਝੀ, ਪੱਝਾਂ ਤਤਾਂ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਮੇਟੇ ਵਿਕਾਰ ਜਾਂਗੀ, ਕਾਸ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੱਕਾਰ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਤਾਂਗੀ, ਤਾਂਗਦਸਤੀ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੂਜੀ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਕਹੇ ਜਿਸ ਮੇਰੀ ਦੂਜੀ ਕਰ ਲਈ ਪੂਰ, ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਤੀਜੀ ਜਮਾਤ ਦਾ ਇਕ ਦਸ਼ਤੂਰ, ਅਸੂਲ ਨਿਯਮ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਨਿਰਾਂਤਰ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗੱਲ, ਗੁਰਬਤ ਅੰਦਰਾਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਦਾ ਦਾ ਦਾ ਸੱਥੂਰ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਕਰੇ ਚੂਰ, ਕ੍ਰਿਧਾ ਕੂੜ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਨਾਲ ਕਰੇ ਭਰਪੂਰ, ਤੁਣਾ ਜਗਤ ਗਵਾਈਆ। ਪਨਘ ਮੁਕਾ ਕੇ ਨੇਡਾ ਦੂਰ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚਚ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਸੰਗ ਆਪ ਰੱਖਾਈਆ।

ਤੀਜੀ ਜਮਾਤ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਰਵੇ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ, ਤਰੀਕਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਵਿਚਚ ਪਾਬਨਦੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸ਼ਰਅ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਅਕਰਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾ, ਕਾਗਜ ਕਲਮ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਜਗਤ ਸਰੋਵਰ ਲੋਡ ਰਹੇ ਨਾ ਸਾਰਾ, ਤੀਰਥ ਤਵੁ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਤੀਜੀ ਜਮਾਤ ਵਿਚਚ ਮਿਲੇ ਅਗਮਾ ਵਰਾ, ਵਰਦਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਦਾ ਵਡਧਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਏ ਖਵਰਾ, ਖਵਾਲਸ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਜਾਸ ਪਿਆ ਕੇ ਜ਼ਰਾ, ਜ਼ਰੇ ਜ਼ਰੇ ਵਿਚਚੋਂ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਦਰਸਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਨਿਰਾਂਤਰ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਠਰਾ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਅੱਖਵਾਈਆ।

ਤੀਜੀ ਜਮਾਤ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਅਗਮੀ ਧੁਨ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਵੂਢਾਈਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਲਏ ਸੁਣ, ਅਣਸੁਣਤ ਦਾ ਜਣਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਲਏ ਚੁਣ, ਖੋਜਣਹਾਰਾ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਵਿਚਚ ਵੜ੍ਹਾ ਗੁਣ, ਅਵਗੁਣ ਕੂੜੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਨਤ ਮੀਤ ਆਪੇ ਚੁਣ, ਆਪੇ ਵੇਰਵੇ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਰਿਖ ਮੁਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚਚ ਛੁਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਤੀਜੀ ਜਮਾਤ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਬੜੀ ਸੋਹਣੀ ਪਢਾਈ, ਅਲਫ ਬੇ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਹਿੰਦਸਾ ਇਕਾਈ, ਏਕ ਏਕ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਨਾ ਸਕੇ ਸਮਾਈ, ਗਿਣਤੀ ਗਣਤ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਬੁਢ਼ੀ ਨਾਲੋਂ ਹੋਏ ਜੁਦਾਈ, ਮਤ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਮਨੁਆ ਦਹ ਦਿਸ਼ ਨਾ ਉਠ ਉਠ ਧਾਈ, ਨਵ ਮਜ਼ਜੇ ਨਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਇਕਕੋ ਮੀਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਗੁਸਾਈ, ਗਹਰ ਗਵਰ ਇਕ ਅੱਖਵਾਈਆ। ਜੋ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਦਾ ਉਠਾਈ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਜਾਸ ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਨਿੜਾਰ ਜ਼ਿਗਨਿਤ ਦਾ ਪਾਰ, ਨਾਮੀ ਕੱਵਲ ਕੱਵਲ ਉਲਟਾਈਆ। ਸਹੱਸ ਦਲ ਨਚੇ ਟਪੇ ਚਾਈ ਚਾਈ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਧੁਨ ਨਾਦ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈ, ਬਿਨ ਸਰਵਣਾਂ ਦਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲਏ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਤੀਜੀ ਜਮਾਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੀ ਜਾਵਾਂ ਮੁਕ, ਮੁਕਮਲ ਦਿਆਂ ਵੂਢਾਈਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਅਗੇ ਇਕਕੋ ਹੋਵੇ ਤੁਕ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਲੁਕ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚਚੋਂ ਉਠਾਈਆ।

चौथी जमात विच्च हरिजन चढ़ के होए खुश, खुशी खुशी विच्चों प्रगटाईआ। इक्को सतिगुर शब्द साची संथा लए पुछ, भेव अभेदा आप जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा हुक्म इक्क वरताईआ।

प्राइमरी कहे मेरी जो चढ़ जाए चौथी जमात, जुमला अकरवर ना कोई पढ़ाईआ। सतिगुर आपणी किरपा करे अनाइत, मुफ्त मुफ्त मुफ्त वरताईआ। धुर दा शब्द करे हदाइत, बिन अकरवरां दए समझाईआ। मेहरवान हो के साची करे हमाइत, हमसाजण इक्क अखवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दी करनी कार कमाईआ।

चौथी जमात कहे मेरे उत्ते मेरा साहिब करे मेहरवानी, मेहर नजर उठाईआ। मैनुं कोटां विच्चों पढे कोई जीव पुरानी, जिस उपर सतिगुर आपणा हत्थ टिकाईआ। उहदा लहणा देणा मुक्क जाए नालों चारे खाणी, अंडज जेरज उत्थुज सेतज वंड ना कोई वंडाईआ। चार वरन ना करन परेशानी, बरनां डेरा ढाईआ। साची मंजल इक्को मिले रुहानी, रूह बुत तों बाहर वजदी रहे वधाईआ। जिथ्ये झगड़ा नहीं जिस्म जिस्मानी, जिस्म जमीर दए बदलाईआ। जिथ्ये लेखा नहीं कलम कानी, कागज शाही वंड ना कोई वंडाईआ। चौथी जमात नूं पढ़ सके ना कोई अकलवाला विद्वानी, बुधी दी चले ना कोई चतुराईआ। जिस उत्ते सतिगुर किरपा करे उह मेरी विद्या करे पहचानी, बिन अकरवरां अकरवर वेरव वर्खाईआ। जिथ्ये लहणा देणा नहीं जिमीं असमानी, मण्डलां वंड ना कोई वंडाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा मालक इक्क अखवाईआ।

चौथी कहे मेरा लेखा नहीं कोई पंडती, जगत विद्या ना कोई चतुराईआ। मेरा लहणा देणा नहीं कोई हंगती, हँकार गढ़ ना कोई रखाईआ। मेरी तृष्णा नहीं कोई मन दी, ममता मोह ना कोई जणाईआ। मैं वणजारी नहीं कदे कन्न दी, सरवणां रंग ना कोई रंगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा मालक इक्क गुसाईआ। चौथी जमात कहे जन भगतो मेरी इक्को अगम्मी बात, बातन दिआं जणाईआ। मेरी मंजल दा लेखा नाल कमलापात, पतिपरमेश्वर मिल के वज्जे वधाईआ। इक्को गृह इक्को दवारा जिथ्ये ना कोई दिवस ना कोई रात, सूर्या चन्द ना कोई वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा हुक्म इक्क वरताईआ।

प्राइमरी कहे मेरी पढ़ाई जगत जमातां चार, चारे खाणी चारे बाणी परा पसन्ती मद्दम बैखरी ढोलयां विच्च सिफत सलाहीआ। आदि जुगादी ब्रह्म ब्रह्मादी शब्द अनादी मेरा यार, मित्र प्यारा इक्क अखवाईआ। जिस दे हुक्म विच्च मेरी खुशीआं वाली बहार, रुत मौले अगम्म अथाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा मालक इक्क गुसाईआ।

प्राइमरी कहे मेरी पढ़ाई दी अगम्मी धर्मसाल, मकतब सच हक जणाईआ। जिस दी विद्या बेमिसाल, मिसल सके ना कोई जणाईआ। जिथ्ये मुशर्द मुरीदां पुच्छे हाल, मालक बेपरवाहीआ। ओथे इक्को इक्क सवाल, बिन अकरवरां जणाईआ। जिस उपर किरपा करे दीन दयाल, दयानिध होए सहाईआ। उस दी सिख्या बड़ी कमाल, कामल मुशर्द हो के दए जणाईआ। जिस विद्या नूं पढ़ के कदे ना होवे ज्ञवाल, जन्म मरन विच्च कदे ना आईआ। चौथी जमात

ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਚੌਥੀ ਮੰਜਲ ਹੋਏ ਬਹਾਲ, ਚੌਥੇ ਪਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮਿਲੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਜੋ ਮਾਸਟਰ ਟੀਚਰ ਉਸਤਾਦ ਹੋ ਕੇ ਆਪੇ ਲਏ ਸ਼ਬਦ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਅਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਂਦਾ, ਮੰਜਲ ਮੰਜਲ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਚੌਥੇ ਘਰ ਦੇ ਢੋਲੇ ਹਰਿਜਨ ਗੱਦਾ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਰਾਗ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਵਾਹ ਵਾਹ ਦਾ, ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਬਿਨਾ ਅਕਰਵਰਾਂ ਵਾਲੇ ਨਾਂ ਦਾ, ਨਰ ਨਿਰੱਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਕਹੇ ਜਾਂ ਤਕਕਣਾ ਨਾਲ ਗੈਰ, ਗਹਰ ਗਵਰ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਪਢ ਕੇ ਵਿਦਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਬਲਵਨਤ ਕੌਰ, ਲੇਖਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਸੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਗਿਆ ਸੌਰ, ਸੌਹਰੇ ਪਈਏ ਇਕਕੋ ਘਰ ਮਿਲੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮਿਲਧਾ ਬਾਂਕਾ ਸ਼ੌਹਰ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਭਗਤਾਂ ਜਾਏ ਗੈਹੜ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਵੇਰਵਣਹਾਰਾ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਜੋ ਮਿਛੇ ਰਸ ਕਰੇ ਕੌਡ, ਕੁਝਤਤਣ ਅਨਦਰਾਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੈਡ, ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਤਹ ਪਹਲੀ ਦੂਜੀ ਤੀਜੀ ਭਜ਼ ਕੇ ਚੌਥੀ ਮੰਜਲ ਚਢ ਗੈਂਡ ਪੈਡ, ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਕਦਮ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਰਗ ਰਿਹਾ ਨਾ ਸੌਡ, ਭੀਡੀ ਗਲੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਬਲਵਨਤ ਕੌਰ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਮੈਂ ਜਮਾਤ ਚੌਥੀ ਬਿਨ ਅਕਰਵਰਾਂ ਤੋਂ ਪਢੀ, ਪਢਨ ਵਾਲਿਤ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਵਿਦਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬੜੀ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਰਾਂ ਮਿਲੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸੁਲਖਣੀ ਕੀਤੀ ਘੜੀ, ਵਕਤ ਪਲ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੱਧ ਦੇ ਮਾਸਟਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨੇ ਮੇਰੀ ਬਾਂਹ ਫੜੀ, ਬਿਨ ਹਤਥਾਂ ਹਤਥ ਤਠਾਈਆ। ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਪਢ ਕੇ ਭਗਤੋ ਮੈਂ ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਖਵੜੀ, ਖਵੜੀ ਖਡ਼ਾਤੀ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਵਾਲੇ ਤਨ ਸੜ ਗਏ ਵਿਚਚ ਤਨ ਦੀ ਮੜੀ, ਮਸਾਣਾਂ ਵਿਚਚ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਖਰੀ ਦੀ ਖਰੀ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ, ਕਰਨੀ ਦੇ ਕਰਤੇ ਦਿਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਪੁਜ਼ ਗੈਂਡ ਆਪਣੇ ਅਗਮੇ ਘਰੀ, ਜਿਸ ਘਰਾਨੇ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਗੁਸਾਈਆ।

ਬਲਵਨਤ ਆਤਮਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਪਢ ਕੇ ਹੋ ਗੈਂਡ ਪਾਸ, ਪਾਸਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਬਦਲਾਈਆ। ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂ ਬਿਨਾ ਪਵਣ ਸ਼ਵਾਸ, ਸਾਹ ਸਾਹ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਪਨਥ ਸੁਕਾ ਕੇ ਪ੍ਰਥਮੀ ਅਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨਾਂਤਰਾਂ ਭੇਰਾ ਢਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਦੀ ਵੇਰਵਾਂ ਰਾਸ, ਬਿਨ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਇਕਕੋ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਆਤਮ ਧਾਰ ਬੈਠੇ ਬਿਨ ਚਰਨਾਂ ਚਰਨਾਂ ਪਾਸ, ਸੋਹਣਾ ਸਾਂਗ ਬਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਚ ਨਿਕਲੇ ਹਾਸ, ਹਸ਼ਸ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚੌਥੀ ਮੰਜਲ ਦੀ ਕਲਾਸ, ਚੌਥੇ ਪਦ ਦਾ ਲਹਣਾ ਜਗਤ ਦੀ ਹਦ ਹਦੂਦ ਦਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਦੇਵੇ ਸ਼ਾਬਾਸ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਪਢਨ ਵਾਲਿਆਂ ਸਭ ਦਾ ਅੱਤਮ ਸਚਰਖਣਡ ਵਿਚਚ ਹੋਣਾ ਨਿਵਾਸ, ਜਗਤ ਜਮਾਤਾਂ ਦੀ ਲੋਡ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ।

ਆਤਮਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਪਢੀ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਦਿਤੀ ਪਢਾਈਆ। ਬਿਨ ਅਕਖਵਰਾਂ ਵਿਦਾ ਦਸ਼ ਸੁਖਵਾਲੀ, ਸੋਹਣੀ ਸਚ੍ਚੀ ਦਿਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਹਣਾ ਤਕਕ ਲਤ ਹਾਲੀ, ਹਰ ਹਿਰਦੇ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਾ ਸਵਾਲੀ, ਤਾਲਬਇਲਮ ਬਿਨਾ ਇਲਮ ਤੋਂ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜੋਤ ਅਕਾਲੀ, ਅਕਲ ਕਲ ਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਅਗਗੇ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮ, ਪਰਾ ਪਸਨਤੀ ਸਦਾ ਬੈਖਰੀ ਮੇਰੇ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨੇਮ, ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਵਿਚਾਰਾਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦੇਣ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਇਕਕੋ ਚੌਥਾ ਪਦ, ਸੋਹਣੀ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈਆ। ਸਨਤੀ ਭਗਤੋ ਸੂਫੀਓ, ਤੁਹਾਡੀ ਮੰਜਲ ਦੀ ਅਗਸ਼ੀ ਹਵਾ, ਹਦੂਦ ਇਕਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਬਿਨਾ ਜਗਤ ਸਾਜ ਤੋਂ ਵਜੇ ਨਦ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਦੀਪਕ ਤੋਂ ਜੋਤ ਜਾਏ ਜਗ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਨਾਲੋਂ ਹੋ ਜਾਣ ਅਲਗ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਜਨ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਏਹ ਵਿਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੇਵੇ ਸਰਬਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਪਢਨ ਨਾਲ ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਬੁੜ ਜਾਏ ਅਗਗ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਕਹੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਵਿਦਾ ਪਢਨ ਦਾ ਚਾਓ, ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਮਨਾਓ, ਮਨਸਾ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਟੁਢਾਈਆ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਮਨ੍ਨੇ ਧੁਰ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਡੱ, ਦੂਸਰ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣੇਂਦੀ ਮਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਸਮਾਓ, ਜਗਤ ਰੰਗਤ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਚ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅਨੱਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਾ ਭੇਟ ਕਰਾਓ, ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਭ੍ਰਾਹਮ ਭ੍ਰਾਹਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਪਕੜੇ ਬਾਹੋਂ, ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। (੨੧ ਚੇਤ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮੱਤ ੧੨)

* * * * *

